தமிழ் எழுத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தமிழ் எழுத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தொகுப்பு :

புலவர் த. கோவேந்தன்

வேமன் பதிப்பகம்

19, நியூ காலனி, சோசியர் தெரு,

நுங்கம்பாக்கம், சென்னை - 600 034.

பேசி : 28211134

நூற் செய்தி

நூல் பெயர்	**தமிழ் எழுத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்**
ஆசிரியர்	புலவர் த. கோவேந்தன்
மொழி	தமிழ்
பொருள்	மொழியியல்
பதிப்பு	முதற்பதிப்பு
பதிப்பாண்டு	2005
உரிமை	பதிப்பசத்தாருக்கு
நூல் கட்டு	தாள் அட்டை
பக்கம்	256
தாள்	14 4 வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	டெம்மி (1/8)
எழுத்து	12 5 புள்ளி
வெளியீடு	**வேமன் பதிப்பகம்,** 19; நியூ காலனி, சோசியர் தெரு, நுங்கம்பாக்கம், சென்னை – 34 ☎ 28211134
அச்சு	ரேவதி பிரிண்டர்ஸ், சென்னை

விலை : ரூபா. 100–00

பதிப்புரை

மறைந்த தமிழறிஞர் புலவர். த. கோவேந்தன் அவர்கள் கடந்த ஆண்டு ஜூன் ஜுலை, மாதத்தில் மொழியியல் சார்ந்த நூல்கள் இரண்டினை தமிழுலகுக்கு தர என்னிடம் பணிந்தார். அவை ஒன்று 'செந்தமிழ் பெட்டகம்' எனும் தமிழ் படைப்புலகத்தின் மேன்மையும் கூறும் ஆய்வுகளும் " தமிழ் எழுத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்" எனும் உங்கள் கைகளில் தவழும் இந்நூலும் பதிப்பிப்பதில் தமிழுக்கு நான் செய்யும் ஒரு தொண்டெனவே இதை வெளியிடுகிறேன்.

உலகம் போற்றும் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியை ஒலிவடிவத்தின் மூலக் கூறுகளை ஆய்ந்து தரும் இந்நூல் தமிழுலகுக்கு ஒரு அருட்கொடை என்றே கருதுகிறேன்.

இந்நூலை ஆசிரியருக்கு காணிக்கையாக அர்ப்பணிக்கிறேன்.

அன்புடன்

பதிப்பகத்தார்

முன்னோட்டம்

உலகத்தில் முதல் முதல் வரிவடிவமும், ஒலிக்குறியும் இருத்தனவென்பதும் அவ்வொலி குறியினின்று இயற்கையாக உண்டானது இசைக்கல்வி என்பதும் அவ்வியற்கையாகிய இசைக்கல்வியினின்று உண்டான இயற்கை மொழிகளே உலகமொழிகள்.

இயற்கை நிலப்பிரிவும் இயற்கையின் காலப்பிரிவும் நாவினின்று ஒலிக்கும் இயற்கை ஒலி வடிவெழுத்தே கைக்கு எளிதில் வரைய அதனினின்று பிறந்த இயற்கை வடிவெழுத்தும், இயற்கைச் சொற்களும், இயற்கை புணர்ச்சியும் உலக மக்களால் படைக்கப்பட்டது மொழி வாழும்காலம் உள்ளவரை இது போற்றப்படுகிறது; போற்றப்படும்; போற்றப்படவேண்டும்.

எந்த ஒரு மொழியும் எண்ணத்தின் மனைவியாய் வாழ்வியக்கத்தின் துணைவியாய்க் கருத்தோட்டத்தின் மக்களாய் பெற்றுவுவருக்கும் தாயாய் இருக்கவேண்டும். இருத்தலே சிறந்தது.

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்தவற்றை துறைவாரி வகுத்தலே ஒரு மொழியின் சிறப்பு. தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணியாய், அளிதோறும் அறியாமை தெரிந்து, அறிவொளி பெற்று எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள. இதன்பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையாம் என்று செழுப்பாய் செழுமை பெறுலதே மொழி. இப் பெருமை தமிழ்மொழிக்குண்டு.

மொழியை பொறுத்தவரை அது ஆற்றலையோ கருதிய பொருளைத் தெளியவைக்கும் தெளிவையோ புரிதலையே அம்மொழி நிறைவேற்றவில்லை என்றால் முதலில் அழிவது மொழி மட்டுமென்று, அம்மொழியின் எண்ணப் பண்பாடும் இனப்பண்பாடும்தான் வாழ்வின் எத்துறைக்கும் வேரும் விழுதுகளாய் இருக்கின்றன.

இந்தப் பூமிப்பந்தில் தோன்றிய மனிதன் தன் இயற்கை வாழ்வினுக்கு ஒப்பு மொழியைப் படைத்தான். அவ்வாறு தோன்றிய மொழிகள் 2796 என புள்ளி விவரம் கூறுகிறது. உலக மொழிகளானைத்தும் பல்வேறு மொழிக் குடும்பங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய மொழிக் குடும்பங்கள் இன்றும் நிலைத்து வாழ்ந்தாலும் சில பேச்சு வழக்கில் –எழுத்துவழக்கில் வீழ்ந்தனவாகவும் வீழாதனவுமாக இருந்து வருகின்றன. ஆகவே, இதனை செத்த மொழி என பிதற்றுதல் தகாது. அவை தம் படைப்புகளால் என்றும் நிலைத்து வாழும்; வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

மனித கூட்டம் தம் கூட்டு வாழ்க்கைக்காக உருவாக்கிக் கொண்டதே மொழி. இஃது ஓர் அடிப்படை உண்மை.

இத்தகைய மனிதர் கூட்டம் ஓரிடத்தில் தோன்றிப் பல்கிப் பரவி; அதுமொழி வழியாகவும் பரவியது. இது மற்றோர் அடிப்படை உண்மை.

மொழி நூல் என்பது உலக மொழிகள் எல்லாவற்றையும் அன்பு கொண்டு தழுவும் ஒரு பொதுக்கலை; படைப்பாக்கம்.

உலகத்திலுள்ள மொழிகளெல்லாம் ஃவேர் சொற்களின் உறவாலும் ஒன்றுகூடி இலக்கண செழுமைப் பெற்று சிறந்தோங்குகிறது.

மொழிகளில் இத்தகைய இயற்கையோசை ஊடே உள்ள எழுத்துவடிவம் தமிழுக்கே உரியது சிறப்பம்சத்தான். தமிழ் மொழிக்கு உள்ள சிறப்பே அதன் எழுத்து வடிவம் எழுத்தோசை; இசையோசை; பொருளோசையுடன் ஒன்றுறவாடியே இயல்பாய் இருக்கிறது. இதனால் உலக மொழிகளின் பாதிப்பு அதன் மேல் படிந்தாலும் பிறிதொரு மொழி இணையும் போது மேலும் மேலும் பெருமை பெற்று

வாழ்கிறது; அம்மொழிபேசும் மக்களும் அதனுடேய வாழ்ந்து சிறப்பு பெறுகிறார்கள். இது தமிழுக்கும் தமிழனுக்கும் உள்ள சிறப்பு.

பிறிதொரு மொழியை தழுவி, அரவணைத்து, சிறப்பு பெறச் செய்தல் என்பது தமிழ்மொழிக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் உள்ள பரந்துபட்ட அறிவின்பால் உண்டானது.

எழுத்துகள் வளர்ந்தாலும், வளராவிட்டாலும், மாறினாலும், மாறாவிட்டாலும் ஒலிகள் வளர்ந்து வளர்ந்து பெருகிவருகின்றன. ஆனால், அவைகள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனியே குறிப்பதற்கு போதுமான அடையாள எழுத்துகள் இருப்பதில்லை. உலகத்தில் உள்ள பேச்சு மொழிகள் வளரும் . மொழிகள் இனிவளரும் மொழிகள் அனைத்திலும் இப்படிப்பட்ட நிலைமை உண்டு. எழுத்துமுறை என்பது மொழிக்கு ஒரு கருவியே. அது குறையற்றுக் காணப்படவேண்டும்; அது மூலமே படைப்புலகம் சிறப்பு பெற்று திகழவேண்டும்; திகழும்.

இன்றைய நவீன அறிவியல் தொழில் நுட்ப உலகில் மனிதர்களின் தொடர்புகள் மிக நெருக்கமாகி வருகின்ற நேரத்தில் தாய்மொழியைத் தவிர, இன்னுமொரு மொழி கற்றுக் கொள்ளவேண்டியதும்; நேசிக்க வேண்டியதும் இன்றியமை தேவையாகிவிட்டது.

எப்படி பிறதொரு மனிதனை, இனம், சாதி, மதம், வர்க்கம் பாராமல் அன்பு கொள்கிறோமோ அப்படியே பிற மொழிகளின் பாலும் அன்பு பாராட்டி கற்று அதனின் சிறப்பை நம் மொழிக்குத் தருவதும்; நம்மொழியின் படைப்பை பிறிதொரு படைப்பதும், மொழியில் படைப்புலகுக்கு தருவதும் மொழியின் வளர்ச்சியே தவிர வீழ்ச்சி அல்ல என்பதை உணரவேண்டும்.

ஒரே மொழியை சிறப்பாகவும், கொச்சையாகவும் (வட்டார மொழி) பேசும் மக்கள் சமுதாயத்தில் மேல் நிலை; கீழ்நிலை என்று பாகுபாட்டால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். என்பது உண்மையை தவிர வேறில்லை. இதனைத்தான் அறிஞர் பெர்னாட்ஷா "மொழித் தடுப்புகள் உள்ளவரை சமதாய தடுப்புகளும் இருந்தே தீரும்" என எச்சரித்தார்.

ஒரு மனிதன் எத்தனை மொழிகள் பேசுகின்றானோ, அத்தனை ஆன்மாக்கள் உள்ளன, என்பது ஒரு மேலை நாட்டு பழமொழி.

மனிதர்களுக்கு இயல்பாகவே பிறமொழிகளைக் கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மனதில் ஊறிக்கிடக்கிறது. உலகெங்கிலும் உள்ள மனிதர்கள் இந்த முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றனர்.

ஆர்வத்துடன் இயல்பாய் ஒருமொழியை கற்கும் போது அது மகிழ்ச்சியுடன் எளிதாக வெற்றியடைய முடிகிறது.

வளர்ந்துவரும் நவீன உலகப்போக்கு மக்களின் தொடர் பிறமொழிகளை கற்பது, நேசிப்பது கட்டாய தேவையாகும். அப்போதுதான் நாடுகளிடையே உள்ள தொடர்புகள், உறவுகள், நெருங்குவதால் அன்புலகம் தோன்றும்; தோன்ற வேண்டும்.

நவீன உலகில் அரசியலார், வணிகத் தொடர்புடையயோர், போன்றோர் பலமொழிகள் கற்று, தங்கள் வாழ்க்கைத் தேவைகளை உயர்த்தி கொண்டு வளமாய் வாழ்க்கையில் சாதாரண மக்களும் இந்த உலகத்தொடர்பு மொழிகளை கற்று வாழ்வதில் என்னதவறு இதனை மேற்கொண்ட அரசியல்வாதிகள் மொழியின் பேரால் பகைமைப்பாரட்டி சாதாரண மக்களை தங்கள் சிந்தனான வளர்ச்சியை அதன் பாதளத்துக்கு தள்ள மொழிப் பகைமையை வளர்க்கின்றனர் என்பதை மக்கள் உணரவேண்டும்; உணருவர்.

உயிரினங்களில் மனிதர்கள் மட்டுமே அனைத்தையும் நேசிக்கும் உள்ளம் கொண்டவன் இயற்கையை பிற உயிரினங்களிடத்தில் அன்பு பாராட்டுகிறவன் மனிதன் மட்டுமே. விலங்கினங்கள் தான் தன் இனத்தை மட்டுமே நேசிக்கும் பிறவற்றை அது நேசிக்க தெரியாது. எனிலும் ஏனெனில் அது ஐந்தறிவு உடையது. ஆனால் ஆறறிவு பெற்ற மனிதன் பிற மொழிகளை வெறுப்பதும் பகைமை பாராட்டுவதும், அழித்தொழிக்க எண்ணுவதும்; ஏளனம் பேசுவதும் சுயஇன்ப புத்தி படைத்த விலங்கினங்களுக்கு நிகராண புத்தி படைத்தவரே!

படைக்கப்பட்ட உலகமாந்தர் அனைவரும் சமம் என்பது போல கருத்துகள் சுமக்கும் வாகனங்களான மொழிகளும் சமமானவையே!

மனிதர்கள் உருவத்திலும், குணத்திலும் திறமையாலும், வேறுபடுவது போல் மொழிகளும் தம் இயல்பால் வேறுபடுகின்றன என்பதுவே உண்மை. இதனை தமிழறிஞர்கள் உணர வேண்டும்.

" மனிதன் தானாக பிறக்கவில்லை; அதனால் அவன் தனக்காக வாழக்கூடதாவன், என்றார் பெரியார்.

இதன் பொருள் பிறருக்காக அதன் பொருட்டும் பகைமை கொள்ளாமல் அன்பு கொண்டு அதனை உலக மக்களுக்காக, வாழ்வது என்பதே.

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற அகன்ற பார்வையுடன் சொன்ன தமிழ் மொழியின் வாசகம் வெறும் வார்த்தை விளையாட்டல்ல அது உலக மொழிகளுக்கும் மக்களுக்கும் ஒதும் வாழ்க்கைநெறி என்பதை மொழி உணர்வாணர்கள் புரிதல் வேண்டும் அதன் விளைவே என் தந்தையாரின் படைப்புலகில் மொழியியல் சார்ந்த இந்நூல்.

இது ஒரு மொழியை கற்கும், வளரும் பருவத்தினருக்கு மொழியின் தோற்றவாயை கற்றுத் தரும் அரிச்சுவடு.

இதனை வெளியிட்டு சிறப்பு பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர் வேலாயுதம் அவர்களுக்கு என் நன்றி

அன்புடன்

கோ. எழில்முத்து

மொழிக் குடும்பம்

ஆங்கிலம் , சமற்கிருதம்: இரண்டு மொழிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, அவைகளின் சொற்களின் ஒலியிலும் உருவத்திலும் ஒற்றுமையைக் கண்டால், நாம் பின் வரும் முடிவுகளில் ஒன்றுக்கு வரலாம்:

1. ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து பிறந்திருக்கலாம்

எடுத்துக்காட்டு : இந்தி வடமொழியிலிருந்து பிறந்திருப்பது.

2 ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து சில பண்புகளைக் கடன் வாங்கியிருக்கலாம்

எடுத்துக்காட்டு : ஆங்கிலம் இலத்தீனிலிருந்து கடன் வாங்கியிருப்பது

3 இரு மொழிகளும் ஒரு பொதுத் தாய்மொழியி லிருந்து பிறந்திருக்கலாம் (எ கா.) ஆங்கிலம், செர்மன் மொழி பொதுத் தாய்மொழியிலிருந்து பிறந்திருப்பது

இறுதியில் கூறிய வகையில் சேர்ந்த இரு மொழிகளும் ஒரே மொழி வருக்கத்திலிருந்து பிறந்தி ருப்பதாகக் கூறலாம். மேலும் ஆராய்ந்து ஒருமொழி வருக்கத்திற்கும், வேறு மொழி வருக்கத்திற்கும் உள்ள தொடர்புகளைக் கண்டால், இரு மொழி வருக்கங்களும்

இன்னும் பெரியதொரு மொழி வருக்கத்திலிருந்து தோன்றியிருப்பதாக நினைக்கலாம் இவ்விதம் பழைய இந்திய, கிரேக்க, இலத்தீன், கெல்ட்டிக், செர்மானிய மொழிகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து மொழி யாராய்ச்சி யாளர்கள் பல்வேறு மொழிகளுக்கும் முன்னால் ஆதாரமாக உள்ள இந்தோ ஐரோப்பிய மொழி ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள் அந்த மிகப் பழைய மொழியைப் பேசிய மனிதர் களைப்பற்றி நமக்குப் பெரும்பாலும் ஒன்றும் தெரியாது ஆனால் அவர்கள் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவர்களாக (ஆரியரையோ, காக்கேசியரையோ அல்லது வேறு எந்த ஒரு தனிப்பட்ட இனத்தவரையோ சேர்ந்தவர்களாக) இருந்திருக்க முடியாது என்று மாத்திரம் நினைக்க இடமிருக்கிறது மேலும் பதி னாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வடக்கு அல்லது கிழக்கு ஐரோப்பாவில் அவர்கள் ஒன்றுகூடி வாழ்ந்தி ருக்க வேண்டுமென்றும் தோன்றுகிறது

இந்த ஆதார மொழி எவ்வாறு தனித்தனி மொழி களாகப் பிரிந்தது? இவ்வாறு பிரிந்த மொழிகள் எப்படி ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புற்றிருந்தன? என்பவை இந்தோ ஐரோப்பிய மொழியாராய்சியில் மிகவும் சிக்கலானவை இந்த ஆதார மொழியைப் பேசிய மக்கள் இரண்டு பெரும்பகுதிகளாகப் பிரிந்து ஒரு பிரிவினர் கிழக்கேயும், மற்றொரு பிரிவினர் மேற்கேயும் பரவி யிருக்கவேண்டுமென்று ஒரு காலத்தில் மொழி ஆராய்ச்சியாளர்கள் எண்ணினார்கள் அவர்கள் இவ்வாறு பரவிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தங்களு டைய பொது மொழியைத் தாங்கள் தங்கிய இடத்திற்கு உகந்தவாறு மாற்றிப் பேசியிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு பொதுமொழி வேறுபட்டு, நாளடைவில் பல தனி மொழிகளாகப் பிரிந்து வளர்ந்தது இத் தனிமொழி களும் நாளடைவில் பல கிளைகள் விட்டுச் செழித்து வளர்ந்தன இந்த முறையை வமிசாவளிப் படத்தின்

மூலம் (படம் 1) காணலாம் இவ்வாறு கருதும் பொழுது நாம் மொழிகளிடையே உள்ள ஒற்றுமையையும், பல உள்ளத்தொடர்புகளையும் மறந்துவிடுகிறோம் இசுமிட் என்ற செர்மானிய மொழியாராய்ச்சியாளர், ஆதார மொழியே பல வேறுபாடுகளுடன் முதலிலிருந்து பேசப்பட்டிருந்திருக்க வேண்டுமென்றும், இந்த மொழி வேறுபாடுகளுள் மிகப் புகழ்ப்பெற்றிருந்தவை பலம் குன்றியவைகளுக்கிடங்கொடாமல் நாளடைவில் தனி மொழிகளாக வளர்ந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார் புதிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்த இரண்டு கொள்கைகளையும் ஒரு வகையாகச் சேர்த்துச் சமாதான ப்படுத்தி ஆதரிக்கிறார்கள்

புருக்மன் என்பவர் மொழிகளை அவை எந்த மூல மொழியிலிருந்து பிறந்திருக்கின்றன; எங்கிருந்து வந்தன என்பவைகளைக் கொண்டன்றி அவைகளுக் கிடையே யுள்ள தொடர்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே பிரிக் கிறார்

ஆகவே மொழிகளை இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிக்கலாம்: (1) சென்டும் கிளை (Centum), சதம்கிளை (Satam). முதல்வருக்கத்தில் செர்மானிய, இத்தாலிய, கிரேக்க மொழிகள் அடங்கும் அவைகளின் இநதோ ஐரோப்பிய வல்லோசை 'க்ய்' என்பது 'க்' என்று திரிகிறது சதம் கிளையைச் சேர்ந்த இந்திய, ஈரானிய, பால்ட்டோ இத்லாவானிய, ஆர்மீனிய, ஆல்பேனிய மொழிகளில் இதே ஓசை 'சிவ' என்ற வார்த்தையில் போல 'ச்' எனத் திரிகிறது (எ கா.) இலத்தீன் கென்டும் +வடமொழி சதம் கிரேக்கு : டெக+லத்தீன் : டெகெம் +வடமொழி 'தச'

அசை ஊன்றலை ஆதாரமாகக் கொண்டும் மொழி களை இருவிதமாகப் பிரிக்கலாம். முதல் வருக்கத்தில்- பழைய இந்திய கிரேக்க, பால்ட்டோ-ஸ்லாவானிய

மொழிகளில்-ஒரு சொல்லை எந்த அசையிலும் ஊன்றிச் சொல்லலாம் இரண்டாவது வருக்கத்தில்-ஜெர்மானிய லத்தீன், கெல்ட்டிக் மொழிகளில்-ஒவ்வொரு மொழியையும் அதன் ஒரு குறிப்பிட்ட அசையில் தான் ஊன்றி உச்சரிக்கலாம். மிகப்பழைய செர்மானியமொழியில், பெரும்பாலும் அநேகமாக எல்லா மொழிச் சொற்களையும், அவைகளின் மூல அசைகளிலேயே ஊன்றிப் பேசினார்கள். இதன் பயனாகப் பல பெரிய மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன மூல அசைகளில் ஊன்றிச் சொன்ன சொற்களில், இலக்கண உருபுகள் சிதைந்தன மேலும் மெய்யெழுத்துக்கள் உச்சரிப்பில் மாறியதைக் கிரிம் (Grimm), வர்னர் (Verner) இவர்கள் காட்டியுளர் இந்த மாறுதல்களை ஜெர்மானிய மொழிகளாகிய ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் காண்கிறோம்

ஜெர்மானிய மொழிகளில், வினைச்சொல் இறந்த காலத்தைக் குறிக்க-(e)d என்ற அசைச் சொல்லுடன் வழங்குகிறது (Love, Loved, Loved) இதுவும் ஜெர்மானிய மொழிகளினிடையே காணப்படும் ஒரு முக்கியமான அம்சம்

ஆனால் இந்திய ஈரானிய மொழி வருக்கங்களில், சொற்களை எந்த அசையிலேனும் அழுத்திச் சொல்லலாம் இம் மொழிகளில் 'க' வருக்கம் 'ச' வருக்கமாக மாறுவதும் காணப்படுகிறது (எ கா.) இலத்தீன் : க்வெ+வடமொழி ச+கிழக்கு இரானிய : ச.

இந்தப் பிரிவு சுமார் 4,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் பழைய இந்திய மொழியின் மிகப் புராதனமான உருவத்தை நாம் இருக்வேதப் பாசுரங்களில் (கி. மு 1500) காணலாம் பழைய இந்திய மொழியின் மற்றொரு பகுதியிலிருந்து சமற்கிருதமும் பிராகிருதமும் பிறந்தன பிராகிருதத்திலிருந்து இந்துஸ்தானத்தில் புதிய மொழிகள் உண்டாயின

இவ்வாறே செர்மானிய வருக்கத்தையும் காத்திக் (Gothic), வட செர்மானியம் (North Germanic), மேற்கு செர்மானியம் (West Germanic) என்ற மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம் அவைகளுக்குள், எவையேனும் இரண்டு மொழிகளுக்குப் பொதுவான அமிசங்கள் மூன்றாவதில் காணப்படவில்லை

மேற்கு செர்மானியப் பகுதியிலே ஆங்கிலோ-பிரிசியன் (Anglo Firisian), பழைய செர்மன் என்ற இரு பிரிவுகளைக் காண்கிறோம் ஆங்கிலேயர்கள் (Angles, Jutes and Saxons) கி பி 500 அல்லது 600 வரை பீரிசியர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியிருக்கவேண்டும் அவர்களுடைய மொழிகள் அவ்வளவு தெளிவாகவும், நெருங்கியும் கலந்திருக்கின்றன ஆங்கிலம் கி பி 600-ல் தனிப்பட்ட மொழியாயிற்று (படம் 2).

ஆதார மொழியின் தனிப் பண்பையும் போக்கையும், ஆங்கிலமும் வடமொழியும், எவ்வளவு தூரம் பின்பற்றுகின்றன என்பதை இனி ஆராய்வோம் வெளிப்படையாகப் பார்க்கும்பொழுது வடமொழிதான் மற்ற எந்த மொழியைக் காட்டிலும் ஆதார மொழியின் சிறந்த அமிசங்களைக் கொண்டுள்ளது எனக் கருதத் தோன்றும் சொல்லை எந்த அசையிலும் அழுத்திச் சொல்லும் முறையை வடமொழிப் பாசுமரங்களில் காண்கிறோம் மேலும் புராதனமான இரண்டு வகை ஊன்றல்களும் (Pitch and stress) வழங்கிவந்தன இருக்வேதத்தில் இலக்கண உருபுகள் சிதையாமல் வழங்கிவருகின்றன எட்டு வேற்றுமைகளும், மூன்று எண்கள், (ஒருமை, இருமை, பன்மை), மூன்று பால்கள் (ஆண், பெண், பலர்), ஐந்து காலங்கள், இவைகளில் ஒன்று அசை இரட்டிப்பினால் (Reduplication) வினைமுற்றைக் காட்டுகிறது கிரேக்கிலும் அப்படியே மூன்று வினை வகைகள் (Voices) வினையாட்சி (Moods)

ஐந்து, இவை வடமொழியில் உள்ளன ஒரு வியப்பு இவை பழந்தமிழின் எதிரொலியாகும்

இது காரணமாக முதலில் வந்த மொழியாராய்ச்சியாளர்கள், வடமொழிதான் ஆதார மொழி என்று சொல்லாவிட்டாலும், தமிழே ஆதார மொழியினின்று முதன் முதலில் தோன்றிய மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று கருதினார்கள் எனவே வடமொழி இலக்கணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு மொழியாராய்ச்சி நூலை ஏற்படுத்தினார்கள்

ஆனால் வடமொழியிலுள்ள உயிரெழுத்துகள் கிரேக்க மொழியிலுள்ள உயிரெழுத்துகளைவிட மிகக் குறைவு இந்தோ ஜெர்மானிய 'அ', 'எ', 'ஒ', இவை வடமொழியில் 'அ' என்னும் ஓர் ஓசையாகப் பரிணமித்திருக்கின்றன மெய் யெழுத்துக்களும், இந்தோ ஐரோப்பிய மொழியில் உள்ளபடி, அப்படியே இல்லை இவை நமக்கு இப்பொழுது தெளிவாக இருக்கின்றன இருந்தாலும் மொழியாராய்ச்சியாளருக்கு வடமொழி மிகவும் பயன்படுகிறது ஆதார மொழியின் மிகப் பழைய உருவத்தை மறுபடி அமைக்க வடமொழி அவர்களுக்கு உதவுகிறது தமிழை முதன் தாய்மொழி என்று கருதிஆயாமல் விட்டதால் வந்த முடிபு இது

ஆங்கிலமோவெனின், ஆதாரமொழியிலிருந்து வெகு தூரம் பிரிந்து பழைய உருவத்தில்கூட (Old English) இந்தோ ஐரோப்பிய உயிர்களும் மெய்களும் அதிக மாறுபாட்டை அடைந்திருக்கின்றன பெரும்பாலும் இலக்கண உருபுகள் மறைந்துவிட்டன இப்பொழுது உள்ளவை : மூன்று வேற்றுமைகள், இரு எண்கள், மூன்று பால்கள், இரண்டு காலங்கள், இரண்டு வினை வகைகள் (Voices), இரண்டு வினையாட்சி (Moods) பெயர்ச் சொற்களுக்கு மாத்திரம் பன்மையில் '(e)'s என்ற

இலக்கண உருபு இருக்கிறது வினைச் சொற்களுக்கு நான்கு இலக்கண உருபுகள் ஆட்சியிலுள்ளன வாக்கியத்தில் பல பாகங்களை (எழுவாய், பயனிலை, செயப்படு பொருள்) ஒரு குறிப்பிட்ட வரிசையில் தான் அமைக்க வேண்டும் துணை வினைகள், உருபிடைச் சொற்கள் இவைகளைக் கொண்டு ஒரு சொல்லுக்கும் மற்றொரு சொல்லுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறார்கள் ஆகவே ஆங்கிலம் சீன மொழியின் எளிமையை அடைந்து வருகிறது.

ஆனால் இந்தோ ஐரோப்பிய மொழியில் காணப் படும் உயிரெழுத்து மாறும் முறை (Ablant) இப்பொழுதும் ஆங்கிலத்தில் காணப்படுகிறது. (எ கா) (Sing, Sang, Sung), சொற்களைச் சேர்க்கும் முறையும், அவைகளைப் புதியனவாக ஏற்படுத்தும் முறையும் பெரும்பாலும் செர்மானிய முறையைப் பின்பற்றியிருக்கின்றன ஆதார மொழியிலும் இலக்கண உருபுகள் இல்லாமல் சொற்கள் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன ஆகவே ஆங்கிலத்திற்கு இது புதிதல்ல (எ கா) வடமொழி பர; கிரேக்கு: பெரே; ஆங்கிலம் : பியர் (Bear)

எனவே, இன்னும் ஆங்கிலமும் சில சிறந்த அமிசங் களில் ஆதார மொழியுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொண் டிருக்கிறது என்பது நன்கு விளங்குகிறது

மொழியியல்

ஒலிகளை அறிகுறிகளாக அமைத்துக்கொண்டு கருத்துகளை உணர்த்துவது மொழியாகும் கருத்து களும் உலகத்திற்குப் பொதுவானவை; ஒலிகளும் பொது வானவை ஒலிகளுக்கும் கருத்துகளுக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்தும் அறிகுறிகள் கணக்கற்றவை அந்த அறிகுறிகள் மொழிக்கு மொழி வேறு வேறாக உள்ளன அதனால் உலகில் பலவகை மொழிகள் இருக்கின்றன

தெளிவற்ற, குழப்பமான நிலையில் கதம்பமாக உள்ள கருத்துகளுக்கும் ஒலிகளுக்கும் தெளிவும் ஒழுங்கும் தருவது மொழியாகும் மொழி இல்லை யானால், கருத்துகளின் வளர்ச்சி அரிதாகும்; தெளிவும் ஒழுங்கும் இல்லையாகும்

மொழி, பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி என இரு வகைப்படும் பேச்சு மொழியில் உள்ள ஒலிகளாகிய அறிகுறிகளுக்கு எழுத்து வடிவில் அடையாளங்கள் அமைத்து, எழுத்துகள் எனவும், சொற்கள் எனவும், சொற்றொடர்கள் எனவும் நாகரிக மக்கள், போற்றி வருகின்றனர்

மொழியை ஆராய்வோர், மொழிக்குப் புறமான மக்களின் வரலாறு, நாகரிகம் முதலியவற்றை ஆராய்த லும் உண்டு; மொழியின் அகத்துறுப்புகளான ஒலியியல், சொல்லமைப்பு, சொற்றொடரமைப்பு, சொற் பொருளியல் ஆகியவற்றை ஆராய்தலும் உண்டு

ஒலியியல் முதலியவற்றை ஆராய்தலே மொழியியல் ஆகும் (Tabular column)

19ஆம் நூற்றாண்டில், மொழியின் தோற்றம் பற்றிப் பலர் பலவாறு ஆராய்ந்து கூறிவந்தனர் இன்றும் அத்தகைய ஆராய்ச்சி மொழியியலுக்குப் புறமானது என்றும், தேவையற்றது என்றும் கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன சொற்களின் பிறப்பும் பொருள் வளர்ச்சியும் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் (Etymology) மொழியியலுக்கு ஓரளவு புறமானதாகவே கருதப்படுகிறது. ஆயின், சொல்லமைப்பு (Morphology), சொற்றொடரமைப்பு (Syntax) ஆகியவை இன்றியமையாதனவாகக் கருதப்படுகின்றன

மக்கள் பல்வேறு இடங்களில் தனித்தனியே வெவ்வேறு குழுவினராய் வாழ்ந்த காலத்தில் போக்கு வரத்தும் கலப்பும் இல்லாமையால், அங்கங்கே வாழ்ந்த மக்கள் பேசிய மொழிகள் வேறுபட்டு வளர்ந்தன. உலகின் மொழிகள் பலவாய் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் அதுவே ஒரே மொழி பேசுவோருள்ளும், எக் காரணத்தாலாவது போக்குவரத்தும் கலப்பும் குறைந்தால், படிப்படியாக அந்த மொழி இரு வகையாய், மூவகையாய் வேறுபட்டு, முதலில் கிளைமொழிகளாய் நின்று, பின்னர் இனமொழிகளாய்ப் பிரியும். ஆயின், உலகம் ஒரு குடும்பம்போல் நெருங்கிவிட்ட இக் காலத்தில், பலர்க்கும் பொதுவான அறிவு நூல்களும், வானொலியும், செய்தித் தாள்களும், மற்றவையும் பெருகி வருவதாலும், சாதி, சமயம் முதலியன கடந்து பழகும் பழக்கம் மக்களிடையே மிகுந்து வருவதாலும், இனி மொழிகளுக்குள் புதிய வேறுபாடுகளும் பிரிவுகளும் தோன்றுவதற்கு இடம் இல்லை

ஒவ்வொரு மொழியும், அதைப் பேசும் தனி மனிதரின் உரிமையாகவும், அவர் வாழும் சமுதாயத்தின் உடைமையாகவும் இருந்துவரக் காண்கிறோம் ஆயினும், தனி மனிதர் தம் விருப்பம்போல் மொழியின் கூறுகளை

மாற்றவோ, திரிக்கவோ இயலாது சமுதாயம் கூடி முடிவு செய்து மாற்றுவதும் திரிப்பதும் இல்லை ஒவ்வொரு மாறுதலும் திரிபும் யாரோ ஒரு தனி மனிதரிடம், அவர் அறிந்தோ அறியாமலோ எப்படியோ தோன்றி, சமுதாயத்தால் படிப்படியாக ஏற்கப்பட்டு நிலை பெறுகின்றன

ஒப்பாக்கம் (Analogy) என்பது மனிதனிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ளது ஒன்றை உணர்ந்த பின், அதைப் போல மற்றொன்றைப் படைக்கும் ஆற்றல் அது நாடு-நாட்டை உடையவன்-நாட்டான் எனச் சொல் அமைதலை உணர்ந்ததும்; காடு-காட்டை உடையவன்-காட்டான் எனப் புது சொல் படைத்தல் எளிதாகின்றது உண் என்ற அடிச்சொல்லிலிருந்து, ஆண்பாலுக்குரிய நிகழ்கால வினையாக உண்கிறான் என்ற சொல் இருத்தலைக் கண்டமையால், வாழ் என்பதிலிருந்து வாழ்கிறான் என்ற சொல் அமைத்தல் எளிதாகிறது அவ்வாறு படைத்து அமைக்கப்படும் சொற்கள் ஓர் ஒழுங்கு உடையனவாக இருக்கும்

சொல்லமைப்புக்கு ஒப்பாக்கம் இன்றியமை யாகதாக இருத்தல் போலவே, சொற்றொடர மைப்புக்கும் அது இன்றியமையாதது ஆகும் அதனால் தான் ஒரு மொழியின் சொற்றொடர்களில் உள்ள அமைப்புகள் ஒருவகையாகவும், மற்றொரு மொழியின் சொற்றொடர்களில் உள்ளவை மற்றொரு வகையாகவும் இருக்கக் காண்கிறோம் நான் பள்ளிக்குப் போகிறேன் என்று எழுவாயை முன்னும், இடத்தைப் பின்னரும், வேற்றுமையுருபை அதையடுத்தும், வினைமுற்றை இறுதியிலும் வைத்துத் தமிழிலும், மற்றத் திராவிட மொழிகளிலும், ஏனைய இந்திய நாட்டு மொழிகளிலும் வழங்கும் சொற்றொடரமைப்பு ஒருவகையாக இருக்கிறது நான்-போகிறேன்-கு-பள்ளி (I go to the school) என்ற முறையில் ஆங்கிலச் சொற்றொடரமைப்பு

வேறுபடுகிறது வடமொழியும், ஜெர்மன், பிரெஞ்சு முதலான மற்ற ஐரோப்பிய மொழிகளும் அவ்வாறே பலவகையின் வேறுபடுகின்றன ஒரு நாட்டின் பழங் குடிமக்கள் தொடக்க காலத்தில் அமைத்த சொற்றொடரமைப்பு முறையை ஒட்டியே வழி வழியாக-பல நூற்றாண்டுகளாக-ஒப்பாக்கம் இருந்து வருதலே அதற்குக் காரணமாகும் ஆகவே ஒரு மொழியில் முதலில் அமைந்துவிடும் ஒருமுறை. பின்னர் நெடுங் காலம் வரையில் ஒப்பாக்கத்திற்கு உரிய அடிப்படையாக விளங்கக் காண்கிறோம் அதனால், எவ்வளவோ மாறுதல்கள் மக்களின் வாழ்வில் நேர்ந்த பிறகும், அவர்கள் பேசும் மொழியில் சில அடிப்படைக் கூறுகள் மாறாமல் நின்று இடையறாமல் வரும் ஒரு மொழி என்று கூறத்தக்க நிலையைக் காட்டுகின்றன

ஆயினும், ஒவ்வொரு மொழியினும் காலப் போக்கில் சிற்சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன ஓர் ஊர் அதே பெயரோடு தொன்று தொட்டு இருந்து வர லாம்; பழைய தெருக்கள் பல அப்படியே இருந்துவரினும் புதிய வீடுகள் பல ஏற்படுதல் உண்டு; பழைய வீடுகளிலும் புதிய அறைகள் ஏற்படுதல் காணலாம்; பழைய அறைகளிலும் புதிய கூறுகள் சில இடம் பெறுதல் உண்டு பழைய மொழியில், சொற்றொடரமைப்பிலும், சொல்ல மைப்பிலும், ஒலியமைப்பிலும் ஏற்படும் மாறுதல்கள் அத்தகையனவே அவ்வாறு மாறுதல்கள் ஏற்படு வதற்கும் ஒப்பாக்கம் துணைபுரிகிறது ஆகவே, மொழி யில் ஒழுங்குமுறை இருத்தலும், புதிய மாறுதல்கள் ஏற்படுதலும் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒப்பாக்கம் வழி வகுக்கிறது எனலாம்

சில நாட்டு மக்கள் விரைந்து பேசிப் பயின்று சொற்களைப் பிரிக்க முடியாத நிலை அடைந்த பின்னர், அந்த மொழியை எழுத்து வடிவில் நிலைநிறுத்தினர் அந் நிலையில் அவர்களின் மொழியில் சொற்களின்

உறுப்புகளைப் பிரித்துணர்தல் அரிதாயிற்று அத் தகையமொழிகளை உட்பிணை நிலையில் உள்ளவை (Inflexional languages) என்பர் தமிழகம் முதலிய சில நாட்டு மக்களிடையே எழுத்து முறை தோன்றிய காலத்தில், சொற்களின் உறுப்புகளைப் பிரித்துணர்தல் எளிதாக இருந்தது அம்மொழிகளை ஒட்டு நிலை மொழிகள் (Agglutinative 1) என்பர். சீனம் முதலான சில நாடுகளில் எழுத்து முறை வளர்ந்த காலத்தில், சொற்கள் சிறு வடிவினவாய்ப் பெரும்பாலும் ஓரசைச் சொற்களாய்-அடிச் சொற்களாய்-இருந்தன அந் நாட்டு மொழிகள் தனிநிலைமொழிகள் (Isolative I) எனப்படும் ஆயினும், ஒவ்வொரு மொழியிலும் இம் மூன்று கூறுகளும் மிக்கும் குறைந்தும் காணப்படுவன எனலாம்

மொழியியல் இன்று பெற்றுள்ள வளர்ச்சிக்கு முன், வெவ்வேறு நிலைகளைக் கடந்துவந்துள்ளது எனலாம் முதலாவது, எழுத்து மொழியை ஆராய்ந்து, இலக்கியங் களை ஆய்ந்து, அந்த மொழியின் எழுத்துகளும், சொற்களும், சொற்றொடர்களும் இவ்வாறு உள்ளன என்று கூறும் இலக்கணம் அமைந்த நிலை அதுவே மொழியியலின் தோற்றத்திற்கு இடப்பட்ட கால்கோள் எனலாம்

இரண்டாவது, பழைய நூல்களை ஆராய்ந்து, அவற்றின் தொடர்களைத் திருத்தவும் விளக்கவும் கூடிய வகையில் மொழியின் அமைப்பு இன்னது என்று வகுத்த நிலையாகும்

மூன்றாவதாக, ஒரு மொழியை மட்டும் ஆராய்வதோடு நிற்காமல், அதனோடு தொடர்பு கொண்ட சில மொழிகளை ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டு, அவற்றின் பொதுத்தன்மைகளையும் சிறப்பியல்பு களையும் உணரும் ஒப்பியல் முறை வளர்ந்தது மொழிகளின் இலக்கணங்களை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து, ஒப்பியல் மொழி நூல்கள் எழுதிய நிலை இதுவாகும்

இந்தியாவிற்கு வந்த ஐரோப்பியர், தம்மொழிகளோடு சமற்கிருதத்தை ஒப்பிட்டுப் பல பொதுத் தன்மைகளைக் கண்டு வியந்தனர் அப்போது, தோன்றி வளர்ந்த ஒப்பியல் ஆராய்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து, பல வேறு மொழிகளின் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு, அறிஞர் பலர் பல புதிய உண்மைகளைக் கண்டு உணர்த்தினார்கள். அந்தப் புதிய ஆர்வத்தால், சில தவறுகளும் இடம்பெற்றன ஆயினும், பிறகு வளர்ந்து அமைந்த மொழி இயல் ஆராய்ச்சிக்கு அந்த அறிஞர்களின் உழைப்பே வழிகாட்டியாக விளங்கியது

இந்த மூவகை நிலைகளிலும் ஆராய்ந்தவர்கள், எழுத்து மொழியையே - இலக்கியம் முதலியவற்றின் கண்ட மொழியையே -தம் தம் ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகக் கொண்டு, பேச்சு மொழியைப் புறக்கணித்தார்கள் அதனால் விளங்கத்தக்க உண்மைகள் பல விளங்காமற் போயின பேச்சு மொழியே, உயிருள்ள மொழியாகும். எழுத்துமொழி, கற்றவர்கள் சிலர் கூடி அமைத்துக் கொண்டது. பேச்சுமொழி வாழும் மனிதனைப் போன்றது எழுத்துமொழி அவனுடைய படத்தைப் போன்றது

மனிதன் படம்போன்ற எழுத்து மொழியை மட்டும் ஆராய்ந்த காரணத்தால், தவறுகள் பல நேர்ந்தன தமிழ்மொழியில் உயிர்மெய் என்பதைப் பிற்காலத்தார், ஓரெழுத்தாகக் கொண்டமைக்குக் காரணம், அதுவே Thick என்ற ஆங்கிலச் சொல்லில் உள்ள மூன்றே ஒலிகள் (த்இக்) இருக்கவும், அதை ஐந்தெழுத்தால் ஆன சொல் எனக் கொள்ளும் தவறும், அதனால் நேர்ந்ததே ஆகும் இலக்கண நூல்களில் தெளிவின்மையும், குழப்பமும், ஆங்காங்கே இருத்தலுக்கும் அதுவே காரணமாகும்

பேச்சு மொழியை ஆராய்தல் எளிது அன்று; எழுத்து மொழியை ஆராய்தல் எளிது. பேச்சுமொழி

செவிக்கு மட்டும் புலனாகி, உடனே மறைவது. அதைப் பிடித்துக் காப்பதற்குச் சில அரிய கருவிகள் வேண்டும். எழுத்துமொழி கட்புலனாவது; யாவரும் எளிதில் எழுதிக் காக்கக் கூடியது. செவி வழியாக இலக்கியம் நீடு வாழ்வதில்லை. எழுதப்படும் இலக்கியம் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பல நூற்றாண்டுகள் நிலைத்து நிற்பதால், பெரு மதிப்பும், செல்வாக்கும் பெறுகிறது. தவிர, எழுத்து மொழிக்குத் துணையாக நிகண்டுகள், அகராதிகள், இலக்கண நூல்கள் முதலியன ஏற்பட்டுச் சிறப்புத் தேடித் தருகின்றன.

பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் வேறுபாடு தோன்றும் இடங்களில், எழுத்து மொழியின் தீர்ப்பு வலிமை மிக்கதாக விளங்குகிறது; அதற்குத் துணை பல வந்து உதவுகின்றன. ஆகவே, மொழி ஆராய்ச்சியில் தலைப்பட்டவர் எளிதில் போற்றத் தக்கதாக எழுத்துமொழியே முன்வந்து நின்றது. மொழியியல் வளர்ந்து முன்னேறிய பின்னரே அது போதாது என்றும், குறையுடையது என்றும் தெளிவு ஏற்படலாயிற்று. அங்கங்கே மக்கள் பேசும் பேச்சு மொழியைப் பல கருவிகள்கொண்டு ஒலிப்பதிவு செய்தும், கேட்டுணர்ந்து ஆராயும் முறை பெருகுவது ஆயிற்று. அவற்றின் பயனாக, இன்று மொழியியல் திட்ப நுட்பம் வாய்ந்த அறிவியல் துறையாக வளர்ந்து வருகிறது.

மொழியியல்—ஒலிமுறை :

தொடக்கத்தில் மனிதன் பேசியபோது, ஒலிகளை உயிர் மெய் முதலியனவாகப் பாகுபடுத்தி உணர்ந்து பேசவில்லை. சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை என்று பாகுபடுத்தியும், அடிச்சொல், பிற உறுப்புகள் என்று பிரித்துணர்ந்தும் பேசவில்லை. கருத்துகளுக்கு அறிகுறி

களாக நீண்ட ஒலித்தொடர்களையோ, குறுகிய கூட்டொலிகளையோ பேசினான் நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னரே, சொற்றொடர்களின் உறுப்புகளான சொற்களைப் பிரித்துணரக் கற்றான்; எழுதக் கற்றுக் கொண்ட பின்னரே அச் சொற்களின் உறுப்புகளான ஒலிகளைப் பிரித்துணரக் கற்றான். இவ்வாறு வளர்ந்த வளர்ச்சியே இலக்கணம் எழுத வழி காட்டியது; எழுத்துகளின் இலக்கணமும் பாகுபாடும், சொற்களின் இலக்கணமும் பாகுபாடும் விரிவாக வளர அது உறுதுணையானது.

மொழியின் ஒலிகள், உயிரெழுத்துகள் எனவும், மெய்யெத்துகள் எனவும் பிரிக்கப்படும். உள்ளிருந்து எழும் மூச்சு மிடற்றின் முயற்சியுடன் வாயின் வழியாக வெளிப்படும்போது தடையின்றி வெளிப்படின், உயிரெழுத்துக்கள் பிறக்கும் மூச்சு வெளிப்படும் போது வாயில் தடைப்படின் மெய்யெழுத்துகள் பிறக்கும். உயிரும் மெய்யும் ஆகிய இந்த ஒலிகளை, அவை பிறக்கும் முயற்சிபற்றியும் இடம்பற்றியும் பலவாறு பாகுபாடு செய்வர்.

மொழியில் ஒலிகள் எவ்வெவ்வாறு அமைந்து வந்துள்ளன என்று ஆராய்ந்து ஒலிநூல் (Phonology) என்பர். பேசும்போது ஒலிகள் பிறக்கும் முறை, இயையும் முறை, முதலியவற்றை ஆராய்தல் ஒலியியல் (Phonetics) என்பர். ஒரு மொழிக்கு உரியனவாய்த் தெளிவாக விளங்கும் ஒலிக் கூறுகள் இன்ன என்று ஆராய்தல் மொழியொலியியல் (Phonemics) என்பர்.

மனிதனின் குரலில் பிறக்கும் ஒலிகள் கணக்கற்றவை. அவை அத்தனையும் மொழியின் கூறுகளாக அமைவ தில்லை. சில ஒலிகளையே மொழிகள் பயன்படுத்து கின்றன ஒரு மொழி பயன்படுத்தும் சில ஒலிகளை மற்றொரு மொழி பயன்படுத்தாமல் விடுதலும், ஒரு

மொழிக்குத் தேவையற்ற சில ஒலிகள் மற்றொரு மொழிக்குத் தேவைப்படுதலும், ஒரு மொழிக்குச் சிறப் பொலிகளாக உள்ளவை மற்றொரு, மொழிக்குச் சிறப்பற்ற ஒலிகளாய் ஒதுங்கி நிற்றலும் உண்டு ஏ, ஓ, ழ, ற ஆகியவை தமிழுக்கு இன்றியமையாதவை; வட மொழிக்கு அவை தேவையில்லை. வடமொழியின் மெல்லொலிகளாகிய க, த, ட, ப ஆகியவை தமிழில் உள்ளன எனினும் அவற்றிற்குத் தனித்தனி எழுத்து வடிவங்கள் இல்லை ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய சில மொழிகளில் உள்ள ஒருவகைப் பகரம் (f) வேறு பல மொழிகளில் இல்லை

அக் கடல் என்பதில், கடல் என்பதன் முதல் ஒலி வன்மையாகவும், ஆழ்கடல் என்பதில் மென்மையாகவும் இருத்தல் காணலாம் ஆயினும், க என்பது ஓர் எழுத்தாகவே உள்ளது. ஒலி வகையில் ஆராய்ந்தால் இருவகை ஒலிகள் உள்ளன ஆயினும் க என்னும் ஓர் எழுத்தே போதும் எனக்கொண்டனர் தமிழில் க என்னும் ஓர் ஒலியே சிறந்து நிற்றலும், அதுவே சில இடங்களில் மெல்லொலியாக ஒலித்துச் சிறப்பின்றி நிற்றலும் காரணம் ஆகும். இவ்வாறு அந்தந்த மொழி வழக்கு நோக்கிக் கொள்ளப்படும் அடிப்படை ஒலி, முதலொலி (Phoneme) எனவும், அதைச சார்ந்து பிறக்கும் மற்ற ஒலி, சார்பொலி (Allophone) எனவும் கூறப்படும்

ஒரு மொழியில் முதலொலிகளாக உள்ளவை எல்லாம், மற்றொரு மொழியிலும் முதலொலிகளாக இருக்கத் தேவையில்லை ஒரு மொழியில் முதலொலி யாக இருப்பது மற்றொரு மொழியில் சார்பொலியாக இருத்தல் உண்டு. ஒரு மொழியின் சார்பொலி மற்றொரு மொழியில் முதலொலியாக இருத்தலும் உண்டு. ல, ள இரண்டும் தமிழில் முதல் ஒலிகள். ஆங்கிலத்தில்ல (1) மட்டுமே முதலொலி தமிழில் p மட்டுமே முதலொலி; b சார்பொலி, ஒரு மொழியின் கிளை மொழிகளுக்குள்ளும் (Dialects) இத்தகைய வேறு பாடுகள் இருப்பது உண்டு

இவற்றை ஆராயின் ஓர் உண்மை புலப்படும் மக்களின் குரலுக்கு உரிய ஒலிகள் பற்பல; அவற்றுள் சிலவற்றைப் பயன்படுத்தியே பலவகை அறிகுறிகளை அமைத்துக் கருத்துச் செல்வத்தை வளர்த்து, மொழியை வளம்படுத்தும் ஆற்றல் மக்களுக்கு உள்ளது அந்தந்த நாட்டில் வாழ்ந்த பழங்கால மக்கள், அவரவர்களுக்கு எளிதில் வந்தமைந்த ஒலிகளைத் தம்தம் தேவைக்கு ஏற்றவாறு பயன்படுத்திப் பயின்றனர் ஆகவே, ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒவ்வோர் ஒலி முறை அமைந்தது அதனையே அந்த மொழியின் ஒலி மரபு (Phonemic pattern) என்பர்

ஒலிவகைகள் மட்டும் அல்லாமல் ஒலிக்கும் முறைகளில் சில சிறப்பியல்புகளும் மொழிக்கு இன்றி அமையாதனவாக உள்ளன மக்கள் உணர்ச்சி யுடனும் உணர்ச்சியில்லாமலும் பேசுவதற் கேற்பச் சில ஒலிகளை எடுத்தும், சில ஒலிகளைப் படுத்தும், நலிந்தும் ஒலிப்பார்கள் சிறவற்றை நீட்டியும், சிலவற்றை அழுத்தி யும் ஒலிப்பார்கள். சில கருத்துகளையும் உணர்ச்சி களையும் குரல் வேறு பாட்டாலேயே உணர்த்துவார்கள். இந்த முறைகள் மொழிக்கு மொழி வேறுபடும் இவற்றை எழுதிக் காட்டுதல் இயலாது பேசுவோரின் பேச்சைக் கேட்டு அவ்வாறே கற்றல் வேண்டும் ஆதலின் ஒரு மொழி பேசுவோர், பிற மொழியைக் கற்கும்போது, அம் மொழியினர் போல் பேச இயலாமல் இடர்ப்படு கின்றனர் பிற மொழியைக் நூல்களைக் கற்றுணர்வதை விட, பிற மொழியினர் போல் பேசுந்திறன் பெறுதல் அரிதாக உள்ளது இதனாலேயே ஆகும்

பேசுவதைப் போலவே எழுதும் முயற்சி தொடக்கத்தில் இருந்தது காலப்போக்கில் பேச்சு மொழியில் மாறுதல்களும் திரிபுகளும் ஏற்பட, எழுத்துகள் மட்டும் மாறுதல் இல்லாமல் நிற்கவே, எழுத்துகள் போதாதனவாகவும் குறையுடையன

வாகவும் காணப்படுகின்றன எல்லா மொழிகளிலும் இந்தக் குறை உள்ளது எந்த மொழியிலும் பேசப்படும் ஒலிகள் எல்லாவற்றையும் எழுதுவதற்குப் போதுமான எழுத்துகள் இல்லை. அதனாலேயே, ஒலியெழுத்து முறை (Phonetic alphabet) என்ற ஒன்றை அறிஞர்கள் அமைத்துப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர் அதுவே பல மொழிகளின் ஒலிக் கூறுகளை ஆராய்வதற்கு உதவு வதாக, ஒலியியல் ஆராய்ச்சிக்குத் துணைபுரிவதாக உள்ளது. (மு. வ)

எழுத்து (வரிவடிவம்)

எழுத்து என்பது எழுதப் படுவது என்ற பொருள் உடையது. ஆதியில், மனிதன் நாம் எழுதுவது போல எழுதுவதற்குக் கற்றுக்கொண்டவன் அல்லன் மக்கள் தாம் கருதுகின்ற பொருள்களைக் குறிக்க அப்பொருள் களை அப்படியே கொடுத்து விட்ட நிலையொன்று உண்டு என அறிகிறோம் உதாரணமாக, பாரசீக தேசத்து மன்னன் தரையசு என்பவனுக்குச் சித்தியர்கள் ஒரு தூது அனுப்பினதாக இசுராடோட்டசு என்னும் கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். பகைவர் அஞ்சியோடிப் பதுங்காவிட்டால் இறந்துபடுவர் என்பதே அத் தூதின் செய்தி ஆனால் இஃது எழுத்தில் எழுதப்பட்டதன்று ஓர் ஆள்வசம் தவளை, எலி, அம்புகள் ஆகியவை அனுப்பப்பட்டன இவை குறித்த கருத்து, பகைவரெல்லாம் தவளை தண்ணீருள் ஒளிப்பது போலவும், எலி வளைக்குள் நுழைவது போலவும் மறையாவிட்டால் அம்புகளால் கொல்லப்படுவர் என்பதே எனவே, எழுத்து வழியே கருத்தினைப் புலப் படுத்த மக்கள் கற்றுக்கொள்ளுதற்கு முன்பு அவ்வப் பொருள்களையே அறிகுறி வகையான் ஆண்டனர் என்பது விளங்கும்

அதன் பின்னர்க் கருத்துகளை வரைந்து காட்டினர் உதாரணமாக, எகிப்து தேசத்தில் காணப்படும் ஓர் ஓவியத்தில் முட்டை வடிவமான ஓர் அடிநிலத்தில் சில செடிகள் காணப்படு கின்றன; அந்த அடிநிலத்திலிருந்து

கிளம்புவதுபோல ஒரு மனிதன் தலை இருக்கிறது; அவனுடைய தலையை ஒரு கயிற்றினால் பருந்து ஒன்று பற்றிக்கொண்டு இருக்கிறது. இத் திரண்ட ஓவியம் பாப்பைரசு என்னுங் கோரைப்புல்லுக்குப் பெயர்போன நைல் ஆற்றுப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த புராதன மக்களை எவனோ ஒருவன் வென்று அரசனாயினான் என்னும் கதையைக் கூறுகிறதாம் இவ்விதம் படத்திலுள்ள வடிவங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கின்ற பாங்கு இசுகாண்டினேவியா மக்களிடத்தி லும் அமெரிக்க ஆதிக் குடிகளிடத்திலும் உண்டு

எழுத்து வளர்ந்த வரலாற்றின் அடுத்த நிலையில் ஒவ்வோர் உருவமும் தனித்தனிப் பொருளை நேர்முக மாகக் குறிப்பதாயிற்று உதாரணமாக, எகிப்து தேசத்தில் அமைந்த ஒருவகை எழுத்தில், கண்ணின் உருவம் கண் என்ற பொருளையும், வட்ட வடிவம் ஞாயிற்றையும், பிறை வடிவம் திங்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டன இவ்வடிவங்களைக் கண்ட மாத்தி ரத்தில் பொருள் இன்னது என்று யாவரும் அறிந்து கொள்வர். ஆயினும், ஒவ்வொரு படமும் ஒவ்வொரு பொருளின் நிலையை அல்லது செயலைக் காட்டக் கூடுமேயல்லாது, எண்ணினையோ, வேற்றுமையையோ, காலத்தையோ காட்டாது

எனவே, பல்வேறு கருத்துகளைத் தெரிவித்தல் இவ்வகை எழுத்தால் இயலாது அன்றியும் அன்பு, அறிவு, நட்பு, பகை ஆகியவற்றை நேரே உணர்த்தக்கூடிய படம் இல்லாததால், நாளடைவில் பிற பொருள்களை உணர்த்தும் படங்களே இவற்றிற்காகப் பயன்படுத்தப் பட்டன உதாரணமாகப் பல மாடுகளின் வடிவம் செல்வம் என்ற பொருள் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளப் பட்டது; கைகள் கோத்திருத்தல் நட்பு என்பதைக் காட்டுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது; இவ்வகை கருத்து களை இடமும் பொழுதும் நோக்கியே மக்கள் உணரவேண்டும்

அடுத்தபடியாக, ஒவ்வொரு படமும் ஒவ்வொரு கருத்தினைக் குறித்து நிற்காமல், அவ்வவ் வடிவத்திற்கு உரிய ஒலியைக் குறிப்பதாகக் கருதப்பட்டது இந் நிலையை ஒலியெழுத்து நிலை என்னலாம் சித்திரக் குறுக்கெழுத்துப் போட்டியில் படிப்பது போன்றே மக்கள் இவற்றைப் படிக்கலாயினர்

ஒவ்வோர் உருவங் காட்டும் முழு ஒலியையும் கொள்ளாமல், அவ்வவ் ஒலியின் முதலசையை மாத்திரம் கருத்தில் கொள்ளத் தலைப்பட்ட மக்களும், முதல சையைக்கூட முழுதும் எடுத்துக்கொள்ளாமல், முதல் எழுத்து அளவே எடுத்துக்கொண்ட மக்களும் உண்டு ஒவ்வொரு மொழியிலும், ஒவ்வோர் எழுத்தை முதல் எழுத்தாகக் கொண்ட எத்தனையோ பல சொற்கள் இருப்பவும், அவற்றுள் ஒன்றன் வடிவம் மட்டும் ஏன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற வினா எழுதல் இயல்பே இதற்கு அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட சொல் அம் மொழியில், அதிகமாக வழக்காற்றில் இருந்த சொல் என்பது ஒரு காரணம் அன்றி, அதன் வடிவம் ஏனையவற்றின் வடிவங்களைவிட எளிதான வடிவம் என்பதும் காரணம் ஆகும் உதாரணமாக, அம்மை, அப்பன், அணில், அடவி, அருவி, அணி, அடகு ஆகியவற்றுள் ஏதாவதொன்றன் வடிவந்தான் பெரும் பான்மை வழக்குப்பற்றி அகரத்தின் வடிவமாகத் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்ட நிலை எய்தியிருக்கும்

எனவே, ஆதிகாலத்தில் மக்கள் ஓவியத்தின் வழியாகக் கதை சொல்லக் கற்றுப் பிறகு ஒவ்வொரு வடிவத்தையும் ஒவ்வொரு தனித்தனிப் பொருளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தினர் நாளடைவில், அவ்வடிவு பொருளைக் குறிக்காமல் ஒலியைக் குறிக்கத் தலைப் பட்டது பின்னர், அவ்வடிவு அல்லது அவ் வடிவின் திரிபு வேறுபாடுகள் எனக் கருதப்படுகின்றன

தமிழ் எழுத்துகள்

தமிழ் நூல்கள் அச்சிடத் தொடங்கப் பெற்ற காலத்தே தான் தமிழ் எழுத்துகள் எல்லாம் இப்போது காணப்படும் நிலையான வரி வடிவங்களைப் பெற்றன ஆகவே, சற்றேறக்குறைய இந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் தமிழ் எழுத்துகள் இப்போதுள்ள வரிவடிவ அமைப்பை அடைந்தன என்று கூறலாம் அதற்குமுன் ஒவ்வொரு நூறு ஆண்டிலும் இவ்வெழுத்துகளின் வரிவடிவங்கள் சில மாறுதல்களுக்கு உள்ளாகி வளர்ச்சியடைந்து வந்து இருக்கின்றன

தமிழ் எழுத்துகளின் பழைய வரிவடிவங்களைக் கோயில்களிலுள்ள கருங்கல் சுவர்களிலும் செப்பேடு களிலும் வரையப்பெற்ற பழைய தமிழ்ச் சாசனங்களில் தான் பார்க்கலாம் தமிழ்ச் சாசனங்கள் எல்லாம் கி பி ஏழாம் நூற்றாண்டு முதலாகவே இக் காலத்தில் கிடைக்கின்றன அவற்றை நோக்குங்கால், தமிழ் மொழிக்கு இரண்டு வகையான வரிவடிவங்கள் வழங்கி வந்தன என்று தெரிகிறது அவை தமிழ் எழுத்து, வட்டெழுத்து எனப்பெறும். அவற்றுள், தமிழ் எழுத்து என்பது இந் நாள்களில் வழங்கிவரும் தமிழ் எழுத்து களின் பழைய வரிவடிவங்களேயாம் இத்தகைய எழுத்துகளால் வரையப்பெற்ற தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொண்டை மண்டலம், சோழ மண்டலம் ஆகிய நாடுகளில் பல்லவர்களின் ஆட்சிக் காலமுதல் காணப் படுகின்றன வட்டெழுத்து என்பது வளைந்த கோடு களால் அமைந்த மிகப்பழைய தமிழ் எழுத்தாகும்

வட்டெழுத்தால் பொறிக்கப்பெற்ற தமிழ்ச் சாசனங்கள் எல்லாம் பாண்டி மண்டலம், சேர மண்டலம் ஆகிய நாடுகளில் 8ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 11ஆம் நூற்றாண்டுவரையில் அகப்படுகின்றன பாண்டியரது முதற் பேரரசில் பாண்டி மண்டலத்திலும் சேர மண்டலத்திலும் வழங்கி வந்த எழுத்துகள் வட்ட எழுத்துகளே என்பது அவ் வேந்தர்களுடைய கல்

வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் நன்கு அறியப் படுகிறது. பாண்டி மண்டலத்தை வென்று தன் ஆட்சிக்கு உட்படுத்திய முதல் இராசராச சோழன், அதற்கு முன் அந்நாட்டில் வழங்கி வந்த வட்டெழுத்துகளை நீக்கித் தொண்டை மண்டலத்திலும் சோழ மண்டலத்திலும் வழங்கிய தமிழ் எழுத்துகளையே பயன்படுத்துமாறு செய்தனன்.

இச் செய்தி திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள திருக்குற்றாலத்தில் காணப்படும் இரண்டு கல்வெட்டு களால் இது புலனாகின்றது எனவே, 11ஆம் நூற்றாண்டு முதல் பாண்டி மண்டலத்தில் இப்போது உள்ள தமிழ் எழுத்துகள் வழங்கி வருகின்றன இத்தமிழ் எழுத்து களைப் பல்லவர்கள் கிரந்த எழுத்துகளிலிருந்து அமைத்துக் கொண்டு, தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட தொண்டை மண்டலம் சோழ மண்டலங்களில் வழங்கிவருமாறு செய்தனர் என்று ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கூறுகின்றனர் பல்லவர்கள் அமைத்த தமிழ் எழுத்துகள் வழக்கிற்கு வருமுன் அந்நாடுகளில் வழங்கிவந்த எழுத்துகள் வட்டெழுத்துக்களேயாம். எனவே, பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாடு முழுமையும் வட்டெழுத்துகளே வழங்கியுள்ளன என்பது உணரற்பாலது கடைச் சங்க காலத்தில் சேரமண்டலத்திலும் சோழ மண்டலத்திலும் வழங்கி வந்த தமிழ் எழுத்துகள் கண்ணெழுத்துகள் என்ற பெயருடையனவாயிருந்தன என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியக்கிடகின்றது இவ் உண்மையைக் 'கண்ணெழுத் தாளர் காவல் வேந்தன்-மண்ணுடைமுடங்கலம் மன்னவர்க்களித்து' (சிலப் 26 :170-171) எனவும், எனவும், 'இருபதினாயிரம்-கண் எழுத்துப்படுத்தன கைபுனை சகடமும்' (சிலப் 26 : 135-136) எனவும், 'வம்பமாக்கள் தம் பெயர் பொறித்த-கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணுப் பல் பொதி' (சிலப் 5 : 111-12) எனவும் போதரும் இளங்கோ அடிகளது வாக்கினால் நன்குணரலாம் இவ்வடிகள் குறித்துள்ள கண்ணெழுத்துகள் என்றும் வழங்கப் பட்டனவாதல் வேண்டும் இவ்வட்டெழுத்துகளில்

இருந்துதான் பல்லவர்கள், கிரந்த எழுத்துகளையும் இக்காலத்துள்ள தமிழ் எழுத்துகளுக்கு அடிப்படையாக வுள்ள பழைய தமிழ் எழுத்துகளையும் அமைத்துக் கொண்டனர் என்பது அறியத் தக்கது

தமிழ் எழுத்துகளின் வரிவடிவங்கள் பண்டைக் கால முதல் எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளன என்பதை நன்காராய்ந்து அறிந்துள்ள கல்வெட்டுத்துறை அறிஞர்களும், பழைய வட்டெழுத்துகளிலிருந்தே இப்போது வழங்கும் தமிழ் எழுத்துகள் தோன்றியுள்ளன என்று கூறியிருப்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது

இவ் வட்டெழுத்துகள், அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் பிராமி எழுத்துகளிலிருந்து தோன்றி வளர்ச்சியடைந் தவை என்று டாக்டர் பூலர் கூறுகின்றார் (Indian Palaeography p 73) தமிழ் நாட்டிற்கு ஆரியர்கள் வந்து தம் நாகரிகத்தைப் பரப்புவற்கு முன்னரே இவ் வெழுத்துகள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் என்றும், அதனால் இவை பிராமியின் வழித்தோன்றியனவாக இருத்தற்க இடம் இல்லை என்றும் பிராமி எழுத்துகளுக்கு ஆதாரமாகக் கருதப்படும் பீனிஷிய எழுத்துகளிலிருந்து பண்டைக் காலத் தமிழ் மக்கள் இவ் வட்டெழுத்துகளிலிருந்து பண்டைக்காலத் தமிழ்மக்கள் இவ் வட்டெழுத்துகளை அமைத்துக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் டாக்டர் பர்னல் கூறுகின்றார் (Elements of South Indian Palaeography p 49), இவ்வறிஞர்களின் கருத்துகள் ஈண்டு ஆராய்தற்குரியன

இந்தியாவில் வழங்கும் பழைய மொழிகளுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று இதற்குரிய இலக்கண நூல்களுள் மிக்க பழமை வாய்ந்தது தொல்காப்பியம் அந் நூலின் ஆசிரியராகிய தொல்காப்பியனார் வடமொழி வியாகரண ஆசிரியராகிய பாணினி முனிவர்க்கு முற்பட்டவர் என்பது அறிஞர்கள் கண்ட முடிவு அத்துணைப் பழங்காலத்தே விளங்கிய அவ்வாசிரியர், வடசொற்கள் தமிழில் வந்து வழங்கும் போது வட

எழுத்துகளை நீக்கித் தமிழ் எழுத்தாலேயே எழுத வேண்டுமென்று 'வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇச் எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே' என்று எச்சவியற் சூத்திரத்தில் கூறியுள்ளனர் மெய் எழுத்துகள் உயிரெழுத்துக்களோடு கூடியவழி வரி வடிவில் உருவு திரிதலைப் 'புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்' என்று தொடங்கும் சூத்திரத்தில் அவ் வாசிரியர் குறித்துள்ளனர் அன்றியும், ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார், மெய்யெழுத்துகளும் எகர ஒகர எழுத்து களும் புள்ளி பெற்று நிற்றல் வேண்டும் என்பதையும், மகரக்குறுக்கம் மெய்ப்புள்ளியோடு உள்ளே மற்றொரு புள்ளியும் பெறுதல் வேண்டும் என்பதையும், 'மெய்யின் இயற்கை புள்ளியோடு நிலையல்', 'எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே', உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே' என்ற சூத்திரங்களில் கூறி உள்ளனர் இவற்றால் தொல் காப்பியனார் காலத்திற்கு முன்னரே தமிழ் எழுத்துகளின் வரிவடிவம் வழக்கில் இருந்தமை தெள்ளிதிற் புலப்படும்

அசோகச் சக்கர வர்த்தியின் பிராமி எழுத்துகள் கி மு முதல் நூற்றாண்டில்தான் சமணமுனிவர்களின் மூலமாகத் தமிழ் நாட்டில் வந்து பரவியிருத்தல் வேண்டும் ஆகவே, பிராமி எழுத்துக்கள் இருந்தன என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களால் பெறப் படுகின்றது அவ்வெழுத்துகள் வட்ட எழுத்துகளே என்பது தேற்றம் எனவே பிராமி எழுத்துகளிலிருந்து வட்டெழுத்துகள் தோன்றி இருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது

வலமிருந்து இடமாக எழுதப்பட்ட பீனிஷிய எழுத்துக்களிலிருந்து இடமிருந்து வலமாக எழுதப்பட்ட வட்டெழுத்துகள் தோன்றியிருக்க முடியாது என்பது திண்ணம்

ஆகவே, பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகளாகிய வட்டெழுத்துகள், தமிழ் மக்களாலேயே முற்காலத்தில்

அமைக்கப்பெற்றவை என்பதும், அவ் வட்டெழுத்தின் திருந்திய வடிவங்களே இப்போதுள்ள தமிழ் எழுத்துகள் என்பதும் உணரற்பாலவாம். எனவே, தமிழ் எழுத்துகள் தமிழ் நாட்டிலேயே தோன்றிய தனி எழுத்துகள் ஆகும்

தமிழ் இலக்கணங்களில் ஒன்றாகிய நன்னூலில் ஒலியைக்கொண்டு சொல்லப்பட்ட முதல் எழுத்துகள், சார்பெழுத்துகள் ஆகியவற்றின் தொகை முந்நூற்றறு பத்தொன்பது வரிவடிவங்களைக் கொண்டு நோக்கு மிடத்து, உயிர்பன்னிரண்டும் மெய்பதினெட்டும் உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறும் ஆய்தம் ஒன்றுமாகத் தமிழ் எழுத்துகளின் தொகை இருநூற்று நாற்பத் தேழாகும்

தமிழ் எழுத்துகள் அகர முதல் னகர இறுதியாக, இக் காலத்து நெடுங்கணக்கினுள் காணப்படுவது போன்றே, தொல்காப்பியனார் காலத்தும் முறைப்பட எழுதப் பெற்று வழங்கிவந்தன இச் செய்தி தொல்காப்பிய முதற்சூத்திரத்தால் நன்கு விளங்கும் அகர முதலிய பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துகளும் பிற எழுத்தின் உதவியின்றித் தனித்து ஒலிப்பனவாதலாலும் ககர முதலிய பதினெட்டு மெய்களும் அகர முதலிய உயிரெழுத்துக்களோடு கூடி ஒலிப்பதல்லது தனித் தொலிக்கும் ஆற்றல் இல்லாதனவாதலாலும், உயிர் எழுத்துகள் முன்னும் மெய்யெழுத்துகள் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டுள்ளன உயிரெழுத்துகள் அகர முதல் ஔகாரம் இறுதியாக எழுதப்படுதற்கும், மெய் எழுத்துகள் ககர முதல் னகர இறுதியாக எழுதப் படுதற்கும், ஏற்ற காரணங்களை ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் தம் தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியுள் விளங்கக் கூறியுள்ளனர் ஒலியின் பிறப்பு முறைக்கும் ஏற்பத் தமிழ் எழுத்துகள் அகர முதல் னகரம் ஈறாக வரிசைப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன

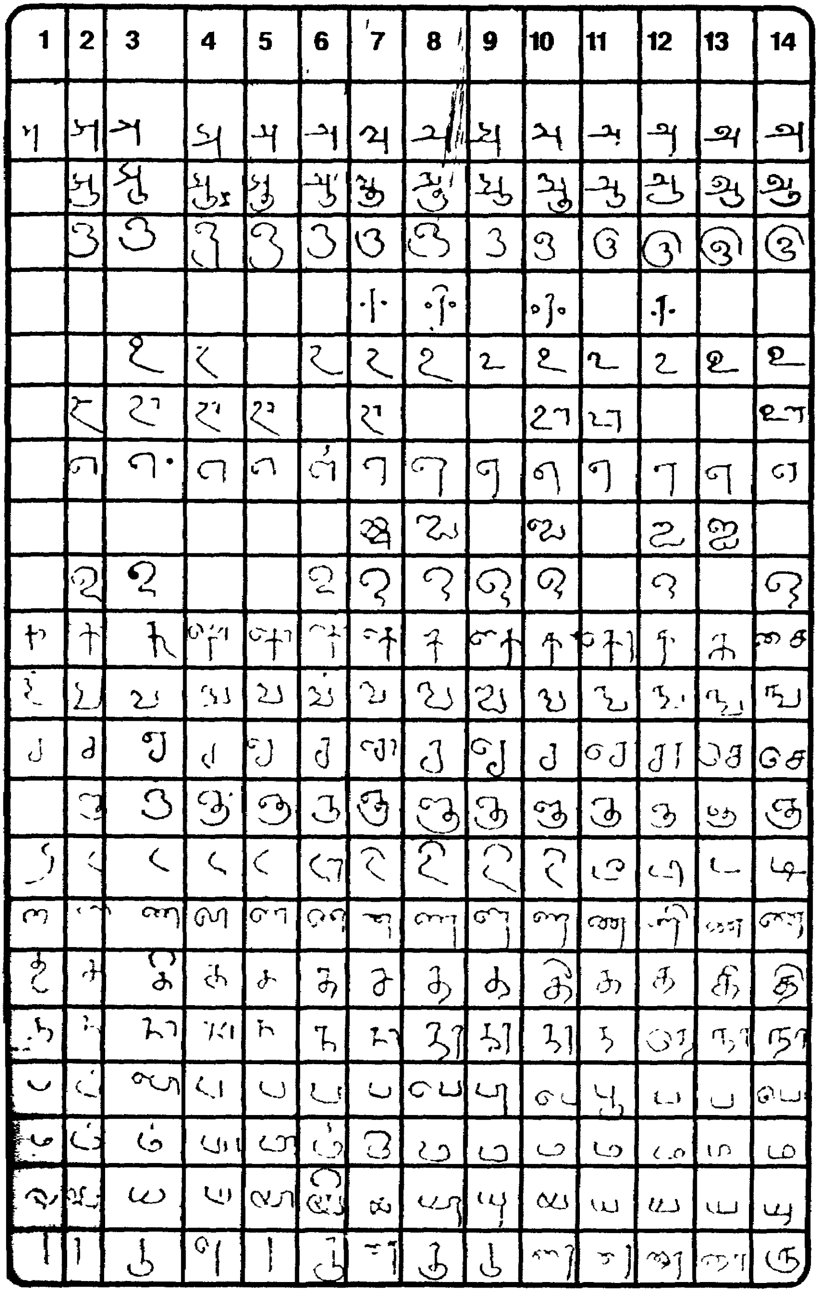
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

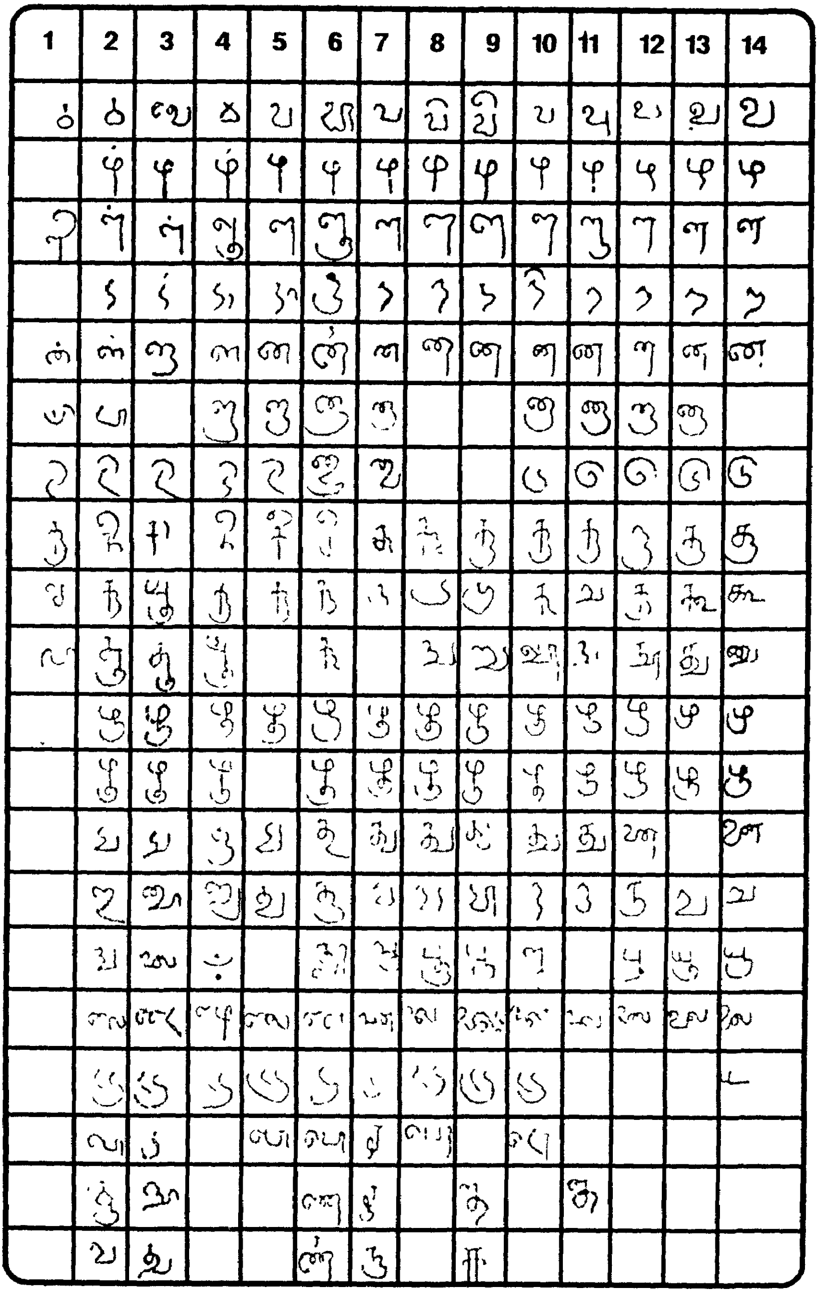
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

தமிழ் எழுத்துகளின் வளர்ச்சி :

கல்வெட்டுகள் செப்பேடுகள் ஆகியவற்றிலிருந்து தமிழ் எழுத்துகளின் வளர்ச்சியை அறியலாம் இங்குக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கும் விளக்கப் படங்களிலுள்ள எழுத்துகளைக் கொண்டுள்ள கல்வெட்டு அல்லது செப்பேடுகளின் விவரம் வருமாறு :

பத்தி 1. பல்லவ மகேந்திர வர்மனுடைய வல்லம் கல்வெட்டு கி.பி. 7ஆம் நூ. முற்பகுதி

2. பல்லவ அரசன் 1-ம் பரமேச்வர வர்மனுடைய கூரம் செப்பேடுகள். சு கி பி 680

3 11ம் பரமேச்வரனுடைய திருவதிகைக் கல்வெட்டு சு. கி. பி 730

4 பல்லவ மல்லன் நந்திவர்மன் காலத்துக் கசாக்குடிச் செப்பேடுகள். சு. கி. பி 750

5 பல்லவ மல்லன் நந்திவர்மனுடைய திருவல்லம் கல்வெட்டு சு. கி பி. 790

6. பெரும்பிடுகு முத்தரையனாயின சுவரன் மாறனுடைய செந்தலைக் கல்வெட்டு சு. கி பி.800.

7. பல்லவ அரசன் நிருபதுங்க வர்மனுடைய லால்குடிக் கல்வெட்டு கி. பி 9ஆம் நூ. இறுதிப் பகுதி

குறிப்பு : ஈகார வடிவம் நந்திவர்மனுடைய வேலூர்ப்பாளையம் செப்பேடு

கடைசியில் உள்ள சு, சூ, நா ஆகியவை திருப்பறப்புச் செப்பேடுகள்

8. I-ம்இராசராசசோழனுடைய தஞ்சைப்பெரிய கோயிற் கல்வெட்டு. கி. பி. 1011.

9 I-ம் இராசராச சோழனுடைய மேல்பாடி சோழேச்வராலயக் கல்வெட்டு. கி.பி 1014

10. I-ம் இராசேந்திர சோழனுடைய திருவாலங் காட்டுச் செப்பேடுகள் சு கி. பி. 1025

11 II-ம் குலோத்துங்க சோழனுடைய திருக்கழுக்குன்றச் செப்பேடுகள் கி பி 1112

12 III-ம் குலோத்துங்க சோழனுடைய திருக்களர்ச் செப்பேடுகள். கி பி 1204.

13 இராச நாராயண சம்புவராயனுடைய குன்றத்தூர்க் கல்வெட்டு கி பி 1343

14 விஜய நகர அரசன் அச்சுத தேவராயனுடைய ஸ்ரீரங்கம் கல்வெட்டு கி பி 1534

எழுத்து கூட்டல் (Spelling):

மொழியைப் பேசும் போது எழுத்துகளைப் பற்றிய எண்ணமே இருப்பது இல்லை எழுதும் போதுதான் அவற்றைப் பற்றிய எண்ணம் எழுகிறது தனித்தனிச் சொற்களைப் பற்றிய எண்ணமும் பேசும்போது அவ்வளவாக இருப்பதில்லை ஒரு கருத்து முடியும் வகையில் அமைந்துள்ள வாக்கியமே பேச்சு மொழியில் தெளிவான உறுப்பாக நிற்கிறது பேசுகின்றவர், ஒரு வாக்கியத்தைக் கூறும்போது, நீண்ட ஒலித்தொடராகவே ஒலிக்கின்றார். எழுதுகின்றவரும் படிக்கின்றவரும் மட்டுமே வாக்கியததைச் சொற்களாகப் பகுத்துச் சொற்களை எழுத்துகளாகப் பிரித்து உணர்கிறார்கள் அதனால் எழுத்துமொழியில் எழுத்துக் கூட்டும்முறை வேண்டியதாக உள்ளது

பேசியவாறே எழுதுதல், எழுதியவாறே பேசுதல் என்று இருந்தால், பேச்சு மொழியும் எழுத்து மொழியும் வேறுபாடின்றி விளங்க முடியும் ஆனால், எந்த நாட்டிலும் பேச்சுமொழிக்கும் எழுத்துமொழிக்கும் வேறுபாடு இருந்து வருகிறது; பேசியவாறே எழுதுதலும் இல்லை; எழுதியவாறே பேசுதலும் இல்லை. சில மொழிகளில் இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு குறைவு; வேறு சிலவற்றில் மிகுதி.

எழுதியவாறே பேசுதல் இல்லை எனினும், எழுதியவாறே எழுத்துகளைப் கூட்டிப் படித்தல் இருந்தால் ஒருவாறு அமையும் ஆங்கிலம் முதலிய சில மொழிகளில் எழுத்துகளைத் தனித்தனியாக ஒலிக்கும் முறைக்கும், அவற்றைக் கூட்டி ஒலிக்கும் முறைக்கும் வேறுபாடு உண்டு சில சொற்களில் இரண்டோ ரெழுத்துகள் எழுதப்பட்டிருந்தும் ஒலிக்கப்படுவது இல்லை Depot என்ற சொல்லில் t ஒலியும், Debt என்ற சொல்லில் b ஒலியும், Know என்ற சொல்லில் k ஒலியும் ஒலிக்கப் படுவதில்லை இந்திய மொழிகளில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டு ஒலிக்கப்படாத ஒலிகள் இல்லை ஒலிக்கும் முறையில் சிறு வேறுபாடுகள் காணப்படுமே தவிர, ஒலிக்கப் படாமலே விடுபடுதல் இல்லை தமிழில் எழுதப்படும் எல்லா எழுத்துகளும் கூட்டி ஒலிக்கப் படும்

ஆங்கிலம், அரபு முதலிய மொழிகளில் ஒவ்வொரு எழுத்தும் பெயருடன் வழங்கப்படும். 'வ்' என்ற ஒலியுள்ள ஆங்கில எழுத்துக்கு டபிள்யூ (W) என்பது பெயர் இவ்வாறு, எழுத்துக்கு உரிய ஒலி ஒன்றாகவும், அதன் பெயர் வேறொன்றாகவும் இருப்பதால், எழுத்து கூட்டி ஒலிப்பதில் ஒருவகை இடையூறு உள்ளது Leg என்ற சொல்லில் உள்ள மூன்று எழுத்துகளையும் பெயர் சொல்லிக் கூட்டினால் l-e-g, எல்-ஈ-ஜீ, எலீஜீ, எல்லீஜீ என்றுதான் ஒலிக்கப்படும் l-e-g, என்பதில் ல்-எ-க் என்ற ஒலியை மட்டும் உள்ளத்தை கருதியே, அந்தச் சொல் 'லெக்' என ஒலிக்கப்படுகிறது

உருது தவிர மற்ற இந்திய மொழிகளில் எழுத்து களின் பெயர் அவற்றின் ஒலியாகவே அமைந்துள்ள படியான் கூட்டியொலித்தல் எளிதாக உள்ளது வரம்பு என்ற தமிழ்ச் சொல்லில் உள்ள நான்கு எழுத்துகளின் பெயர் சொல்லி வ-ர-ம்-பு என்று கூட்டினால் 'வரம்பு' என்ற சொல்லின் ஒலி அமைந்து விடும்

ஆயின் வ-ர-ம்-பு என்று அந்தச் சொல்லைக் கூட்டும் முறை எழுத்துக்கூட்டும் முறை என்று சொல்வது ஒரு

வகையில் பொருந்தாது. எழுதும் வழக்கத்தை நோக்க வ, ர முதலியவற்றை ஓர் எழுத்து என்று சொல்லி வந்தாலும் அவை ஒவ்வொன்றும் வ்அ, ர்அ என இரண்டிரண்டு ஒலிகள் சேர்ந்த கூட்டெழுத்துகளே எனலாம் இத்தகைய எழுத்துகளைப் பிற்காலத்து இலக்கணம் உயிர்மெய் என்று குறியீட்டு ஓர் எழுத்தைப்போல் கொண்ட போதிலும், ஒலிமுறைப்படி இவை கூட்டெழுத்துகள் எனலாம். வ்-அ-ர்-அ-ம்-ப்-உ என்பதே உண்மையாகப் பிரித்துக் கூறப்பட வேண்டிய எழுத்துமுறை இதை விட்டு, வ-ர-ம்-பு என்று பிரித்துக் கூறும் முறை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் உண்டு மெய்யெழுத்துகள் தனித்து இயங்காதவை, உயிருடன் சேர்ந்தே இயங்குபவை இவ்வாறு உயிருடன் சேர்ந்தே இயங்கும் மெய்களைச் செவியால் கேட்டுணர்ந்தவாறே எழுத்து வடிவிலும் எழுதத் தொடங்கினார்கள் ஆராய்ந்து நோக்கினால் உயிர்மெய்யை ஓர் எழுத்து என்பதைவிட ஓர் அசை என்பது பொருந்தும் ஆகையால், தமிழிலும் மற்ற இந்திய மொழிகளிலும் அசை கூட்டும் முறையே உள்ளது என்பது சிலர் கருத்து

வடமொழி, இந்தி முதலான மொழிகளில் மெய்யுடன் உயிர் சேர்ந்து எழுதப்படும் உயிர் மெய்யெழுத்து அல்லாமல் இரண்டு மூன்று மெய் யெழுத்துகள் சேர்ந்து ஓர் எழுத்துப்போல் எழுதப் படும் கூட்டெழுத்துகள் பல உண்டு த்ர, (त् + र = त्र), ம்ய (म् + य = म्य) போன்றவற்றைச் சேர்த்து எழுதுவதால், எழுத்துகூட்டும்முறை அவற்றில் சிறிது வேறுபடுகிறது தமிழில் அத்தகைய கூட்டெழுத்துகள் இல்லை. 'பத்து' முதலான சொற்களில் 'த்து' முதலிய இரண்டு மெய்களைச் சேர்த்து ஓர் எழுத்துப் போல் த்து த்து என்று எழுதும் வழக்கம் சில இடங்களில் ஒரோவழி இருந்து வந்தபோதிலும், இது நிலைபெறவில்லை

ஆகவே, எழுத்துகளை எழுதியவாறே ஒலிப்பதாலும், கூட்டெழுத்து முதலிய சிக்கல் ஒன்றும் இல்லாமையாலும், தமிழில் உள்ள எழுத்துக் கூட்டும் முறை எளிமையான இயற்கை முறை எனலாம் (முவ)

அ

தமிழ் நெடுங் கணக்கில் முதல் எழுத்து "எழுத் தெனப்படுவது அகர முதல் னகர இறுவாய்" என்று தொடங்குகிறது தொல்காப்பியம்; "அகர முதல எழுத்தெல்லாம்" என்று தொடங்குகிறது திருக்குறள்; இந்திய நாட்டுப் பிறமொழிகளிலும் இதுவே முதலில் வரும் எழுத்தாம்

வடிவம் : இந்த எழுத்தின் வடிவம் வளர்ந்த வரலாற்றைக் கீழே காணலாம்.

அசோகன் (கி மு 3ஆம் நூற்றாண்டு)

அரிட்டாபட்டி (கி மு 2 ஆம் நூற்றாண்டு)

சிற்றண்ணல் வாயில் (சித்தன்ன வாசல் 7 ஆம் நூற்றாண்டு)

அரிக்கமேடு (முதல் நூற்றாண்டு)

திருநாதகுன்றம் (5ஆம் நூற்றாண்டு)

நரசிம்மவர்மன் மாமல்லன் (7 ஆம் நூற்றாண்டு)

பல்லவ மல்லன் (8 ஆம் நூற்றாண்டு)

பிற்காலப் பல்லவர் : இராசராசன் (10 ஆம் நூற்றாண்டு)

பிற்காலச் சோழர் . பாண்டியர் (12-13 ஆம் நூற்றாண்டு

இப்போது

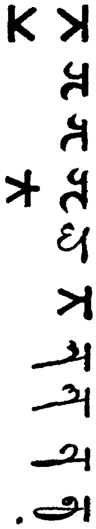

இந்தக் கோல் எழுத்தினை விரைவாக ஓலையில் எழுதி வந்தபோது, வட்டெழுத்து வடிவம் தோன்றியது

என்பர் பாண்டிய நாட்டிலும் மலையாள நாட்டிலும் வட்டெழுத்து வழங்கியது வட்டெழுத்தில் அகரத்தின் வடிவம் கீழ்க்கண்டவாறு மாறி வந்துள்ளது

8 ஆம் நூற்றாண்டு 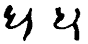

10ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

14ஆம் நூற்றாண்டு

18ஆம் நூற்றாண்டு

ஒலி : அகரத்தினை எழுத்தாகக் கூறும்போது சாரியையைச் சேர்த்து அகரம், அகாரம், அஃகான் என்று வழங்கியதாக இலக்கண நூல்களிலிருந்து அறிகிறோம் அ-னா என்று வழங்குவதனை இன்றும் கேட்கிறோம் குழந்தைகள் எழுத்துகளைப் பாட்டோசை யாகப் பாடும்போது அ-ஆனா என வழங்குவதனையும் காண்கிறோம்

அ என்ற ஒலியை a என அனைத்து நாட்டு ஒலி நூலோரும் எழுதிக் காட்டுவர் நாவினைப்படுக்கவைத்து வாயினைத் திறந்ததும் ஒலி அ என வெளிவருகிறது. ஆதலின் இதை அடிப்படை ஒலி என்பர் பரிமேலழகர் வாயினையும் நாவினையும் பலவகையில் மாற்றுவதால் இந்த ஒலியே பலவகை எழுத்துகளாக மாறுகின்றது; "கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருப்பதுபோல எல்லா எழுத்துகளிலும் அகரம் உண்டு" என்பர் நச்சினார்க் கினியர் தனி மெய்யெழுத்துகளை 'இக்' 'இங்' என்று இப்போது ஓதுவதுபோன்று அல்லாமல் அகரம் சேர்த்தே க, ங என முன்னாளில் வழங்கிவந்தனர்.

அ என்ற ஒலி, எடுத்துச் சொல்லப்பெறாதபோது நெகிழ்ந்துபோய்ப் பலவகையாக மாறும் தமிழ்ச் சொற்றொடரில் எழுவாயிலேயே பால் விளங்கி

விடுவதால் பயனிலையாக வரும் வினைச் சொல்லில் பாலை விளக்கும் விகுதி எடுத்துச் சொல்லப் பெறாமல் அவ்வாறு நெகிழ்ந்துபோகும் வருகின்றனன் என்னும் போது கடைசியில் வரும் அன் என்ற அகரம் நெகிழ்ந்து பொது உயிரின் ஒலிபெறும் (Neuter vowel-But) என்பதில் வரும் உயிர் போன்றது - இதனை ʌ என்று எழுதுவர்) அளவுக்குமேல் எடுத்துச் சொல்லும்போதும் இந்த ஒலி மாறும் பின்னர்ச் சார்ந்துவரும் எழுத்துக்களின் இயைபால் மேலும் மாறும். **வம்பன்**, **இராமன்** என்ற சொற்களில் கடைசியில் வரும் ன் என்ற எழுத்து மேல் அண்ணத்தின் முயற்சியால் பிறப்பதால் அ என்பதும் அண்ணச் சாயல் (Palatalisation) கொண்டு, இகரக்கூறு பெற்று, எகரம் போலாகி **வம்பெ இராமெ** என ஒலிக்கும் **கும்பம்** என்பது போன்ற இடங்களில் இதழ் அல்லது உதட்டின் முயற்சியால் பிறக்கும் மகரத்தின் சார்பால் உதட்டுச் சாயல் (Labialisation) கொண்டு உகரக்கூறு பெற்று ஒகரம் போலாகிக் **கும்பொ** என ஒலிக்கும்

பலா என்பது மொழி முதல் எழுத்தோசை பெறாவிடின் ப்லா, பிலா என்றாகும்போது அகரம் இகரமாக மாறக் காண்கிறோம் அவர்கள் என்பது வட தமிழ் நாட்டில் வழங்கும்போது **அவங்கள்** என்றும் **அவுங்கள்** என்றும் வகரச் சார்பால் உதட்டுச் சாயல் பெற்று அகரம் உகரமாகும்; தென் தமிழ் நாட்டிலும், கொங்கு நாட்டிலும் அவர்கள் என்பதில் உள்ள ரகரச் சார்பால் அண்ணச் சாயல் பெற்று **அவிகள்** என்றாகும் போது அகரம் இகரமாகக் காண்கிறோம் ரகரம் கெடுவதால் முன்னுள்ள அகரம் நீண்டு **அவாள்** என்று வழங்கும்போது அகரம் ஆகாரமாக மாறக் காண்கிறோம். **ஔ** என்பது **அவ்** என்றும் **ஐ** என்பது **அய்** என்றும் எழுதப்பெறும்போது **ஐ, ஔ** என்ற இரண்டும் அகரமாகக் காண்கிறோம். இரண்டு மாத்திரை எழுத்துகளாகிய இவை ஒரு மாத்திரையாக இவ்வாறு ஒலிக்கும்போது ஐகாரக் குறுக்கம் ஔகாரக் குறுக்கம்

எனப் பெயர் பெறும் **அரசன், அத்தை** போன்ற சொற்களில் வரும் அகரம், அண்ணச் சாயல் பெற்று **அரைசன் ஐத்தை** என வழங்கும்போது ஐகாரமாகும்: சொற்களில்வரும் அகரம் அண் பசுமை+தமிழ் =பைந்தமிழ் என்று ஆகும். இவ்வாறெல்லாம் அகரம் பிற உயிரெழுத்துகளாக மாறக் காண்கிறோம் அத்தகைய பொது நிலையில் சிலபோது அகர ஒலி நின்றுவிடுகிறது

இந்நாளைய பேச்சு வழக்கில் அவன் அவள் முதலிய சொற்களில் ஈற்று மெய் ஒலிக்கப் பெறுவதில்லை னகரத்தின் சார்பால் அகரம் மூக்கொலியாக மாறுகிறது அவ$_{0}$ - ஆண்பால் ; அவ - பெண்பால். பிரெஞ்சு மொழியில் வழங்கும் மூக்கொலி உயிர் தமிழிலும் இவ்வாறு வழங்கக் காண்கிறோம்.

குசுகுசு எனப் பேசும்போது அகரம் ஒலி எழுத்தாக (Voiced letter) அல்லாமல் உயிர்ப்பெழுத்தாக (Breathed letter) மாறக் காண்கிறோம்

தாய்த் திராவிட மொழியில் 'ஐ' என்ற ஒலியுள்ள எழுத்து இருந்தது என்றும், அதற்கென வடிவெழுத்து ஒன்றனை அமைக்காமையால், அஃது 'அ' என்றும் 'எ' என்றும் 'யா' என்றும் எழுதப் பெற்றதென்றும் ஆனை, **யானை, ஏனுக** (தெலுங்கு) என்பவையும், **யான்** (தன்மை ஒருமைச் சொல்), **ஏம் ஓம்** (தன்மைப் பன்மை விகுதி) என்பவையும், இன்றும் **ஐ ஒலி** band முதலான சொற்களில் வருவதனைத் தமிழர்ப் யாண்டு முதலாக எழுதுவதும் ஒலிப்பதும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டு என்றும் மொழிநூல் வரலாறு கூறும். அன் என்ற தன்மை ஒருமை விகுதியில் உள்ள அகரம் **ஐ** என்பதன் மரூஉவே ஆகும் என்பர்

பொருள்: அ என்பது எழுத்துச் சாரியையாகக் க முதலிய வற்றில் வரும் எனக் கண்டோம் உரி+பயறு =உரிய பயறு போன்ற இடங்களில் அகரம் சொற்களில் சாரியையாக வரும் திரு+மேகலை=திருவ மேகலை

(சிந்தாமணி 530) என்பது போன்ற இடங்களில் அகரம் அசை நிலையாக வந்தது என்பர்

சாரியைகளை எல்லாம் பழைய வேற்றுமை உருபுகள் என்பர் அறிஞர் கால்டுவெல் அகரம் ஆறாம் வேற்றுமைப் பன்மையுருபாக வரும் (தன கைகள்) இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாம் ஐகாரம் பழந் தமிழில் அ எனவும் வரும் கானநாடனைக் களிறஞ்சும்மே = கானநாடனக் களிறஞ்சும்மே (தொல்காப்பியம் 591)

தன் கைகள் என்பது போன்ற இடங்களில் வரும் தன என்பது, வினையாலணையும் பெயராம் என்று கொள்வோரும் அகரம் பலவின்பால் விகுதியே என்று கொள்வோரும், உண்டு ஒருமை பன்மைகளில் வெவ் வேறு உருபு பெறுவதும், இஃது அஃறிணை விகுதி யாதலின் அஃறிணையில் வரும்போது மாறாது, உயர்திணை கொண்டு முடியும்போது 'கு' என மாறுவதும் இதனை வலியுறுத்தும் என்பர் (தொல். 5177) பல என்பதில் ஈற்று அகரம் பலவின்பாற் பெயர் விகுதி; **வந்தன** என்பதில் பலவின்பால் வினைமுற்று விகுதி. செய் என்னும் வாய்பாட்டு வினை எச்சத்திலும் அகரம் விகுதியாக வருகிறது **செய்கின்ற, செய்த** என்ற வாய்ப்பாட்டில் வரும் நிகழ் கால இறந்த காலப்பெய ரெச்சங்களின் விகுதியாகவும் விகுதியாகவும் அகரம் வரக் காண்கிறோம் தற்கிழமையும் பிறிதின் கிழமையுமாம் வேற்றுமைப் பொருளினையே அகரம் எங்கும் குறிக்கும் என்று கொள்வோரும் உண்டு **ஓங்க, நீங்க** என்ற இடங்களில் அகரம் வியங்கோள் விகுதியாக வருகிறது

அ என்பது வாரான் என்பதுபோன்ற இடங்களில் எதிர்மறையைச் சுட்டி **ஆன்** என்பதில் கலந்து விட்டது என்று கூறுவோரும், **அல்** என்பதன் மரூஉவே அந்த அகரம் என்று கூறுவோரும் உண்டு

தமிழில் மொழிக்கு முதலில் வாராத ரகரத்தில் தொடங்கும் மொழிகளின் முதலில் அகரம் தமிழோசை

நயம் பிறப்பிக்க வரும் (Prothesis) (எ.கா) அரங்கம், அரதனம், அரத்தம்

அ என்பது தொலைவில் உள்ளாரைச் சுட்டும் சேய்மைச் சுட்டு எழுத்தாம் அகரமானது அவன் அவள் முதலிய சொற்களில் சொல்லின் அடிப்படையாய் அகச் சுட்டாகியும், அக் கொற்றன் அச் சாத்தன் முதலியவற்றில் சொல்லின் புறத்தேவரும் புறச்சுட்டாகியும் வழங்கிவரும் பேசுகின்ற அல்லது எழுதுகின்ற இடத்திற்கேற்ப மேற் கண்டபடி குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தும் பண்டறி சுட்டாக வருவதன்றி **அக் கடவுள், அத்தம் பெருமான்** (சிந் 221) என்பன போன்ற உலகறி சுட்டாக எங்கும், யாவர்க்கும் விளங்கவும் வரும்

வடமொழியில் அரூபம் (ரூபம் இல்லாதது), அநேகம் (ஒன்று அல்லாதது), அதர்மம் (தருமத்திற்கு மறுதலையாம் பாவச் செயல்) என்ற சொற்களில் ந என்பது அ எனத் திரிந்து இன்மை, அன்மை, மறுதலைப் பொருளில் வரும் அச் சொற்கள் தமிழில் வழங்கும் போது அப் பொருள்களில் அகரம் வழங்கக் காண்கி றோம்

அ என்பது எட்டு எனற எண்ணின் அடையாள மாகவும் வழங்கி வருகிறது **அஉ அறியா அறிவில் இடை மகன்** (யாப்பருங்கல விருத்தி பா 142), எட்டி னோடிரண்டும் **அறியேனையே** (திருவாசகம்-திருச் சதகம்) எனவருதல் காண்க கழியோடு தொடங்காத அகமே எட்டினைக் குறிக்கும் என்பர் சிலர் இதன் வடிவ வரலாற்றினைக் கீழே காண்க :

(abular column on page no 3)

குகை எழுத்து

பல்லவர்

பாண்டியன்

இந்நாள்

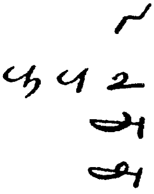

'அ' என்பதற்கு கடவுள் என்பதே பொருள் என்பர் அது திருமாலையும் சிவனையும் குறிக்கும் அவ்வென் சொற்பொருளாவான் (பாகவதம் சிசுபா 20) அகாரம் - அவன் (திருமந்திரம்751) அகரம் என அறிவாகி (விநாயக புராணம் -1) என்பதனால் கடவுளறிவுக்கும் அது பெயராம்

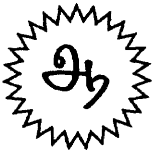

இது தமிழ் நெடுங்கணக்கிலும் இந்திய நாட்டுப்பிறமொழிகளின் நெடுங்கணக்கிலும் வரும் இரண்டாம் எழுத்து; இரண்டாம் உயிர்; நெடில் அகரம்போல அங்காத்தலால் பிறப்பது மாத்திரை அல்லது உச்சரிப்பின் நேரம் அகரத்தைப்போல் இதற்கு இரண்டு மடங்கு ஆம் என்பது இலக்கண நூல் மரபு; ஆனால், வழக்கில் பெரிதும் குறைந்துவரும் மாத்திரையால் மட்டுமன்றிச் சுரத்தாலும், நா முதலியவை சிறிது முறுக்கிக்கொண்டு நிற்பதாலும் அகரத்தினும் இது வேறாம்

'*aa*' என்று இதனை எழுதுவர் ஒலி நூலார் அ-ஆ என்று ஒலித்துக் காண்க இது நெகிழ்ந்து போகாமைக்கு அளவெடுப்பது பழைய வழக்கம் நெகிழ்ச்சியைத் தடுப்பதற்கோ, வற்புறுத்தற்கோ அகரம் ஆகாரமாகவும் மாறும் பல, சில>பலாஅம், சிலா அம்; நில>நிலா இங்கு அகரமே முதல் வடிவம் என்பாரும் உண்டு அ+அ=ஆ என வடமொழியில் வரும் தீர்க்க சந்தி வடசொற்களில் நேராகவும், குள+ஆம்பல்=குளாஅம்பல்; மர+அடி =மராஅடி என்பன போன்ற தமிழ்ச் சொற்களில் மருஉ வழக்காகவும் வழங்கும்

ஆ என்பது போவான், போவா 0 எனப் பேச்சு வழக்கில் மூக்கொலிப்பு உயிராகவும், குசுகுசு என்று பேசும்போது மெய்யாகவும், அழுகை முதலியவற்றில் உள்வாங்குயிர்ப் பொலியாகவும் வரும் ஐ என்ற ஒலி, யா எனத் தமிழில் மொழிக்கு முதலாக எழுதப்படுவது ஆ என வருவதும் உண்டு; (ஆனை, ஆண்டு) ஐ என்பது விளிப்பெயரில் ஆய் என்றாகி (தந்தை தந்தாய்) ஆ என்ற ஒலி பெறும் சேய்மை விளியில் ஈற்றுமுன் அகரம் ஆ என நிற்கும்; (முருகன், முருகா) சீதா என்ற வடமொழி சீதை எனத் தமிழில் ஆகும்போது ஈற்று ஆகாரம் ஐ என ஒலிக்கும் வருவாம்>வருவோம் என்று, ஆம் விகுதியின் ஆகாரம் ஈற்றிலுள்ள மகரத்தின் உதட்டுச் சாயல் பெற்று ஓகாரமாகும்

பொருள் : வியப்பு, இரக்கம், இகழ்ச்சி, துன்பம் என்றவற்றின் குறிப்பாக ஆ வரும்; அப்போது அளபெடுத்தலும் உண்டு. ஈற்று வினா இடைச்சொல் லாகவும் either-or என ஆங்கிலத்தில் வருவதுபோன்ற (ஆசந்திரார்க்கம் சூரிய சந்திரர் உள்ள வரையிலும்) என்ற பொருளில் வரும் வடமொழி உபசர்க்கமாகவும், உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்ச விகுதியாகவும், (உண்ணா-உண்டு) எதிர்மறை இடைநிலையாகவும் (உண்ணாத) படர்க்கைப் பலவின்பால் எதிர்மறை வினைமுற்று விகுதியாகவும், உளதாதல், நிகழ்தல், மேன் மேல் வளர்தல், முடிவு, ஒழிவு, ஒப்பு, உண்டாக்கல், கட்டுதல், அமைதல் முதலிய பொருளில் வரும் வினைப் பகுதியாகவும், ஆச்சா மரத்தின் பெயராகவும் வரும் பெற்றம், மரை, எருமை என்பனவற்றின் பெண்பாற் பெயராகத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கியது பின்னர் எருதையும் உணர்த்தலாயிற்று ஆன்மாவிற்குப் பசு என்னும் பெயரிருத்தலின் ஆ என்பதும் அதனைக் குறிக்கும் சாரியையாகவோ, பழைய உடன்படு மெய்யாகவோ வந்த னகரத்தை ஆ வோடு சேர்த்து ஆன்

எனப் பின்னர்க் கொண்டமைத்த அமைப்பும் (Back formation) உண்டு

வடிவம் : அகரத்தின் பின் நடுவே குறுக்காக எழுந்த படுக்கை நேர்க்கோடு சிலபோது கீழாக வளைந்து, பின் அடியில் கீழ் விலங்காக அமைந்தது உயிர்மெய் எழுத்தில் ஆகாரக் குறியாக எழுத்தின் தலையின் வலப்பக்கம் நேர்க்கோடு ஒன்று குறுக்காகச் சென்றது. பின்னர் மெய் எழுத்தினை அடுத்து வளையமாக நின்றது. ஆனால், வட்டெழுத்தில் படுக்கைக் கோடாகவே நிலைத்து விட்டது.

அசோகன் (கி. மு 3ஆம் நூ)
கி மு. 1ஆம் நூ
திருநாதகுன்றம் (கி. பி. 5ஆம் நூ)
பல்லவர் (7ஆம் நூ)
9ஆம் நூ முற்பகுதி
9ஆம் நூ. பிற்பகுதி
சோழர் (10ஆம் நூ.)
11ஆம் நூ முற்பகுதி
பாண்டியர் (13 ஆம் நூ.)
இக்காலம்

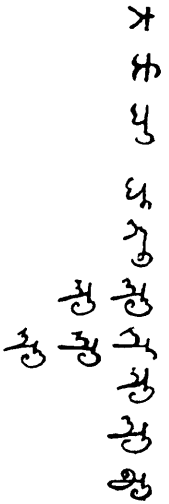

வட்டெழுத்துகளில் ஆ கீழ்க்கண்டவாறு வேறுபட்டு வளர்ந்தது. இங்கே, மூன்றினை இடம் வலமாகத் திருப்பி வைத்தது போன்ற தொடக்கப் பகுதி (ξ) மூன்று போலவே எழுதப் பெற்றுப் பின் சிறுத்து வரக் கீழ் வளைவாக அமைந்த பகுதி சிறப்பிடம் பெற்று வளர்ந்து வரக் காண்கிறோம்.

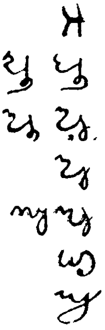

அசோகன் (கி மு 3ஆம் நூ.)

கி பி. 8 ஆம் நூ

கி.பி 10 ஆம் நூ.

கி பி 13 ஆம் நூ

கி பி 14ஆம் 15ஆம் நூ

கி பி 17ஆம் நூ.

கி பி 18 ஆம் நூ

ஆ என்பது பழைய தமிழிசை மரபில் "ச" என்ற சுரத்தின் அறிகுறியாகவும், இன்றைய வழக்கில் "ஆக மொத்தம்" என்பதன் அறிகுறியாகவும் வழங்குகிறது

இ

தமிழுள்ளிட்ட இந்தியமொழிகளில் நெடுங் கணக்கில் வரும் மூன்றாம் எழுத்து; மூன்றாம் உயிர் இது குறில் சுற்றியுள்ள பற்களின் அடியினை மெல்ல ஒற்றிப் பரவி நிற்குமாறு நாவினை அமைத்து, அண்ணத்திற்கும் நாவிற்கும் இடையே இடைவெளி சிறிதே இருக்கும்படி, வாயைக் குவியாது, உதட்டினைக் குறுக்காக விரித்து ஒலிக்கும் ஒலிப்பு உயிர் இதுவாம் இதனைச் செறிவுடை (Close) குவியா (Unrounded) முன்வாய் (Front) நெகிழ் (Lax) குறில் உயிர் (Short vowel) என்பர்

தமிழில் முதலாகாத ய, ர, ல என்பவற்றில் ஒன்றில் தொடங்கும் பிறமொழிச் சொற்களில் இது இன்னிசை முந்துநிலை எழுத்தாகவும் (Prothesis) (இயக்கன், இராமன், இலக்கம்), தமிழில் வாராத கூட்டெழுத்துகளைப் பிரிக்க வரும் இன்னிசை இடைநிலை எழுத்தாகவும் (Epethiesis)

(ரத்னம்-இரத்தினம்), பின்வரும் யகரத்தின் சார்பால் அண்ணச் சாயல்பெற்று உதட்டுச் சாயல் நீங்கிய குற்றியலுகரத்தின் குற்றியலிகர ஒலியாகவும் (காடு+யாது =காடியாது), ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ள, வ, ழ, ள, என்பவற்றின் பின் யாகாரத்தினை ஒலிக்க முந்தும் போது, எழும் வழுக்கொலியாகவும் (Glide) மண்+யாது = மண்ணியாது வடமொழியில் ஈற்று யகரத்தின் தமிழ் ஒலியாகவும் (கன்ய>கன்னி), சிறு >சிறி முதலிய இலக்கிய வழக்கில் உகரத்தின் மாற்றெழுத்தாகவும், இருவர்> இரிவர் என்பது போன்ற மலைநாட்டு வழக்கில் உகரத்தின் மாற்றெழுத்தாகவும், கத்திக்கு>கத்திக்கி எனத் தெலுங்கு உறவால் வடதமிழ்நாட்டிலே முன்வரும் இகரச் சார்பால்பின் வரும் உகரத்தின் மாற்றெழுத் தாகவும் இந்த இகரம் வரக்காண்கிறோம். கொடுந்தமிழ் வழக்கில் இகரம் எகரமாக ஒலிக்கும் (இடை, எடை) இழி வழக்கில் முதலில் வரும் எழுத்துடன் சேர்ந்து இது அதனை மாற்றுவதும் உண்டு (இரட்டி-ரெட்டி ; இரண்டு-ரெண்டு). நாச் சிறிது அண்ணத்தை ஒட்டவரின் யகரம் ஒலிக்குமாதலின், இழிவழக்கில் இகரம் யகரத்தோடு ஒலித்தலும் உண்டு முன்னாளிலும் இலக்கிய வழக்கில் போஇ>போய் என இகரம் யகரமாக ஒலித்ததும் உண்டு

பொருள்: இவன் என்பதைப்போல அகச் சுட்டாகவும், இக் குதிரை என்பதைப் போலப் புறச் சுட்டாகவும், இரு திணை முக்கூற்றொருமை விகுதியாகவும் (கையிலி), ஆண்பால் விகுதியாகவும் (வில்லி), பெண்பால் விகுதியாகவும் (கூனி), ஒன்றன்பால் விகுதியாகவும் (காலி), வினைமுதற்பொருள் விகுதியாகவும் (அலரி), செயப் படுபொருள் விகுதியாகவும் (தீனி), கருவிப்பொருள் விகுதியாகவும் (மண்வெட்டி,) வினைச்சொற்களில் எதிர்கால முன்னிலை ஒருமை விகுதியாகவும் (வருதி), ஏவல் ஒருமை விகுதியாகவும் (செல்லுதி), வியங்கோள் விகுதியாகவும் (காட்டி), பகுதிப்பொருள் விகுதியாகவும் (உருளி), தொழிற்பெயர் விகுதியாகவும் (வெகுளி), வரும்

திராவிட மொழியில் முன்னிலையின் அடிப்படை உயிர் இகரம் என்பர்

இ என்பது அரை என்னும் எண்ணின் குறியாக வரும்

வடிவம் : இந்த எழுத்தின் வடிவம் வளர்ந்த வரலாறு பின் வருமாறு:

அசோகன் (கி. மு 3ஆம் நூற்றாண்டு)

கி பி. 3ஆம்

கி. பி 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 8 ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 9 ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 10 ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 13 ஆம் நூற்றாண்டு-தற்காலம்

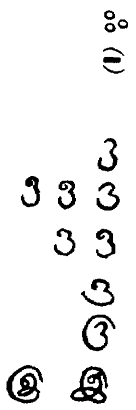

வட்டெழுத்தின் வளர்ச்சி கீழ்க்கண்டபடியாம் : 3 போல் எழுதப்பெறும் இகரம் வட்டெழுத்தில் அடி வளைவு வலப்புறமாகச் சுழிக்கப்பெறும்

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 14, 15ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 18ஆம் நூற்றாண்டு

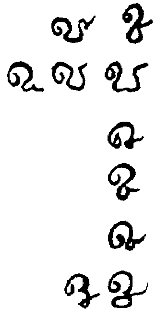

உயிர்மெய் யெழுத்தில் இகரத்தைக் குறிக்கும் மேல் விலங்கு கோலெழுத்தில், மெய்யெழுத்தின் உச்சியின் மேல் முதலில் கோணமாக நின்றது வளைவாகிப் பின்

தனித்து நின்று, பின்னர்த் தலையின் வலப்புறத்தில் ஒதுங்கிவரத் தொடங்கியது.

வட்டெழுத்தில் வலப்புறத்தில் வலஞ்சுழியான வளைவாக எழுகிறது

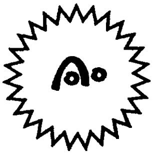

இது தமிழுள்ளிட்ட இந்திய மொழிகளில் நான்காம் உயிர்; இகரத்தின் நெடிலாம். இது சுரத்தாலும் மாத்திரை யாலும் நாவின் முறுக்கேற்றத்தாலும் அதனின் வேறாகும்; ஆதலின் இதனைச் செறிவுடைக் (Close) குவியா (Unrounded) முன்வாய் (Front) இறுகு (Terse) உயிர் என்பர் அகரம் ஆகாரமாதற்குக் கூறியவை இதற்கும் ஆகும் நெகிழாமையைத் தடுக்க யகர ஒலி பின் வரும்; கல்வெட்டுக்களில் இதன் பின் யகரம் இட்டு எழுதக் காண்கிறோம் (தீய்) ஒரெழுத்தொரு மொழி, விளி, அளபெடை பெற்ற இடம் முதலியவற்றிலன்றி ஈ ஈற்றில் நெகிழ்ந்து போவதால் வருவது அருமையாயிற்று செய்வி என்பதன் ஈற்றில் உள்ள 'இ' இவ்வாறு குறுகிய ஈ யே என்பர் வடமொழி ஈ, ஈறு இகரமாகும்.

பொருள் : "பல்லெல்லாம் தெரியக்காட்டி ஈ என இளிக்கிறான்" என்ற வழக்கை நோக்க, ஈ என்பது இழிந்தோன் இரப்பின் சைகையாகிக் குறிப்போசையாகி இரப்புரையாகியது என்பர்; சைகை ஒலி மொழியாக வளர்ந்தது; குறிப்போசை மொழியாக வளர்ந்தது என்ற கொள்கைகளுக்கு, இது எடுத்துக்காட்டாம் பின்னர்ப் பொதுவாகக் கொடு என்ற பொருளில் வழங்கியது (1) பகிர்தல், கணக்கில் வகுத்தல், ஆசிரியரின் கற்பித்தல், படைத்தல், ஈனுதல், நேர்தல், அழிவு என்ற பொருளில் வரும் வினைப்பகுதியாகவும், (2) ஈ, தேனீ, வண்டு என்ற அறுகாலிகளையும், இறகு என்பதையும் குறிக்கும் பெயர்ச் சொல்லாகவும், (3) அதிசயக் குறிப்பாகியும்,

விரீஇ முதலிய இடங்களில் இகரம் நீண்டு, அளபெடுத்து, இறந்த காலப் பிறவினை விகுதியாகியும், முன் முன்னிலை ஈறாக இருந்தது, பொருளற்ற நிலையில் முன்னிலை அசையாகியும் வரும் இடைச்சொல்லாகவும் வழங்கும்

இது பழைய தமிழிசை மரபில் ரி என்ற சுரத்தைக் குறிக்கும் அறிகுறியாகும்

வடிவம் : *இதன் வடிவம் வளர்ந்த வரலாறு கீழ்க் கண்டபடியாம் :*

அசோகன் (கி மு 3ஆம் நூ.)

பழங் குகை (கி மு 3 ”)

கி. பி 8ஆம் நூ

கி பி 10ஆம் நூ

கி.பி. 13 ஆம் நூ

தற்காலம்

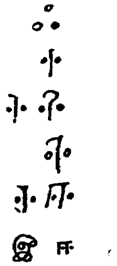

உயிர்மெய்யெழுத்தில் ஈகாரக் குறியாக வரும் மேல் விலங்கு முதலில் இடப்புறம் சுழிக்கப்பெற்றும் 11ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து வலப்புறம் சுழிக்கப்பெற்றும் வரலாயிற்றாம்

கி.பி. 8ஆம் நூ.

கி.பி. 10 ஆம் நூ

கி.பி 18 ஆம் நூ.

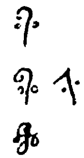

கோல் எழுத்தினும் வட்டெழுத்து மாறுபடக் காணோம். கோலெழுத்தில் எழுந்த வளர்ச்சி, வட்ட எழுத்தில் முன்னரே தோன்றக் காண்கிறோம்.

உ

தமிழ் உள்ளிட்ட இந்திய நெடுங்கணக்கு எழுத்து வரிசையில் இஃது ஐந்தாவது ஆகும். இஃது உயிர் எழுத்து உயிர் எழுத்து என்பது நா, அண்ணம், இதழ் முதலியவை ஒன்றோடு ஒன்று ஒற்றுகிற தடை ஒன்றும் தோன்றாதிருக்கக் குரல் வளையின் இதழ் மட்டும் துடிப்பதால் எழும் ஒலி எழுத்தாகும். அண்ணத்தினைத் தொடாதபடி அதனை நோக்குமாறு நாவினை உயர்த்தும்போது முன் அண்ணம் அல்லது வலிய அண்ணத்தினை இவ்வாறு நாவானது நோக்குகிற நிலையில் ஒலிக்கின்ற உயிர் எழுத்துகளை 'முன்னு யிர்கள்' (Front vowels) என்பர். பின் அண்ணம் அல்லது மெல்லிய அண்ணத்தினை நோக்கி நா எழும்போது ஒலிக்கின்ற உயிகளைப் 'பின்னுயிர்கள்' (Back v.) என்பர். நாவிற்கும் அண்ணத்திற்கும் நடுவே இடைவெளி குறைந்தோ, அகன்றோ இருக்கும் குறைந்த இடைவெளி தோன்ற ஒலிக்கும் உயிர் 'அண்மு உயிர்' (Close v.) ஆம். அகன்ற இடைவெளி தோன்ற ஒலிக்கும் உயிர் 'திறப்பு உயிர்' (Open v.) ஆம் நாவானது சிலபோது இறுகிச் செறிந்தும், சிலபோது தளர்ந்து நெகிழ்ந்தும் நிற்கும். செறிந்த நிலையில் ஒலிக்கும் உயிரே 'செறிவு உயிர் ' (Terse v.) ஆம். நெகிழ்ந்த நிலையில் ஒலிப்பன 'நெகிழ்வு உயிர்' ஆம். பொதுவாகத் தமிழில் நெடில் செறிவுயிராகவும், குறில் நெகிழ்வுயிராகவும் ஒலிக்கக் காண்கிறோம். இதழ் முயற்சியால் இதழ் குவிதலும் இதழ் விரிதலும் தோன்றும். இதனால் 'குவியுயிர்' (Rounded v) என்றும் குவியாவுயிர் (Unrounded v.) என்றும் உயிர்கள் பாகுபாடு பெறும்

உகரம், பின் அண்ணத்திற்கும் நாவிற்கும் இடையே இடைவெளி குறைந்து வர, நா நெகிழ்ந்து நிற்க, இதழ் குவிதலால் எழும் உயிராகும்; குவி, நெகிழ், அண்மு, பின்னுயிர் எழுத்தாகும் இது குறில் µ என்பது அனைத்து நாட்டு ஒலியியலார் இதற்குத் தரும் குறியாம்

அ, இ, உ என்பன அடிப்படை உயிர்களாம் இவற்றின் கலப்பால் பிற உயிர்கள் தோன்றும் என்பர் இகரம் ஒலிக்கும்போது, முன்னண்ணத்திற்காக எழும் நாவினால் ஒரு வளைவு தோன்ற நிற்கும் உகரம் ஒலிக்கும்போது பின்னண்ணத்திற்காக வளைவு தோன்றும்; அகரம் ஒலிக்கும்போது குரல் வளைக்காக ஒரு வளைவு தோன்றும். இந்த வளைவுகளின் முகடுகள் முக்கோணமாக அமைதலின், உயிர் முக்கோணம் (Vowel triangle) என்பர்

இகரம் சுரம் மிக்கது; உகரம் சுரம் குறைந்தது. மெல் லண்ணம் மெத்தென்றிருப்பது இவ்வாறு உகரத்தின் சுரத்தைக் குறிக்கின்றது.

பொதுவாக முன் நா இயங்கும்போது இதழ் விரிந்தும், பின் நா இயங்குத்போது இதழ் குவிந்தும் இவ்வாறு நாவும் இதழும் ஒத்தியங்கக் காண்கிறோம் ஆனால், இந்த நிலை சிலபோது மாறுகிறது பின் அண்ணத்தினை நோக்கும்போது இதழ் குவியாது நிற்பதும் உணடு. அப்போது தோன்றும் உகரம் பாக்கு முதலிய சொற்களிற் போல இதழ் குவியாமலே ஒலிக்கும் அதனைத் தமிழர் குற்றியலுகரம் என்பர். இக் குற்றிய லுகரம் ஒரு மாத்திரை அளவு ஒலிக்கும் உகரத்தினும் குறைந்து அரை மாத்திரை அளவு ஒலிக்கும் என்பர். பொதுவாக, கு, சு, டு, து, பு, று என்று முடியும் சொற்களில், இவற்றிற்கு முன் தனி நெடிலோ, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிற எழுத்துக்களோ எழுதப் பட்டிருந்தால் கடையில் வரும் உகரம் தமிழில் குற்றியலுகரமாக ஒலிக்கும். ஆனால் இப்போது இவ்வாறில்லாத உகரமும்

சொல்லின் முடிவில் குற்றியலுகரமாக ஒலிக்கக் காணலாம் " " என்பது இதற்கு அனைத்து நாட்டு ஒலியி யலார் வழங்கும் குறி

உகரம் வரவேண்டும்>வரணும்>வரணும்>வரணம் என அகரமாகவும், சிறு இலை>சிறியிலை, புல்>பில் என இகரமாகவும், சுவர்>செவர் என எகரமாகவும், உடை>ஒடை என ஒகரமாகவும் மருவும்; தவறு>தவுறு; மகிழம்பூ>மகுடம்பூ; தொடை>துடை என அகர இகர ஒகரங்களில் மாற்றொலியாகவும் மருவி வரும். யுகம்>உகம் என யு என்பது உகரமாக வரும் தமிழில் மொழி முதலாகாத யு (உயுத்தம்) யூ (உயூகி), யோ (உயோகு), ரு (உருசி), ரூ (உரூபகம்), ரோ (உரோகம்), லு(உலுத்தன்), லூ(உலூகம்), லோ(உலோகம்) என்பவை வடமொழியில் முதல் எழுத்தாக வரும் சொற்கள் தமிழில் ஒலிக்க வரும்போது முன்னோக்கும் உடம்படு உயிர் (On glide) போல முந்துநிலை (Prothesis) எழுத்தாக உகரம் மேலே கண்டபடி வரும் தமிழில் மயங்காத மெய் யெழுத்துகள் வடமொழியில் மயங்கி வந்தால் அவ் வடசொற்கள் தமிழில் ஒலிக்கும்போது சம்சயம்> சமுசயம்; பர்வதம்>பருவதம்; ரூலோகம்> சுலோகம்; பக்வம்>பக்குவம்; சர்க்கரை>சருக்கரை என்பவற்றிற் போல இடையமை எழுத்தாகவும் உகரம் வரும் சொற்கள் புணரும்போது வல்+கடிது> வல்லுக் கடிது எனவும் தனித்து வரும்போதும் சொல்-சொல்லு எனவும், சாரியை அல்லது கடையமை எழுத்து அல்லது விரித்தல் விகாரமாக உகரம் வரும். மெல்லெழுத்தின் பின்னேயே அன்றி வழு-வழுவு என உயிர் ஈற்றின் பின்னும் உகரம் வரக் காண்கிறோம். இத்தகைய இடங்களில் பழைய வடிவம் வழூஉ என அளபெடையாக இருந்து இருத்தல் வேண்டும் ஊஉ என்ற அளபெடை தொல் காப்பியர் காலத்தில் ஈரொலியுயிராக (Diphthong) ஒலித்த தால் உகரம் ஈற்று ஒலியாக அமைந்தது.

அப்பால், மேல் (உம்மை), புறம் (உப்பக்கம்), அண்மையும் சேய்மையும் அல்லாத இடைப்பட்ட தூரம்

என்ற இப்பொருள்களில் சுட்டெழுத்தாக வரும் போது உதுக்காண் என்பதுபோல அகச்சுட்டாகவும், உப்பக்கம் என்பதுபோலப் புறச்சுட்டாகவும் உகரம் வரும்

பிறவு, இறவு, இரவு, வரவு எனத் தொழிற்பெயர் விகுதியாகவும் மழவு எனப் பண்புப் பெயர் விகுதி யாகவும் உகரத்தினைக் கொள்வர் செய்து என்ற வாய் பாட்டு வினையெச்ச விகுதியாகவும் உகரம் வரும். பாரும் உகரம் பரந்திட்ட நாயகி (திருமந்திரம் 1751) என்ற இடத்தில் உகரம் அருட் சக்தியைக் குறிக்கின்றது.

இரண்டு என்ற எண்ணினைக் குறிக்கும் குறியாகவும் உகரம் வழங்குகிறது. இரண்டு கோடுகள் மொகஞ்ச தாரோ எழுத்துகளில் இரண்டினைக் குறிக்க வரு கின்றன என்று எண்ண இடம் உண்டு.

இரண்டு என்னும் எண்ணின் குறி கீழ்க்கண்டவாறு வளர்ந்து வந்துள்ளது:

குகை எழுத்து
சிவஸ்கந்தவர்மன் செப்பேடு
கீழைச் செப்பேடு
சோழர்

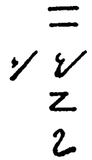

வடிவம் : கீழே இதன் வளர்ச்சியைக் காண்க

அசோகன் கி மு. 2, 3ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் குகை எழுத்து.
7ஆம் நூற்றாண்டு
8ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
பாண்டியர் 13ஆம் நூற்றாண்டு
விஜயநகரம் 15ஆம் நூற்றாண்டு
தற்காலம்

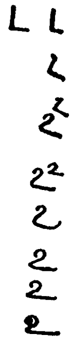

டகரம் போலச் செங்கோணமாய் இருந்தபோது கிடைக்கோடு குறுகியதாய் இருந்தது தமிழ்க் குகை எழுத்தில் நேர்க்கோடு சிறிது நடு வளையத் தொடங்கியது; கோடாகவும் வளர்ந்தது தமிழ்நாட்டில் அது வளைவான கொக்கி போலாயிற்று செங்கோண மாய் இருந்த கிடைக்கோடு விரிகோணமாய்க் கீழே இறங்கியது நுனியிற் சிறிது மேலேறவும் தொடங்கியது ஆனால் முடிவில் நேரான கிடைக்கோடாகவே அமைந்து விட்டது இன்றைய வடிவம் ஈதே ஆம்.

வட்டெழுத்து வடிவம் : கிடைக்கோடு மீண்டும் நேராக அமைவதற்குமுன் கீழிறங்கி வளையக் கண் டோம்.' அந்த நிலையில் வகரம்போல வட்ட எழுத்தில் நிற்கக் காண்கிறோம் வட்டெழுத்தில் வளர்ந்த வளர்ச்சி யைக் கீழே காணலாம்

8ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
10-11ஆம் நூற்றாண்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு

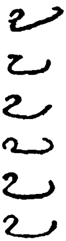

ஊ

இது நெடுங்கணக்கில் ஆறாம் எழுத்து; உகரத்தின் நெடில் குவி (Rounded), செறி Terse), vowel). பார்க்க : உகரம்). சர்வதேச ஒலியியற் சங்கத்தார் International Phonetic Association) அடிப்படை (Cardinal) உயிர் ஒலிகள் என்பதனை மேல்வாரிச் சட்டமாகக் கொண்டு, அவ்வந்நாட்டில்

வழங்கும் உயிர் ஒலிகளை இந்த அடிப்படை உயிர் ஒலியின் வேறுபாடுகளாக விளக்குவர் தமிழில் வரும் ஊகாரம் இந்த அடிப்படை ஊகார ஒலியே போன்றது எனலாம் சிறிது பிறழினும் வகர ஒலி தோன்றும் இதழ்கள் மிக அண்மிக் குவிந்த நிலையில் இவ்வொலி (Labio-dental V) வேறாக, இரண்டிதழ்களின் இடையே பிறக்கும் வகரத்தோடு (Bi-labial V) ஊது>வூது என இது சிலபோது ஒலிக்கும் என்பர் வீடு> வூடு என இதழ் எழுத்துக்களின் சார்பால் ஈ, ஊ ஆதலும் உண்டு யூகி> ஊகி; வியூகம்> ஊகம்; ஹூணன்> ஊணன் என யூ, வியூ, ஹூ என்பவை தமிழில் ஊ என வரும் ஸூசி> ஊசி எனவரும் என்றால், ஸூ என்பதும் ஸ்ரீ என, வரும் எனலாம்; இவ்விடங்களில் வடசொற்களில் முதலில் வரும் மெய்யெழுத்துக்கள் கெட்டன என்று கொள்வதே சிறப்பாம் உதீசி> ஊசி என இடைக்குறையாக வரும் போது முதல் நிறை உகரம் ஒலியளவைச் சமன்படுத்த ஊ என நீளும் என்பதும்> என்பதூஉம்; வழு> வழூஉ என்று அளபெடுத்து உகரம் ஊகாரமாகும் வழூ என்பதே பழைய வடிவம் போலும் உன்மத்தம்> ஊமத்தம் என உகரம் ஊகாரமாய் நீண்டு ஒலி நிரப்பும் உதாரன்> ஊதாரி (வீண் செலவாளி) என இழிவுப்பொருளில் வரும்போது உகரத்தின் மாற்றொலியாய் ஊகாரம் வரும்

ஊ என்பது கைக்கிளை என்ற இசைச் சுரத்தின் எழுத்தாகும்

ஊ என்பது இறைச்சி என்று பொருள் தரும் ஊக்கு, ஊசல் முதலிய சொற்களில் ஊ நீங்கலாக மற்றைய வற்றைச் சொல்லாக்க விகுதி எனத் தள்ளிக் கழித்தால், அப்பால்செல் என்ற பொருளில் வரும் ஊ என்ற பகுதியே எஞ்சி நிற்கும்

புகு>புகூஉ எனப் பகுதியின் ஈற்றினை நீட்டிச் சொல் வதாலேயே இறந்தகால வினையெச்சம் பிறந்த நிலையில் செய்யூ என்ற வாய்பாட்டு வினையெச்சத்தின் விகுதியாக ஊ-அமைகிறது

வடிவம் : உகரமும் நெடிலைச் சுட்டும் குறியும் சேர்ந்ததே ஊ என்ற எழுத்தாம் பின், நெடிலைக் குறிக்கும் கிடைக்கோடு உகரத்தின் தலையின் வலத்தே சென்றது பின், இது கீழாக வளைந்து வளர்ந்து, முடிவில் வகரம் போல உகாரத்தின் கிடைக் கோட்டின் மேல் நிற்க வந்தது

7ஆம் நூற்றாண்டு

8ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

தற்காலம்

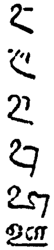

வட்டெழுத்து: இங்கு நெடிலைக் குறிக்கும் கிடைக்கோடு உகரத்தின் தலை வளையத்தின் வலத்தே செல்லாது உகரத்தின் கிடைக்கோட்டின் முடிவிலிருந்து செல்லக் காண்கிறோம்

8ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

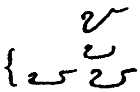

எ

இது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் ஏழாம் எழுத்து; அங்காப்போடு அண்பல் முதல் நாள் விளிம்புற வரும் இ ஈ எ ஏ ஐ கூட்டத்தைச் சேர்ந்தது இது பாதி மூடு (Half close) நா நெகிழ் (Lax) இதழ் குவியா (Unrounded) முன்னுயிர் (Front vowel), குறில் எழுத்து; வடமொழியில் இகரக்கூறும்

அகரக்கூறும் சேர்ந்த சந்த அக்கரம் அல்லது ஈரொலி உயிர் (Diphthong) ஆம்; தமிழில், அகர இகரக் கலவையே ஆயினும் இயற்கையான ஓரொலியுயிராகவே ஒலிக்கும் இரண்டு > ரெண்டு என ரகரத்தின் அகரத்தோடு முன்னின்ற இகரம் மருவி 'ரெ' என வரும்போது எகரம் தோன்றக் காண்கிறோம்

வம்பன்> வம்பென்; விலை> வெலை; சுவர் > செவர்; தலை> தலே; யந்திரம்> எந்திரம் என முறையே அ, இ, உ, ஐ, ய என்பவற்றின் மரூஉ ஒலியாக எகரம் வரக் காண்கிறோம் வந்தனென்> வந்தனன்; மென்று> மொன்று; எண்ணெய் எண்ணை என முறையே அ, ஒ, ஐ என எகரம் மருவி வரவும் காண்கிறோம் செட்டி> எட்டி என்று சிலர் கொண்டால் செ> எ என்றாயிற்று எனல் வேண்டும்; ச என்ற முதல் கெட்டது எனலே மேல் இன்றும் சிங்களத்தில் வழங்கும் ச, என்ற பழைய திராவிட உயிர் ஒலியே ய எனத் தமிழில் வழங்கும் என்பர் (பார்க்க : அ).

அவன், இவன், உவன், எவன் என்ற முறையில் சுட்டு, வினா அடியாகப் பிறக்கும் சொற்கள், நந்நான்காக அமைகிற அழகினைப் பாராட்டாதவர் இல்லை எல், என் (என்+கு> எங்கு) முதலியவற்றின் அடிச்சொல்லாக எகரமே எஞ்சுகிறது; ஏ என்பதே பழைய வடிவம் போலும் !/

எகரம் மொழிக்கு முதலில் பெரும்பான்மை வரும்; சிறுபான்மை இடையில், முன்னாளில் வந்த வழக்கு அருகியது கடையில் அளபெடையில் மட்டுமே வரும்

எகரம் வினா எழுத்து, எவன் என அகவினாவாகவும், எக் கொற்றன் எனப் புறவினாவாகவும் வரும்

எ என்பது ஏ என்ற நெடில் ஒலியாகவும், இதன் மேல் புள்ளி வைத்தெழுதினால் 'எ' என்ற குறில் ஒலியாகவும் தொல்காப்பியர் காலத்தும், நன்னூலார் காலத்தும் ஒலித்து வந்ததாம் கூரம் செப்பேட்டில் எடுத்து, ஏரி'

என எ ஏ என்ற ஒலிகள் வந்திருந்தாலும் எ என்ற ஒரு வடிவே காண்கிறோம்; குறில்மேல் புள்ளி தோன்ற வில்லை வீரமாமுனிவர் நெடிலைக் கீழ்க் கோடிழுத்து ஏ என எழுதத் தொடங்கினார் அதனால் எகாரத்தின் மேல் புள்ளியிட்டெழுதும் வழக்கம் ஒழிந்தது என்பர்

இந்த எழுத்தின் வளர்ச்சியைக் கீழே காண்க :

அசோகர் கி.மு 3ஆம் நூ
தமிழக் குகை கி மு 3ஆம் நூ
கி பி. 7ஆம் நூ.
கி பி. 8 ஆம் நூ
கி.பி 10 ஆம் நூ
கி.பி 11 ஆம் நூ
கி.பி. 13 ஆம் நூ
தற்காலம்

வட்டெழுத்தில் எகரம் வளர்ந்த வரலாற்றைக் கீழே காண்க:

கி.பி. 8ஆம் நூ.
கி.பி 10ஆம் நூ
கி பி 13 ஆம் நூ
கி பி 14ஆம் நூ
கி பி 18 ஆம் நூ

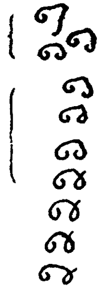

உயிர் மெய்யெழுத்தில் முதலில் எகரக் குறி (ஏகாரக் குறிக்கு மேல் புள்ளியிருத்தலே எகரக்குறி ஆனால் புள்ளி தோன்றுவது இல்லை) மெய்யெழுத்தின் தலை யிலிருந்து இடப்பக்கக் குறுக்குக் கோடாகச் செல்கின்றது

Z (நெ); பின் இது வளைவாகி ⌒ப (பெ) ஒ (கெ) என வந்தது; எகர வடிவம் போல அமைதல் காண்க

ஒட்டியிருந்க இக்குறி தனியே இராசராசன் காலத்திற்குள் 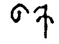 எனப் பிரிந்து நின்றது இப்போது கொம்பு எனப் பெயர் பெற்று நல்ல வளைவாகி ெ க எனத் தோன்றுகிறது

எ என்பது ஏழு என்ற எண்ணின் அறிகுறியாக வளர்ந்த வரலாற்றினைக் கீழே காண்க:

நாசிக்கிலுள்ள குகை எழுத்து

பல்லவர் கி பி 7ஆம் நூற்றாண்டு

பாண்டியர் சின்னமனூர் ஏடு 8ஆம் நூற்றாண்டு

சோழர் 11ஆம் நூற்றாண்டு

தற்காலம் எ

ஏ

இது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் எட்டாம் எழுத்து எகரம் போலப் பாதிச் செறிவுடை (Half closed), குவியா (Unrounded) முன்னுயிர் (Front vowel) ஆனாலும், நெடிலாதலின் நாச்செறி (Terse) எழுத்தாம் பேச்சு வழக்கில் சிலபோது 'யே' என ஒலிக்கும் என்றும், 'ஏய்' என்னக் கல்வெட்டுக்களின் காலமுதல் ஈரொலி (Diphthong) யாக ஒலிக்கும் என்றும் கூறுவர்.

பொருள் : பெருக்கம், அடுக்கு, மேல்நோக்கம், இறுமாப்பு, எய்தல், அம்பு என்ற பொருள்களில் ஏ என்பது சொல்லாய் வழங்கக் காண்கிறோம் ஏ என்பது எ எனக் குறுகுவதும் காண்க

பிரிநிலை, வினா, எண், ஈற்றசை, தேற்றம், இசைநிறை என்ற பொருள்களில் பழைய நாளிலும் இவற்றோடு

விளிக்குறிப்பு, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு, இரக்கக் குறிப்பு என்ற பொருள்களில் நாளடைவிலும் ஏ வழங்கிவரக் காண்கிறோம். உழை என்ற சுரத்தின் அடையாள எழுததாக ஏ என்பது அமைகிறது.

வடிவம் (பார்க்க: எ) : வட்டெழுத்தில் பிற்காலத்தில் என்ற வடிவத்தில் ஏகாரம் எழுதப்பெறக் காண்கிறோம்

ஐ

இது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் ஒன்பதாம் எழுத்து; உயிர் இஃது அகரம்முன்னும் இகரம் பின்னுமாக ஒற்றித்து ஒலிக்கின்ற ஈருயிர் ஓரொலி எழுத்தாம் (சந்தியக்கரம், கூட்டொலி - Diphthong) முற்கூறு எடுத்தொலிக்கப்படுதலின் இது வீழிசைக் கூட்டொலி யாம் இவ்வாறு வருதலை நலிந்து வருதல் என்பர். இது நெட்டெழுத்தென்று கொள்ளப்படும் இதற்கு இனம் இதனீற்றில் அமைந்த இகரமேயாம் ஆதலின் ஐகாரம் அளபெடுக்கும்போது, அளபெடுத்தற்கு அறிகுறியாக இகரமே இடப்படும் அகரம் முன்னொலித்தலின் ஐகாரத் தோடு அகரம் மோனையாகும் ஓரெழுத்தொரு மொழியிலோ, மொழி முதலிலோ அன்றி, மற்றைய இடங்களில் 'அய்' எனக் குற்றெழுத்தாகவே இஃது ஒலித்தலின் ஐகாரக் குறுக்கம் என அவ்விடங்களில் பெயர் பெறும் ஐயர் என்பதை அய்யர் என எழுதுதலும் உண்டு தோன்றல் என்பது ஈற்றயல் நீண்டு தோன்றால் என விளி ஏற்கும் : ஆகையால் கிள்ளை என்பது என விளி ஏற்றலின் ஈற்றயல் நீளாத இயற்கை நிலையில் கிள்ளய் என்றே இருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவு எனவே ஐ=அய் என்று முடியும். மொழியின் ஈற்றில் வரும் யகரமும்

சிலபோது இகரமாகப் பழங்காலத்திலும் எழுதப் பெற்றது என அறிகிறோம்; நாய்=நாஇ இறந்தகால வினையெச்ச விகுதியாக வரும் இகரம் போ+இ=போய் என யகரமாக நிற்பதனையும் காண்கிறோம் அந்த யகரம் இகர உயிர்போல் ஒலித்து அகரத்தின் பின் வரும்போது ஈருயிர் ஒலியான ஐ போல் ஆகும் 'சின' என்ற பகுதி சினை இ என வருதலின் அகர இகரம் ஐகாரமாதல் காண்க ஐந்தே என்பது 'அயிந்தே' எனக் கூரம் செப்பேட்டில் 7ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன இடையில் எவ்வாறாயினும் மொழி முதலில் முற்ற முடிய ஈருயிரும் இணைந்த ஓரொலி யாகவே, ஐ என்பது தெள்ளத் தெளிய ஒலிக்கின்றது ஆதலின் ஔ என்பதனைப்போல ஐ என்பதனைத் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் புறக்கணிக்க முடியாது

நடை=நடெய்=நடெ என ஒலிக்கப்பெறுதலின் தமிழில் வரும் ஐ என்பது எகரமும் இகரம்போல் ஒலிக்கும் யகரமும் இயைந்த ஈருயிர் ஓரொலி என்பர் கால்டுவெல். 'கை' என்ற தமிழ்ச்சொல், தெலுங்கில் 'செய்' என வரும் செய் என்ற வினைப்பகுதி இங்கு விளங்கித் தோன்றலின் செய்வதற்குதவும் உறுப்புக் கை யெனப் பெயர்பெறும் என்பதாயிற்று 'கெய்' என்பது கன்னடம் இவை கால்டுவெல் கூற்றினை வற்புறுத் தினாலும், ஐ என்பது திராவிட மொழிகளில் சிறப்பிடம் பெற்றிருப்பதனை அம்மொழிப் பாக்கள் நிலை நாட்டுகின்றன தலை என்பது பேச்சு வழக்கில் 'தலே' என்றும், தெலுங்கில் 'தல' என்றும் வருவதால் ஐகாரம் எ என்றும் அ என்றும் மாறக் காண்கிறோம் ஐ என்பதில் வரும் அகரம் ஒருசில இடங்களில் a என்பதாகவும், ஒருசில இடங்களில் a e என்று முன் நாம் காட்டிய தாகவும் (பார்க்க : அ) முன்னர் அமைந்திருத்தலால் அ எ என்ற இந்த மயக்கம் எழுந்ததெனலாம்

ஐந்து என்பது ஐ எனக் குறுகி வரலாம். பனை+காய்

=பனங்காய் என்பதிற்போல, ஐ என்பது அம் என்பதாம் கன்னடத்தில் அம் என்று வரும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு தமிழில் வரும் ஐ என்பதற்கு நேராம் தமிழிலும் உயர்திணையில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாம் ஐகாரம் அகரமென வருமென்பர் தொல் காப்பியர் செய்யாமைச் செய்த=செய்யாமற் செய்த, படர்=படை என்பவை ஐகாரத்தின் மாற்றொலியால் எழுந்த வடிவங்களோ என்பது ஆராய்தற்குரியது

ஐகாரம் எகரமாகவும் அகரமாகவும் மாறுவதன்றி, அகரம் ச, ஞ, ய என்பவற்றின்முன் அவற்றின் அண்ணச் சாயல் பெற்று அரைசன், மைஞ்சு, அரையன் என ஐகாரமாக ஒலிக்கக் காண்கிறோம் தகரத்தின் முன்னும் அத்தை = ஐத்தை என வருதல் திசை வழக் காகும்.

பொருள் : வியப்பு, அழகு, மென்மை, உண்மை, கோழை, கபநோய், தலைவன், கணவன், அரசன், ஆசிரியன், தந்தை, அண்ணன், சவ்வீரபாஷாணம் என்ற பொருள்களில் ஐ என்பது வரும் தலைமகன் என்ற சிறப்புப் பொருளைக் குறிக்கும் ஐகாரமே உயர் திணையில் வந்தது. முன்னிலை உருபாக மிகப் பழங் காலத்தில் திராவிடமொழிகளில் வழங்கியது என்பது ஒரு கொள்கை

பார்க்குங் கருவி பார்வை எனக் கருவிப்பொருள் விகுதியாகவும், பறப்பது பறவை என வினைமுதற் பொருள் விகுதியாகவும், தொடுக்கப்படுவது தொடை எனச் செயப்படுபொருள் விகுதியாகவும் நிலை, கொலை என்பவற்றிற் போலத் தொழிற் பெயர் விகுதியாகவும், அவனை என்பதிற்போல இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகவும், போயினை என்பதிற்போல முன்னிலை ஒருமை விகுதியாகவும், இற்றை நாள் என்பது போலச் சாரியை யாகவும் ஐகாரம் வரும்

சுரங்களில் இளி என்ற சுரத்தின் அறிகுறியாக 'ஐ' என்பதும் வரும்

வடிவம் :

3-4ஆம்	நூற்றாண்டு (திருநாதகுன்றம் கல்வெட்டு)	
10-11 ஆம்	நூற்றாண்டு (திருநாதகுன்றம் கல்வெட்டு)	
10-13 ஆம்	நூற்றாண்டு (திருநாதகுன்றம் கல்வெட்டு)	
இக்காலம்	நூற்றாண்டு (திருநாதகுன்றம் கல்வெட்டு)	

என்பது ஹத்திகும்பா கல்வெட்டில் காணும் ஐ என்பதன் வடிவம் இதில் முக்கோண வடிவமான ஏ என்பதன் மேல், உயிர்மெய் எழுத்தில் ஏகாரத்தைக் குறிக்கும் படுக்கைக் கோடு அதன் தலையின் இடப் புறத்தில் இருக்கக் காணலாம் ஐகாரத்தில் ஏகாரத்தினைக் கண்ட கால்டுவெல் கூற்றினை வலியுறுத்துவது போல இருந்தாலும் a e என்ற ஒலியினை முற்கூறாகக் கொண்ட ஈருயிர் ஓரொலியே ஐ என்பது இதனாலும் தெளிவாம் அவ்வாறு இதனை ஒலித்த மொழியினரிடை எழுந்த எழுத்தோ என இவ்வடிவத்தை ஆராய்தல் வேண்டும்

உயிர்மெய்யெழுத்தில் இதனைக் குறிக்க இரண்டு எகரக் குறிகளாக (=என்பதுபோல) இரண்டு படுக்கைக் கோடுகளை மெய் எழுத்தின் தலையில் இடப்புறத்தில் இட்டு எழுதினர் இடமுனை சிறிது வளையத் தொடங் கியது; பின் அம்முனை சுழியாகிறது ஏழாம் நூற்றாண்டில் மெய்யெழுத்தோடு ஒட்டி நின்றவை எட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரித்தெழுதப்பெற்றன ஒன்றன் மேல் ஒன்றிருந்தவை பக்கத்தில் அடுத்தடுத்து ெ ெ என்று எழுதப்பெற்றன பின் இவ்விரண்டையும் ஒன்று சேர்த்து அப்போதே எழுதலாயினர் ஆனால் வலப் பக்கத்தில் முடியும் கோடு மேலாகவே நின்றது

விஜயநகர அரசர் காலத்தில் கீழ்வளைந்து 'ை' என்ற இன்றைய வடிவம் பெற்றது

வட்டெழுத்து :

3-4ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

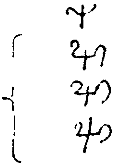

பல்லவர் காலத்தில் (7ஆம் நூற்றாண்டில்) கிரந்த எழுத்தில் 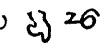 *என வழங்குவது திருநாதகுன்றத்து வடிவத்தின் வளர்ச்சி எனலாம் பின்னர்* *என்று மாறியது ஐகாரம்* *என எழுதப் பெற்றது. இந்த வளர்ச்சியோடு வட்டெழுத்தில் வரும் ஐகாரத்தின் வளர்ச்சியை ஒப்பிட்டுக் காண்க*

ஒ

த*மிழில் பத்தாம் எழுத்து; பாதி அண்மு* (Half closed), *குவியாப்*(Unrounded)*பின் உயிர்* (Back vowel), *நெகிழ்* (Lax) *குறிலுயிர்* (Short v.) *என்பர் அகரம் ஒகரமாதலும், உகரம் ஒகரமாதலும் முன்னரே கண்டோம். (பார்க்க : அ, உ) வொ என வகரத்தோடு இணைந்ததுபோல, கால்டுவெல் காதுக்கு இவ் வொலி கேட்டதாம் உகரத் தின் முன் அகரம் ஒ என வடமொழியில் ஆகும் அங்கு ஓ என்பது ஈருயிர் ஓர் ஒலி; ஆனால், தமிழில் ஒகரத்தில் உகரக் கூறு இருப்பதனை அறிந்தே ஒகரத்தின் இனவெழுத்தாக உகரத்தைக் கொண்டாலும் ஓர் ஒலி எழுத்தாக ஒலிக்கின்றதே அன்றிக் கூட்டெழுத்தாக ஒலிக்கக் காணோம்*

பொருள் : *போலுதல், சமமாதல், ஓரினமாதல், தகுதி யாதல், சம்மதமாதல், ஒழுக்கமுடையதாதல், ஒற்றுமைப் படுத்தல், இல்லாதது இருந்தது போலாகும் என்ற பொருளில் ஒ என்ற பகுதி வழங்கக் காண்கிறோம் ஒ என்பது ஓ என்ற ஒலியை முதலில் குறித்தது. ஒகரத்தைக் குறிக்க இதன் மேல் புள்ளியிட்டு எழுதினர் வீரமா முனிவர் காலத்தில் ஒ என்பது குற்றெழுத்தைச் சுட்டுவதா யிற்று கீழே சுழிபெற்ற ஓ என்பது நெட்டெழுத்தாயிற்று.*

வடிவம் : ஒ என்ற எழுத்தின் வரலாற்றைக் கீழே காண்க

8ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

வட்டெழுத்து :

8ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு
18ஆம் நூற்றாண்டு

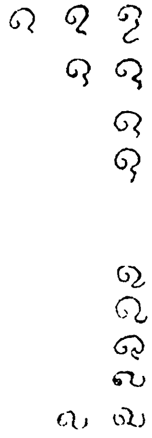

ஓ

தமிழ் நெடுங்கணக்கில் பதினோராவது எழுத்து; ஓகரத்தின் நெடில். இஃது ஒலிக்கும்போது நா முதலியன முறுக்கேறி நிற்கும். தன்மைப்பன்மை ஆம் என்பது ஓம் என்றே இன்று வழங்கும். ஈற்றெழுத்தின் முன் வரும் ஆ, ஓ ஆகின்றது. அ என்பதும் இவ்வாறு•ஓ ஆகக் காண்கிறோம்: கிழவன் = கிழவோன்.

பொருள் : சென்று தங்குகை, மதகு நீர் தாங்கும் பலகை, ஒழித்தல் அல்லது நீங்கல், புணர்தல் என்னும் பொருளிலும், உயர்வு சிறப்பு, இழிவு சிறப்பு, கழிவிரக்கம், மகிழ்ச்சி, வியப்பு, ஒழியிசை, வினா, எதிர்மறை, தெரிநிலை, பிரிநிலை, ஐயம் என்பனவற்றின் குறிப் பாகவும், விளிவேற்றுமையின் பெயருக்கு முன்னாக

அமையும் அழைத்தற் குறிப்பாகவும், அசைநிலை யாகவும் ஓகாரம் வரும் ஓச்சு ஓங்கு முதலியவற்றில் ஓ என்பது உயர் வினைக் குறிக்கின்றதுபோலும் ஐ என்பது ஓ என நீண்டு ஒத்திருக்கை நிலையைக் குறிப்பதாகி, ஒவு, ஓவியம் என்றெல்லாம் பல்கி வரக்காண்கிறோம்

இது விளரி என்ற சுரத்தின் குறியீடாகும்

வடிவம் : பார்க்க: ஓ

ஔ

இது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் பன்னி ரண்டாம் எழுத்து; தனித்தமிழ்சொற்களில் மொழிக்கு முதலில் மட்டுமே வரும்நட்டெழுத்தென்று கருதப்பட்டாலும். 'அவ்' எனக் குற்றெழுத்தைப்போல் ஒலித்து, ஔகாரக் குறுக்கம் எனப் பெயர் பெறும் இது அகரமும் உகரமும் சேர்ந்ததொரு கூட்டெழுத்தாகும். வகரக்கூறும் உண் டென்பர் சிவஞான முனிவர். அகர வகர ஒலியினையே ஔ என்ற கூட்டொலியாகத் தொல்காப்பியர் காலத்தி லேயே கொண்டனரெனலாம். ஔ என ஒலிக்கும்போது பல்லோடு இதழ் சேர்வதால் பிறக்கும் வகரம் (V) தோன்றக் காண்கிறோம். வகரம் இவ்வாறு வழங்கியதாலேயே 'அவ்' என்பதனை 'ஔ' எனக்கொள்ளலாயினரெனலாம். தமிழில் வந்து வழங்கும் வடமொழிச் சொற்களில் ஔ என்பது மொழியின் இடையிலும் கடையிலும் வரும் ஔ என்பது ஔவை என்பதில் காணப்படும் ஔ என்பது பெண்பாலைக் குறிப்பதாக முன்னிலையில் பெண்பால் விகுதியாகப் பழங்கன்னடத்தில் வழங்கக் காண்கிறோம். தமிழில் இது முற்றத் தோன்றாதென்

கிறார் தொல்காப்பியர் ஔ என்ற எழுத்தின்றியும் தமிழ் நடைபெறும் வட்டெழுத்தில் ஔ என்பது வழங்காமை யைக் காணலாம் இது தாரம் என்ற சுரத்தின் குறியாம்

வடிவம் : உகரத்தின் தலையில் வலப்புறத்தில் ஒரு கோடு இழுத்தபோது ஊகாரமானது கண்டோம் ஓகாரத்தின் வலப்புறத்தில் இவ்வாறு கோடு இழுக்கப் பெற்றபோது ஔ என்ற வடிவம் தோன்றிற்று அக்கோடு ஊ என்பதில் ள என மாறியதுபோல ஔகாரத்திலும் மாறியது

இஃது இன்று வழங்குகிற தமிழ் நெடுங் கணக்கில் பதின்மூன்றாம் எழுத்து; உயிர் எழுத்துகளின் வரிசைக்கும் இடையே மெய் எழுத்துகளின் வரிசைக் கும் அமைந்துள்ளது; சில இடத்து உயிர் போலவும், வேறு சில இடத்து மெய்போலவும் அலகு நிலை பெறுவ தால், உயிருமாகாது மெய்யுமாகாது, தனி நின்று தனி நிலை என்று பெயர் பெற்று இவ்வாறு இரண்டு வரிசை களுக்கும் இடையே நிற்கிறது போலும் (நன்னூல் விருத்தி சூத்திரம் 60).

ஆனால், இதனைத் தனித்ததோர் எழுத்தாக முற்காலத்தில் கருதியதில்லை; சார்பெழுத்து என்றே தொல்காப்பியர் வழங்குகிறார் சார்பு என்ற கருத்தினை ஆ ஜ ரிதம் என்ற வடசொல் விளக்கும்; ஆகையால், ஆ ஜ ரிதம் என்பதன் திரிபே ஆய்தம் என்று கூறுவாரும் உண்டு. 'சார்பு எழுத்து' எனப் பொதுவான பெயர் குற்றிய லுகரம் குற்றியலிகரம் ஆய்தம் என்ற மூன்றற்கும் வழங்கு வதால், ஆய்தம் என்பதற்குச் சிறப்புப் பொருள்

இருத்தல் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிக்குவரும் பாட்டோசை நயத்தை வல்லிசை வண்ணம் என்றும் (தொல், பொரு 528), மெல்லெழுத்து மிக்குவரும் பாட்டோசை நயத்தை மெல்லிசை வண்ணம் என்றும் (தொல், பொரு. 529) வழங்கும் தொல்காப்பியர் வழக்கினை, ஆய்த எழுத்து மிக்கு வரும் பாட்டோசை நயத்தை நலிபு வண்ணம் என்று வழங்கும் அவர் வழக்கோடு (தொல், பொரு 535) ஒப்பு நோக்கும்போது 'நலிபு' என்பது ஆய்தம் என்ற சொல்லின் பொருளாக அமைவது தெளிவாகும் 'ஓய்தல் ஆய்தல்...உள்ளதன் நுணுக்கம்' (தொல் சொல். 330) என்ற சூத்திரம் ஆய்தம் என்பதற்கு உள்ளது நுணுகி நலிதல்' என்று பொருள் கொள்ள வழியும் காட்டுகிறது

'ஆய்தமூ மொற்றெனப் பெற்றசை யாக்குமென்
றோதி னாருள ராகவு மொண்டமிழ்
நாத ராயவர் நாநலி போசையிற்
கேது வென்றெடுத் தோதினா ரென்பவே'

(யாப்பருங்கல விருத்தி, சூ 3 உரை)

அக்கடிய-அஃகடிய்; கற்றீது-கஃறீது; முட்டீது-முஃடீது என வருவனவற்றில் முன்னைய வடிவங்கள் வலித்த வடிவங்களும், பின்னையவை நலிந்த வடிவங்களும் ஆதலைக் காணலாம் வலித்த வடிவங்கள் பின்னாளைய வடிவங்கள் அவ்வாறானால் எவ் வெழுத்தின் நலிபாக ஆய்தம் பண்டை நாளில் வழங்கியது என்ற கேள்வி எழும் எஃகு என்ற சொல் இன்று ஒலிக்கப் பெறுவதனை நோக்கினால் பொதுவாக உயிர்ப்பெழுத்தாகவும் (Breathed letter) வெடி எழுத்தாகவும் (Plosive) ஒலிக்கப் பெறும் ககர மெய், ஆய்தத்தின் பின் வெடி எழுத்தாக அன்றி உரசு எழுத்தாக (Fricative) ஒலிக்கப் பெறுதல் விளங்கும் இவ்வாறு வெடி எழுத்து உரசு எழுத்தாக நலிவதே ஆய்த எழுத்து அங்கு வந்ததனைக்

காட்டும் எனவே, வெடி வல்லெழுத்தின் உரசு ஒலியே ஆய்தம் வரும் இடத்தில் எல்லாம் ஒலித்தல் வேண்டும் எனலாம் :க என்ற காகபத்யம் என்ற ஒலியும் Khan Bahadur என்பதில் உள்ள முதல் ஒலியும், loch என்ற ஸ்காட் மொழியிலுள்ள கடை ஒலியும் போல் எஃகு என்பதில் வரும் ஆய்த ககரம் மெல்லென உரசொலியாக இசைத்தல் காண்க ஆய்த ஒலி வட மொழியில் வரும் விசர்க்கம் போன்றது என்பர். விசர்க்கத்தின் பின் சகரம் வரின் விசர்க்கம் கர ஒலி பெறும்; சகரத்திற்கேற்ற உரசொலி ஜ கரம் எனலாம் ஆதலின், ஆய்த சகரம் கஃசு முதலிய இடங்களில் க என்ற ஒலியே பெற வேண்டும் டகரத்திற்கு ஒத்த உரசொலி ஷகரமே ஆதலின் ஆய்த டகரம் கஃடு என்பது போன்ற இடங்களில் கஷு என்றே இசைத்தல் வேண்டும்

ஷ எனவரும் கிரந்த எழுத்தில் ட என்ற டகர எழுத்தின் முன்விளைவு ஆய்தத்தினையே குறிக்கும் என்பர் பா வே மாணிக்கநாயக்கர் அவ்வாறே ஸ என்பதும் முன்கழியாம் ஆய்தத்தோடு லகர சேர்ந்தி ணைந்த கிரந்த எழுத்து என்பர் அப்பெரியார்; லகரத்தின் உரசொலி அஃது என்பதாயிற்று றகரம் பழைய காலத் தில் டகரம்போல் ஒலித்தது எனப் பின்னர்க் காண்போம் கஃறு என்பது கஷு என்று ஒலித்துக் கருமை என்ற பொருளைக் குறிப்பதாகவும், கஃஃறு கஷ்ஷு எனக் காற்றில் காடு ஒலிக்கும் ஒலியைக் குறிப்பதாகவும் வழங்கியதாக அறிகிறோம் (தொல் எழுத் 40 உரை) காற்றில் காடு ஒலிக்கும் ஒலி இந்த ஆய்தத்தின் பழைய ஒலியை விளக்க உதவுவது காண்க த என்ற வல் லெழுத்தின் உரசு ஒலி 0 என்பதாம்; இது through என்ற ஆங்கிலச் சொல்லில் முதலில் ஒலிப்பதாம். அஃது என்பது a o u என ஒலித்திருத்தல் வேண்டும் அஃது+ ஆவது என்பதில்போல அடுத்து உயிர் எழுத்து வருமாயின் இந்த உரசொலி ஒலிக்கும் உயிர் எழுத்தின் சார்பால் தகரம் வெடி எழுத்தாகாமல் உரசு எழுத்

தாகியது அஃது+காண் என வெடி எழுத்துப் பின்னே வருமானால் தகரம் வெடி எழுத்தாக இருக்கும் நிலையில் மாறாமல் உறுதிபெற்று, அதுகாண் என்றே ஒலிக்கப் பெறும் (தொல் எழுத் 423, 424) :ப என்ற உபத் மானீயத்தின் வடமொழி ஒலி போன்றதாகும் ஆய்த பகரத்தின் ஒலி; விளக்கை ஊதும்போது இதழிடை எழும் ஒலியே இந்த ஒலியாகும் கஃபு என்று ஒலித்துக் காண்க

சுஃஃஃறு என மேலே ஆய்தத்தினை இரட்டித்து எழுதிக் காட்டினோம். 'ஷ' என்ற ஒலி தொடர்ந்து எழுதுவதனைச் சுட்ட அவ்வாறு எழுதிய காலம் உண்டு ஆய்தத்திற்கு எனத் தனியொலி இல்லாதபோது இவ்வாறு எழுதுவது தவறு. ஆதலின், இவ்வாறு எழுதலாகாது எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவதாக இளம் பூரணர் விளக்குகின்றார். ஆனால், நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற்குள் இவ்வாறு எழுதுவது பெருவழக்காய் விட்டமையால், அவ்வாறு எழுத வேண்டும் என அவர் பொருள் கூறலாயினர் (தொல் எழுத் 40) தொல்காப்பியர் ஆய்தத்தினைத் தனி ஒலியாகக் கொள்ளவில்லை என்பது மற்றோர் இடத்தும் விளங்குகிறது. அவர், அஃது முதலிய சொற்களைச் 'சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதி' (தொல். எழுத் 200) என்று வழங்குகிறார். இதன் உட் பொருள் அறியாது, தொல்காப்பியரை எள்ளி நகை யாடிய புலவர்களும் உண்டு. 'ஆய்த இறுதி' என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதால் ஃது என்ற இரண்டு அறி குறிகளும் உரசு ஒலியாம் ஓரெழுத்தினையே சுட்டு கின்றன என்பது தெளிவு.

பிற சார்பெழுத்துக்கள்போல இந்த ஆய்தமும் தனி மொழியிலும் தொடர் மொழியிலும் வரும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார் (எழுத் 38, 39). முள்+தீது =முஃடீது, பல்+தீது=பஃறீது என ளகர லகரங்களின் பின் தகரம் வரும்போது, தகரம் டகர றகரமாக முறையே திரிய, ளகர லகரங்கள் ஆய்தமாகக் காண்கிறோம். இந்த ஆய்தத்

திணை ஆய்தக் குறுக்கும் எனப் பின் வந்தோர் வழங்கினர் சுட்டெழுத்தின் பின்வரும் வகரம், பன்மைப்பொருளில் அவ் எனவரும்; இதன்பின் வலிவரின், உயிர்ப்பெழுத்தின் சாயல் பெற்று வகரம் ஒலிப்பு நீங்கி உயிர்ப்பாக நின்று ஆய்தமாகிப் பின்வரும வல்லெழுத்திணை உரசெழுத் தாக்கிவிடும் அவ்+கடிய =அஃகடிய எனக் காண்க இங் கெல்லாம் குற்றெழுத்தின் பின்னரே இந்த மாறுதல்க்ள் எழுகின்றன; நெட்டு எழுத்தாயின் நீட்டியும் எடுத்தும் ஓதப்பெறுதலால் இத்தகைய மாறுதல் நெட்டெழுத்தின் பின் எழுவது இல்லை; இதனாலேயே குற்றெழுத்தின் பின்னரே எங்கும் ஆய்தம் வரக் காண்கிறோம். வல்லெழுத்திணையே உரசெழுத்தாக மாற்றிவருதலின் ஆய்தம் எப்பொழுதும் வல்லெழுத்தின் முன்னரே வரவும் காண்கிறோம்

குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே. (தொல். எழுத். 38)

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவது இவ்வாறு தெளிவாகிறது

தொல்காப்பியர் சுட்டெழுத்தின் பின் வகரம் ஆய்த மாக மாறுவது மட்டுமே கூறியுள்ளார் (தொல் எழுத் 379) பிற இடங்களிலும் ஆய்தம் திரிபுப் புணர்ச்சியாக வந்தமையை அவர் நாளிலேயே மக்கள் மறந்தனர் போலும் ஆய்தம் வரும் பல தனிச்சொற்களை ஆராய்ந் தால், அங்கெல்லாம் வகரம் ஆய்தமாகி மாறி நிற்கக் காண்போம் வெஃகா=வெவ்+கா (விரும்பத்தக்க சோலை "வெம்மை வேண்டல்") கஃபு=கவ்+பு (கவை-கப்பு) கஃகு =கவ்)+டு (கவடு) அஃதை=அவ்+தை (அத்தை?) பஃது= பவ்+து (பரந்தது பெரிது, பெரிய எண்) இங்கெல்லா குற்றெழுத்தின் பின் எடுத்து ஒலிக்கப் பெறாத வகரம் அடுத்துவரும் வல்லெழுத்தின் சார்பால் ஒலி எழுத்து (Voiced letter) நிலையின் நீங்கி வெற்று உயிர்ப்பாக மாற, அடுத்து வரும் வல்லெழுத்தும் அவ்வுயிர்ப்பின் சார்பால்

உரசெழுத்தாக மாறுவ தனைக் காண்கின்றோம் வகரம்போல லகர ளகரமும் வல்லெழுத்தின் சார்பால் ஒலி எழுத்தாம் நிலையை இழப்பதுண்டு உயிர் பெழுத்தாம் லகரம் வெல்ஷ் மொழியில் Lloyd முதலிய சொற்களில் வரக் காண் கிறோம் இதனை மலையாள மொழியில் பல்ப்பல என வல்லொற்றோடு இணைத்து எழுதக் காண்கிறோம் உயிர்ப்பொலியாக மாறிய லகரம் றகரம் போன்றது எனக் கொண்டு, தமிழர் பற்பல என எழுதுவர் உயிர்ப்பொலியாக நிற்கும் லகர ளகரம் எடுத்தோதல் பெறா நிலையில் வெறும் உயிர்ப்பாய்ப் பின் வரும் வல் லெழுத்தை உரசு எழுத்தாக மாற்றுவதும் பழையவழக்கு, முஃடீது, கஃறீது எனக் காணவில்லையா?

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் காலத்திலும், பழைய வழக்காய் வழங்கிய ஆய்தம் கால்டுவெல் அவர்கள் கூறுவது போன்று 'கட பட என்று உருட்டுவோரின் கற்பனை' ஆதல் இல்லை

ஆய்தத்தினைத் தனி எழுத்தாக எழுதும் வழக்கத் தினைத் தொல்காப்பியர் மறுப்பதால் அவ்வழக்கம் அவர் காலத்திலேயே இருந்ததென்று அறியலாம் அதனை மெய் என்றே கொண்டு புள்ளி, ஒற்று எனத் தமிழர் வழங்கினர் (அவிநயம்-யாப்பருங் கலவிருத்தி, பக் 28). காலப்போக்கில் அஃது என்பது அஹ்து என்ற ஒலியோடு மெய்போலவும், அகுது என்ற ஒலியோடு உயிமெய் போலவும் இசைக்கப் பெற்றது; முதல் வகையில் மெய்போல அலகு பெறாதும், இரண்டாம் வகையில் உயிர்போல அலகு பெற்றும் வரதொடங்கியது 'தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக அஃதிலார்' என்ற குறளில் ஆய்தம் மெய் போலவும், 'ஆற்றால் அளவறிந் துண்க அஃதுடம்பு' என்ற குறளில் உயிர்போலவும் அலகுநிலை பெறுதல் காண்க. விரித்தல் விகாரமாயும் ஆய்தம் வந்தது. அழகு=அழஃகு (யாழ்மூரி 5) உயிர்ப்பிசையாம் வெடி எழுத்துக்கள் நாளடைவில் தம்

முன்வரும் உயிர், மெலி முதலிய ஒலிப்பசையாம் வெடி எழுத்துக்களாக மாற, k (க) என்பது அங்கு, புகல் முதலிய சொற்களில் g என்றும், p (ப) என்பது தபு, தம்பி முதலிய இடங்களில் b என்றும், c (ச) என்பது அஞ்சு முதலிய சொற்களில் j என்றும், t (ட) என்பது அஞ்சு பண்டு, படு முதலிய சொற்களில் d என்றும் ஒலிக்கப்பெறும்போது, அவற்றைப்போல, உரசு ஒலியாய் நின்ற ஆய்தமும் உயிர்ப்பிசையாம் உரசு ஒலி (Breathed fricative) ஆகாது ஒலிப்பிசையாம் உரசு ஒலியாயிற்று (Voiced fricative) ஒலிப்பிசையானபின் அஃது அளபெடுப்பது எளிது ஒலிப்பெழுத்தன்றோ அளபெடுக்கும்? இந்த உரசு ஒலியும் பெரும்பான்மையும் மெல்லண்ண உரசு ஒலியாகவே நிலைத்துவிட்டது எஃகு=எஃஃகு; வெஃகு= வெஃஃகு (தொல் எழுத் 40, நச்சினார்க்கினியர் மேற்கோள்) என அளபெடுத்து வரலாயிற்று ஆய்த அளபெடை என இலக்கணப் புலவர்களும் இதனைப் பேசலாயினர் பல்லவர் காலத்து இவ்வாறு நிகழ்ந் திருக்கலாம் இஃது=இய்து, அஃது=அய்து; கஃசு=கைசு என வழங்கவும் இக்காலத்தே காண்கிறோம் (யாப் பருங்கல விருத்தி, சூ 2 உரை) இதற்கு விதிபோல நன்னூல் சூத்திரத்தைத் திருத்திப் பொருள் கண்டாரும் உண்டு 'அம் முன் இகரம் யகரம் என்றிவை எய்தின் ஐ ஒத்திசைக்கும்' (நன்னூல் 125) என்பதற்கு 'அம்முன் இகரம் ஆய்தம் என்றிவை எய்தின் ஐ ஒத்திசைக்கும்' என்ற பாடமும் உண்டு இஃதே என்பது இய்தே என்பது போல ஒலித்து, மைதோய், எய்தா, கைதா என்றவற்றோடு எதுகை கொள்ளவும் (II, IX 2) அஃதே, அஃகா என்பனவும் அவ்வாறு கொய்பூம், செய்கோ என்றவற்றோடு எதுகை கொள்ளவும் (IV, I, II) நம்மாழ்வார் திருமொழியில் காண்கிறோம்.

ஆய்தம் தொல்காப்பியர் கூறியபடி சார்ந்து வரும் வல்லெழுத்தின் பிறப்பிடமே தனக்கும் பிறப்பிடமாகக் கொண்டுவருகிற நிலை மெல்ல மறைந்தது மெல்லண்ண

உரசு ஒலியாக 'loch' என்ற ஸ்காட் மொழிச் சொல்லிற் போல வருவதனை முற்றாய்தம் என்றும், ach என்ற ஜெர்மன் சொல்லிற்போல வரும் வல்லண்ண உர சொலியை ஆய்தக் குறுக்கம் என்றும், இலக்கணப் புலவர்கள் (யாப்பருங்கலம்) பிற்காலச் சோழப் பேரரசின் தொடக்கத்தில் கூறலாயினர்.

பிற்காலத்தில் ஆய்தம் வேண்டாத நிலையில் கால்டுவெல் இதனை இலக்கணப் பண்டிதர் கற்பனை என்று கூறுதற்கு இடம் ஏற்பட்டது கஃசுஅரை என்பதனைக் கசரை எனக் கல்வெட்டும் எழுதத் தொடங்கியது

ஆய்த எழுத்தின் சார்பினால் உரசு எழுத்துக்களே அன்றி kh, g, gh என்பன போன்ற எழுத்துக்களும் தோன்றும் என்பது மாணிக்க நாயக்கர் கொள்கை மெய் என்றும் உயிர் என்றும் எழுத்துக்களை வேறு பிரிப்பது அருமை ஆதலின் எழுத்து ஒலி எனப் பொது வகையில் வித்தாக நிற்பது ஆய்தம் என்பர் டாக்டர் சங்கரன் (Phonetics of Old Tamil) நச்சினார்க்கினியர் ஆய்தத்தினை ஏனை ஒற்றுக்களைப்போல உயிரேறாது ஓசை விகாரமாய் நிற்பது என்பர் (தொல் எழுத் 2, உரை) உந்தி எழும் ஒலி நாதமாத்திரையாய் நிற்கிற அகர நிலையைப் பழைய உரையாசிரியர்கள் கூறுவது இங்குக் கருதத் தக்கது (குறள் 1, பரிமேலழகர் உரை).

வரிவடிவம் : ஆய்தம் என்பது அடுப்புக்கல் போல மூன்று புள்ளி வடிவாக எழுதுவது இந்நாளைய வழக்கம் கேடயம் என்ற ஆயுதத்தில் தோன்றும் முக்குமிழி போலத் தோன்றலின் ஆய்தம் என்ற பெயர் வழங்கியது என்பர் சிலர். 'ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும் இந்த வடிவமே ஆய்தத்தின் வடிவம் என்றற்கு நச்சினார்க்கினியர் சுட்டுவர் (தொல், எழுத். 2 உரை) அங்குக் கூறிய முப்பாற்புள்ளி குறிப்பது குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம்,

ஆய்தம் என்ற மூன்றுவகையான புள்ளி எழுத்துக் களையுமே அன்றி ஆய்தத்தினை மட்டும் அன்று, பின் எட்டாம் நூற்றாண்டைய நந்திவர்மனது காசாக்குடிச் செப்பேட்டில் வெஃகா என்ற சொல்லில் வரும் ஆய்தத்திற்கு மேலும் கீழும் புள்ளியும், இடையே கோடும் வடிவமாக அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம் (S.I A , Vol II. No. 73, Plate No XV, line 115, opposite p 352). வரகுணமகாராசரின் திருச்செந்தூர் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டிலும் அஃகம் என்ற சொல்லில் வரும் ஆய்தம் இவ்வாறு அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம் (Epigraphia Indica Vol. 21 Plate-opposite p 110-line 35) எனவே கோல் எழுத்திலும் வட்டெழுத்திலும் ஒரே வடிவமே காண்கிறோம் தொடக்கத்தில் வகரம் உயிர்ப்பாய் நின்றபோது ஆய்தம் எழும் என மேலே கண்டதற்கு ஏற்ப இரு புள்ளிகளின் இடையே பிறைபோல் வளைந்த கோடு வகரமோ என ஆராய்தல் வேண்டும் வகரம் புள்ளி பெற்றால் மேலே பெறும்; மேலும் அஃது ஆய்தப் புள்ளியாக மாறியதற்குக் கீழே மற்றொரு புள்ளியும் பெற்றதோ எனவும் ஆராய்தல் வேண்டும் மகரமெய் மேற்புள்ளி பெற மகரக் குறுக்கம், மேலும் குறுகியதற்கு அடையாளமாக உட்பெறு புள்ளி பெறுவதனை இங்கு ஒப்பு நோக்கலாம் (தொல் எழுத் 14) விசர்க்கமே ஆய்த எழுத்தாக இருபுள்ளி கொண்டு விளங்குகிறது என்றால் இடையில் உள்ள வகரம் (அல்லது உகரம்) போன்ற கோடு வருவதற்கு வழி இல்லை வகரத்தினிடத்திலேயே முதலில் ஆய்தம் வந்தது என்பதும், பின்னரே லகர ளகரங்களின் இடத்திலும் வந்ததனால் அதே குறியை அவற்றினிடத்தும் வழங்கினர் என்பதும் இதனால் உறுதிபெறும் போலும்

நச்சினார்க்கினியர் காலத்திலே மூன்று புள்ளியாக ஆய்தத்தினை எழுதும் வழக்கம் பழையதாகியது போலும் அவர் காலத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலில் ஒன்றனை அவர் குறிக்கின்றார் 'அதனை இக்காலத்தவர் நடுவுவாங்கியிட்டு எழுதுப' என்பது காண்க (தொல்

எழுத் 2 உரை). மூன்று புள்ளியும் ஒன்றாகச் சேர இடையே கோடுகள் அவற்றை இணைத்து வரும் படி எழுதியதனைக் குறிக்கின்றார். இதன் பயனாகக் 'ஃ' என்ற வடிவம்போல, ஆய்தம் எழுதப்பெறவும் காண்கிறோம் நச்சினார்க்கினியர் 'ஃ' என்ற வடிவத்தைக் குறிக் கின்றாரே அன்றிக் கல்வெட்டில் நடுவே உள்ள வளைவுக் கோட்டினைக் குறிக்கவில்லை எனலாம் கல்வெட்டில் உள்ள வடிவம் நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற்கும், பல நூற்றாண்டுகள் முந்தியதாகலின் "இக்காலத்தார் வழக்கு" என நச்சினார்க்கினியர் அதனைக் குறித்தல் இயலாது 'முப்பாற் புள்ளி' என்று தொல்காப்பியர் குறித்ததற்கு வேறு பொருள் கொண்டமையாலேயே அடுப்புக் கூட்டுப்போன்ற வடிவம் ஆய்தத்திற்கு அமைந்தது. 'ஃ' என்று எழுதும் போது கல்வெட்டில் கண்ட இடைக்கோடு இங்கும் நீண்டிருக்கக் காண்கிறோம்

8ஆம் நூற்றாண்டு காசாக்குடிச் செப்பேடு

9ஆம் நூற்றாண்டு வரகுணன் திருச்செந்தில் கல்வெட்டு.

க

இது க் என்ற மெய்யெழுத்தினையும் க் அ என ஒலிக்கும் உயிர்மெய் எழுத்தினையும் குறிக்கும். க் என்பது தமிழ் மெய்யெழுத்து வரிசையில் முதல் எழுத்தாகும்; இந்திய நாட்டு மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் அவ்வாறே ஆகும் க் என்ற மெய்யெழுத்தினை எளிதே ஒலித்துக் காட்டுவதற்காக அ என்ற எழுத்துச் சாரியை சேர்த்து, க என வழங்குவர்; மேலும் கரம் என்ற சாரியை சேர்த்துக் ககரம் என்றும் வழங்குவர் அனா, ஆனா என்ற

சாரியைகள் பெற்றுக் க-னா, க-ஆனா எனப் பள்ளிச் சிறுவர் வாயில் இஃந்து ஒலிக்கும் ஆ-னா என்பது ஏனம் என்ற பழைய சாரியையின் மருவிய வழக்குப்போலும் க் என்பது இக்கன்னா, இக், என்று இன்று ஒலித்துக் காட்டப் பெறும்

தனிநின்று ஒலிப்பது - தானே தனி நின்று அலகு (Syllable) பெறுவது உயிர் என்றும், உயிர் இன்றி இயங்காதது-பாட்டில் அலகு பெறாதது-மெய் என்றும் பெயர் பெறும் இவை அழகிய, பொருள் நிறைந்த உவமைப் பெயர்களாகும் உயிரினும் ஒலி குறைந்தவை அழுத்தம் குறைந்தவை மெய்யெனப் பெயர் பெறும் உயிரை ஒலிக்கும்போது யாதொரு தடையும் வாயில் எழுவதாகத் தோன்றுவதில்லை; மெய்யினை ஒலிக்கும் போது ஏதோ ஒருவகையான தட்டுப்பாடு எழுவது போலத் தோன்றுகிறது இதனால் ஒற்று என்பது மெய்க்குப் பெயராக அமைந்தது.

எழுத்துகள் உயிர்பொலிகள் (Breathed sounds), ஒலிப்பொலிகள் (Voiced s) என இருவகையாகும் குரல்வளையில் உள்ள குரல் நாண்கள் ஒன்று கூட, மச்சு அத்தடையைத் தாண்டி, அவற்றின் இடையே புகுந்து வெளிவரும்போது அந்த இதழ்கள் துடிக்கத் தொடங்கு கின்றன அவையே ஒலிப்பொலிகளாகும் அ என ஒலிக்கும்போது ஊட்டியில் (Adam's apple) கை வைத்துப் பார்த்தால் இந்தத துடிப்புப் புலனாகும் குரல் இதழ்கள் இடையூறு தோன்ற நிற்கும்போது மூச்சுத் தடைப்படாது வெளிவருமானால் உயிர்பொலி தோன்றும் K என்பது த் என்பதன் உயிர்பொலி; G என்பது அதன் ஒலிப்பொலி, தொடர்ந்தொலிக்கும் ஒலி தொடரொலியாகும் (Continuant)

எழுத்துகளின் ஒலி வாயொலியாக முழுவதும் வெளி வருவதும் உண்டு; அப்போது மெல்லண்ணம் மேலே ஓங்கி நின்று மூக்குக்கும் வாய்க்கும் இடையில்

உள்ள வழியை மூடிவிடும். ஆனால் மெல்லண்ணம் கீழே வாய் வழியாகமட்டும் அன்றி, மூக்கு வழியாகவும் வாயொலி (Oral s.) என்றும், பின்னையவற்றை மூக்கொலி (Nasals-மெல்லெழுத்து - நாசிகை) என்றும் வழங்குவர் ககரத்திற்கேற்ற மூக்கொலி ஙகரம் என்பதாம் மெய்யெழு டத்துகள் தடை தோன்றும் இடத்திற்கேற்ப வெவ் வேறாகும் மெல்லண்ணமும் அடி நாவும் ஒற்றப் பிறப்பன மெல்லண ஒலிகள் எழுவன வல்லண ஒலிகள் (Palatals); இதழ்கள் ஒற்றப்பிறப்பன இதழ் ஒலிகள் (Labials), இதழும் பல்லும் ஒற்றப் பிறப்பன இதழ் பல ஒலிகள் (Labiodentals) வல்லண்ணத்தை நாவால் தொட்டால் இடையில் உள் குழிந்தும் பல்லுக்கு அருகே புறம் குவிந்தும் இருக்கக் காணலாம் புறங்குவிந்த இடத்தினைப் பல்லீறு என்பர் நாவால் பல்லைத் தொடுவதால் பிறப்பன பல் லொலிகள்,(DENTALS) பல்லைத் தொடாமல் பல் ஈற்றினைத் தொடுவதால் பிறப்பன பல்லீற்றொலிகள் (Alveolars) நாவினை மடித்து வல்லண்ணத்தை ஒற்றப் பிறப்பன நாமடி ஒலிகள். இவை வளைநா ஒலிகள்-நா ஒலிகள்- (Linguals, Acuminals, Retroflexes) எனவும் பெயர் பெறும் இங்கு வல்லண்ணத்தின் உச்சியை-முடியை நாத்தொடுவதால் இவற்றினை மூர்த்தாட்சரம்-தலை யொலி-(Cerebrals) என்றும் வழங்குவது உண்டு இந்த வகையில் க் என்பது அடி நாவும் மெல்லண்ணமும் ஒற்றப்பிறக்கும் மெய்யெழுத்தாகும்.

இவ்வெழுத்துக்களில் எற்படும் தட்டுப்பாட்டினை நோக்கி முற்றும் தடைப்பட்டெழும் வெடி எழுத்துக்கள் (Plosives) என்றும், முற்றும் தடைப்படாமல் வரும் உரசொலிகள் (Fricatives) என்றும் வேறு பிரிப்பது உண்டு. முற்றும் தடைப்பட்டெழும்போதும் நிறுத்தொலி (Stop) இறுகச் செறிந்த செறிவொலியாகவும் நெகிழ்ந்தொலிக் கும் நெகிழொலி (Lax) ஆகவும் வேறுபடும் பொதுவாகக் என்பதனை மெல்லணச் செறிவுடை வெடிப்பிசை உயிர்ப்பொலி எனலாம்

வெடிப்பொலியில் ஒற்றுதலால் வரும் : (1) முழுத் தடையும், (2) ஒட்டியது சடுக்கெனப் பிரிவதால் வரும் வெடிப்பும் என இரண்டு நிகழ்ச்சிகள் வரும் வெட்கம் என்பதில் ட்க என்பதில்போல, ஒரு வெடிப்பெழுத்தின் பின் மற்றொரு வெடிப்பெழுத்து வருமானால், முன்னைய வெடிப்பொலியில் (ட்) நிறுத்தொலியாம் தடை ஒன்றுமே நிகழும்; வெடிப்பென்பது நிகழாமல் இரண்டாம் வெடிப்பெழுத்து (க்) ஒலிக்கத் தொடங்கும்; அங்குதான் வெடிப்பு நிகழும் பாக்கு என்பதில் போல 'க்' இரட்டித்து வரும் இடங்களில் இந்த உண்மையைக் காண்க

தமிழில் க் என்னும் ஒலி மொழிக்கு முதலில் வரும்; மொழியின் ஈற்றில் வருவதில்லை. ஈற்றில் பெரும் பான்மையும் உகரமும், சிறுபான்மை பிற உயிர் எழுத்துக்களும் பெற்றே வரும் ஓரலகக்குக் குறை யாதவை முன் வந்தால் உகரம் குற்றியலுகரமாக ஒலிக்கும்; இதனை இதழ் குவியா உகரம் என்பர் ш என்பது இதன் குறி; யா என்பது பின் வந்தால் இந்த உகரம் மேலைய உகரத்திற்கும் இகரத்திற்கும் இடைப் பட்ட ஒலி பெறும் என்பது இதன் ய குறி. இதனைக் குற்றியலிகரம் என்பர் கற்றியலுகர ஒலி என ஒலியாது எனவே ஒலிக்கும் என்பர் எம். பவுலர் (M Fowler) என்ற அறிஞர் மொழிக்கு இடையே உயிரெழுத்துக்களோடு சேர்ந்து உயிர்களுக்குப் பின்னும் இது தனித்து வரும்; யரழ-இன் பின்னும் உயிர்களின் பின்னும் இரட்டித்து வரும்; ட் (வெட்கம்), ற் (முற்கு), ல் (பல் கடிது), ள் (முள் கடிது), ண்(மண் கடிது), ன்(பொன் கடிது), ங் (அங்கு) என்ற எழுத்துக்களின் பின்னும், தனித்து வரும் மெல்லெழுத்துக்களில் பெரும்பான்மை யும் ங் என்பதன் பின் வரும் ம் என்பது ங் எனத் திரியும் (மரங்களை); ஞ், ந் இப்போது மொழியீற்றில் வருவதில்லை; முன்னாளில்

வந்தபோது அவற்றின்பின் க் என்பதன் முன் சாரியை வரும்; வந்தபோது ககரம் இரட்டிக்கும்; வகரம் முன் வந்தால் சாரியை பெறும்; அல்லது ஆய்தமாகும் பார்க்க: ஃ)

தமிழில் வரும் க் என்ற எழுத்துப் பலவகை ஒலிகளாக ஒலிக்கக் காண்கிறோம். அறிஞர் கால்டுவெல் வெடிப்பெழுத்துக்கள், மொழிக்கு முதலிலும், இடையே இரட்டித்து வருகையிலும் k முதலிய போன்ற உயிர்ப் பொலியாகவும், மொழிக்கிடையே உயிர் எழுத்துக்களின் நடுவே ஒற்றையாய் வரும்போது மெல்லெழுத்தின் பின் வரும்போதும் g முதலிய போன்ற ஒலிப்பொலியாகவும் மாறும் என்ற ஒரு நியதி கண்டு, அதற்கு, 'உயிர்ப்பொலி ஒலிப்பொலி மாற்றுச் சட்டம்' (Law ofconvertibility of surds and sonants) எனப் பெயரிட்டு, அதனைத் திராவிட மொழி இனத்தின் சிறப்பியல்பு எனக் கூறுகிறார் இப்போது இங்ஙனம் ஒலித்தாலும் எப்போதும் இவ்வாறு இவை ஒலித்தன அல்ல என்பர் ஒரு சாரார். பழைய திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் இந்த ஒலி வேற்றுமையை வற்புறுத்தக் கணக்காயர்கள் க் என்பது போன்ற ஒலியைத் தனியாகவும் 'ங் க' என்பது போன்ற ஒலியை வேறாகவும் கற்பித்து வந்தனர்.

இந்த வேறுபாடு முன்பின் வரும் எழுத்துக்களின் சாயல் படிவதால் எழுவதாகும். கு என்று ஒலிக்கும் போது க் என்பது உள்நாக்கிற்கு அருகாக ஒலிக்கவும், கி என்று ஒலிக்கும்போது வல்லண்ணம் தொடங்கு மிடத்திற்கு அருகாக ஒலிக்கவும் காண்கி றோம். இகரம் வல்லண்ண உயிர் ஆதலின் கி என்பதில் வரும் க் வல்லண்ணச் சாயல் (Palatalisation) பெற்று ஏறக்குறைய என்பதுபோல் ஒலிக்கும். இதனால் முதன் முதலில் சகர ஒலியே இருந்ததில்லை என்றும், கெம்பு=செம்பு; கை=செய்; கெவி=செவி என இவ்வாறு ககரம் மாறுவ தால் சகர ஒலி தோன்றியது என்றும் கூறுவாரும் உண்டு.

உயிரெழுத்துகளினிடையே க் வரும்போது உயிர்ச் சாயலால் உயிர்பொலி ஒலிப்பொலியாக மாறுவது இயல்போ வடமொழியிலும் (பதஞ்சலி I. iv, 4) சகரம் இத்தகைய மாற்றத்தினைப் பெறுவதெனக் கூறுகிறார்; டிபராகிருதங்களிலும் இவ்வாறாகும்.

மொழியோ, பொருளை அறிவிப்பதற்கு ஏற்பட்டது பொருள் மாறாத வரையில் ஒலி மாறுவதனைத் தடுப்பான் ஏன்? பல முறை ஒலிக்கப் பெறும் ஒலிகள் இவ்வாறு மாறுவதும் இயல்பு. எனவே, ஒலிகளின் மாற்றங்களை ஒன்று விடாமல் குறிப்பு அதனைவிட, அந்த அந்த மொழியில் பொருள் மாற்றத்தினை விளைவிக்கும் எழுத்துகளை மட்டும் குறிப்பதே மேல் என முன்னோர் கண்டனர். இன்றைய அறிஞர்களும் ஒலியன் (Phoneme- பொருள் மாற்றொலி) என்ற கருத்தினை மனத்தில் வைத்து ஆராய்கின்றார்கள் பொருள் மாற்றொலியினையே முன்னோர் எழுத்து என்றனர்.

பலவகையான ஒலிகளின் தனிக் குடும்பமே எழுத்து அல்லது ஒலியன் எனப்படும் Call என்பதற்கும் gall என்பதற்கும் வெவ்வேறு பொருள் உண்டாதலின் ஆங்கிலத்தில் k என்பதும் g என்பதும் வெவ்வேறு எழுத்துக்கள் அல்லது ஒலியன்கள், தமிழிலோ கால் என்பதனை kal, gal, hal, xal, cal, val என இவ்வாறு ஒலித்தாலும் பொருள் மாறுவதில்லை. எனவே k, g, h, x, c, y என்பவையெல்லாம் க் என்ற எழுத்தை அல்லது ஒலியினைச் சேர்ந்த குடும்பமே ஆம். க் என்பது அடுத்துவரும் எழுத்துகளின் சாயலால் பலவகையாக மாறக் காண்கிறோம் இவ்வாறு காணும்போது கால்டுவெல் கூறும் சட்டம் பொருளற்றுப் போதல் காண்க வடமொழி அறிந்தவர் அங்குள்ள g ஒலியைக் குரு முதலிய சொற்களில் வழங்கியதால் அத்தகைய ஒலி பரவியது என்பார் எம் பவுலர். க் (k) என்பது g என

ஒலிக்கின்றது என்பதினும் க் என்ற முழுத்தடைச் செறிவொலியே நெகிழொலியாக உயிர்களினிடையே ஒலிக்கின்றது என்பதே உண்மை என்பர் அந்த அறிஞர்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் வெடி ஒலிப்பொலிகளையும் இவ்வாறு நெகிழொலியாக ஒலிப்பதனால் வட்டுக் கோட்டை என்பதனை Vaddukkoddai என எழுதக் காண்கிறோம் உயிர்களுக்கிடையே க் என்பது g என்ற ஒலி பெறக் கண்டே கால்டுவெல் எழுதினார் என அறிதலும் வேண்டும். பகல் என்பதில் க் என்பது J என்றும் h என்றும் என்றும் ஒலிக்கக் காண்கிறோம் பவல் என இழிசினர் வழக்கிலும் பால் என இலக்கிய வழக்கிலும் மாறக் காண்கிறோம் முடிவில் க் என்பதே மறைகிறது எனலாம் (k=zero). ஜே ஆர் பிரித் (J.R. Frith) என்ற அறிஞர் ககரத்தின் பிற ஒலிகளையும் கண்டெழுதியுள்ளார். I (1). கல் என்பதில் போல க் என்பது மொழிக்கு முதடிலில் வரும்போதும், (2). பக்கம் என்பதிற் போலக் ககரம் இரட்டித்து உயிர்களினிடையே வரும் போதும், (3). தீர்க்க என்பதிற்போல ரகரத்தின் பின் இரட்டித்து வரும் போதும், k என்ற ஒலி பெறும் II நாங்கள் என்பதிற் போல ஙகரத்தின் பின் g என்ற ஒலி பெறும். III. பகல் என்பதிற்போலத் தனியே உயிர்களிடையே (Intervocalic) வரும்போது X என்ற ஒலி பெறும்; IV, அழுகி என்பதிற் போல மொழியீற்றில் இகரத்தோடு வரும்போது என்ற வல்லண உயிர்ப்பு உரசொலி பெறும். V. குருடர்கள், பிறகு என்பவற்றிற்போல மொழியின் கடையசையில் க என்றோ கு என்றோ பெறும். எஃகு என்றபோது ககரம், மெல்லண உயிர்ப்பு உரசொலியாய் x என்றும், மெல்லண ஒலிப்பு உரசொலியாய் v என்றும் ஒலித்தலைக் கண்டோம். (பார்க்க : ஃ ஜிஹ்வா மூலம் இது முன்பு தவறாகக் காகபத்யம் என அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.)

அ, ஆ; இ, ஈ என உயிரெழுத்துகளைத் தொடர்ந்து ஒலிக்கும்போது இடையிடையே குரல்வளை மூடிக்

கொள்வதனை உணர்கிறோம்; அப்போது க் என்பது போன்ற ஒலி எழும். இதனை விட்டிசை என்பர். ? என்ற ஒலியாகும் இது. வல்வெழுத்தோடு இந்த விட்டிசை ஒலி பழங்காலத்தில் எதுகை கொண்டது சிரிப் பொலி யையும், கக்கக் கெனல், கக்குதல் முதலிய இசைக் குறிப்புக் களையும் (அநுகரணஒலி-Onomatopoeia) அறிந்தால் இவ்வொலியைக் கேட்கலாம்

ககரம் இரட்டித்து வரும்போது ஹ் என உயிர்ப் பிசைபோடு k - h என ஒலிக்கும் என்பர் எம் பவுலர் k, kh, g, gh, q என்ற பிற மொழி ஒலிகள் தமிழில் க் என்றே எழுதப்பெற்று ஒலிக்கப்பெறும் (உ - ம்) kara (கரம்-கை), khara (கரம் - சூடு), gara (கரம் - நஞ்சு), ghosa (கோஷம் - பேரொலி), (gamis) (கமிசு - உட்சட்டை) பிற மொழி ஒலிகளைத் தமிழில் வழங்கும் போது கால்டுவெல் கண்டதற்கிணங்க g என்ற ஒலிப்பு ஒலியைக் குறிக்கத் தனிக் ககரத்தையும் (Rega - ரீகா) k போன்ற உயிர்ப்பு ஒலியைக் குறிக்க இரட்டித்த வல்லெழுத்தையும் (Baku - பாக்கூ) எழுதுவது வழக்கமாக வருகிறது.

பொருள் : க என்பது காந்தார சுரத்தின் குறியாக வழங்குகிறது க என்பது ஒன்று என்ற எண்ணின் குறி யாகும் (பார்க்க : எண்சுவடி). க என்பதற்குப் பிரமன் என்றும் அக்கினி என்றும் பொருள் (தமிழ் லெக்சிக்கன்); வாழ்க என்பதிற்போல வியங்கோள் விகுதியும் ஆம்

வரிவடிவம் : தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய வடிவங்களைத் தருகின்றோம். அசோகன் எழுத்திலும் பஞ்ச பாண்டவக் குகை எழுத்துக்கள் சிறிது மாறியவை பிராமி எழுத்திலிருந்து தமிழ் எழுத்துக்கள் வளர்ந் தனவா, தென்னாட்டிலிருந்து வடக்கே எழுத்துகள் சென்றனவா, சிந்து நதிக்கரையிலிருந்து எழுத்துளகள் வளர்ந்தனவா என்று எழும் கேள்விகளுக்கு முற்ற விடை கூற முடியாது

அசோகன் எழுத்து

பஞ்சபாண்டவக்
குகை கி மு. 3ஆம் நூ

திருநாத குன்றம்

கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 10, 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு

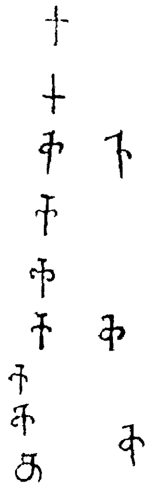

இந்த எழுத்துச் சிலுவைபோல் முதலிலிருந்து; அதன் தலையின் நுனி தடித்தது அது குறுக்குக் கோடாக வளர்ந்தது; இடப்புறம் வளைந்தது; நடுக் கோட்டைத் தொட்டது; வலப்புறம் நீண்டது; தலை சதுரமாக அமைந்தது; இடையே குறுக்குக்கோடு கீழாக வலப்புறம் வளைந்து கீழிறங்கிச் சுழியாயிற்று; நேர்க்கோடு இடப்புறம் கீழே வளைந்து பின் நடுவே உள்ள குறுக்குக்கோட்டின் வளைவோடு ஒன்றாயிற்று

என்பது க என்ற உயிர் மெய்யெழுத்தினையும் க் என்ற மெய்யினையும் சுட்டும். உயிர் மெய்யெழுத்துப் புள்ளி யின்றியும் மெய்யெழுத்துப் புள்ளி பெற்றும் வரும் என்பது தொல்காப்பியம் இராசேந்திர சோழன் ஆளவரும்வரை மெய்யெழுத்துகள் பெரும்பான்மை யுடன் புள்ளி பெற்று வரக்காண்கிறோம். பின்னர்ப் புள்ளியிட்டெழுதும் வழக்கம் 19ஆம் நூற்றாண்டில் புத்துயிர் பெற்றது. புள்ளி என்பதே மெய்யெழுத்திற்குப் பெயர். புள்ளி சிறு நேர்க்கோடாக அமைந்தது போல வும் சிலபோது தோன்றிது.வட்டெழுத்து:

வட்டெழுத்து:

பஞ்சபாண்டவக் குகை

கி. மு 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி. மு 8ஆம் நூற்றாண்டு

கிமு 11ஆம் நூற்றாண்டு

கிமு. 13ஆம் நூற்றாண்டு

கிமு 14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.மு. 15ஆம் நூற்றாண்டு

கிமு. 18ஆம் நூற்றாண்டு

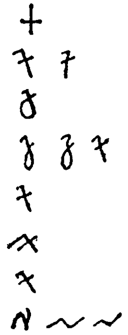

சிலுவைக் குறிக்கோடு போலிருக்கும் எழுத்து இடப்புறமாகச் சாய்ந்தது; தலையில் ஒரு குறுக்குக்கோடு இடப் புறம் சென்றது; சிலபோது ச போலவும் தோன்றிற்று; ஆனால் ககரத்தின் சுழி சிறிது. முடிவில் ஆங்கில N போல் ஆயிற்று. இங்கும் முன்போல் மெய் யெழுத்துப் புள்ளி பெற்று வழங்கியது

கா

க்+ஆ என்ற ஒலிகள் முறையே முன்னும் பின்னும் ஒலிப்பதனைக் காட்டும் உயிர்மெய்யெழுத்து பார்க்க : க், ஆ

பொருள் :வினையானால் பாதுகா, காவல் செய், தடு, அனுஷ்டி, தீமை வரவொட்டாமல் தடு, எதிர்பார் என்ற பொருளிகளிலும், பெயரானால் சோலை, காவடித் தண்டு, துலாக்கோல், 100 பலம் கொண்ட நிறையளவு, பூ முதலிய இடும் கூடை, சரசுவதி என்ற பொருள்களிலும், இடைச்சொல்லானால் அசைநிலையாகவும் வழங்கும்

வரி வடிவம் :

பஞ்ச பாண்டவப் படுக்கை

கி மு 3ஆம் நூ.

கி பி. 7ஆம் நூ

கி.பி. 10ஆம் நூ.

கி. பி. 11ஆம் நூ.

கி.பி. 13ஆம் நூ

கி.பி. 15ஆம் நூ.

இக்காலம்

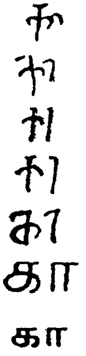

ஆகார அறிகுறி, 'க' என்பதன் தலையில் வலப்புறத்தில் குறுக்குக் கோடாகப் போனது. பல்லவர் காலத்தில் நடுவேயுள்ள குறுக்குக் கோட்டினை ஒட்டிய கோடாகக் கீழ் வளைந்தது. சோழர் காலத்தில் தனியே நின்று, பாண்டியர் காலத்தில் இடப்புறக் குறுக்குக் கோட்டோடு தோன்றும் நேர்கோடாக மாறி, விஜயநகர அரசர் காலத்தில் இன்று கால் என்று கூறும் வடிவத்தை அடைந்தது.

வட்டெழுத்து

8ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

14ஆம் நூற்றாண்டு

18ஆம் நூற்றாண்டு

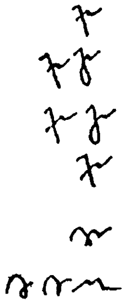

சாய்ந்த வடிவத்தில் இடையேயுள்ள குறுக்குக் கோட்டின் வல முனையில் இருந்தும் ஆகாரத்தின் கீழ் ஒரு சிறு கோடு கீழ் இறங்கிப் பின் கோணமாக வலம்

சென்றது; இக்கோடு பின் சிறிது மேனோக்கிப் போயிற்று; 11ஆம் நூற்றாண்டில் ககரம் சகரம் போலாகும் போது, இடைக் கோட்டின் முனையிலிருந்து கீழிறங்கும் கோடாகச் சிறிது வலப்புறமும் சென்றது 14ஆம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் போல ஆன ககரத்தின் வல நுனியிலிருந்து கோணமாக மேல்நோக்கும் சிறு கோடாகச் சென்றது

கி

க்+இ என்ற இரண்டொலியும் இங்குக் குறித்த முறையிலே ஒலிப்பதனை ஒரே உயிர்மெய்யெழுத்தெனத் தமிழிலக்கணம் கொள்ளும். அலகுநிலை பெறும் எழுத்து (Syllable) என்ற கொள்கையால் இவ்வாறு கொள்வர்போலும். க்+இ என இதில் வரும் தனி ஒலி ஒவ்வொன்றையும் வர்ணம் என்றும், கி என எழுதப்பெறுவதனை அட்சரம் என்றும் வேறுபடுத்துவர் இந்த எழுத்தின் வளர்ச்சியைக் கீழே காண்க:

8ஆம் நூற்றாண்டு

9ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம் கி

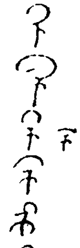

வட்டெழுத்து :

8ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

14ஆம் நூற்றாண்டு

15ஆம் நூற்றாண்டு

18ஆம் நூற்றாண்டு

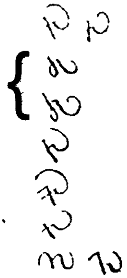

கீ

க்+ஈ என்ற இரண்டொலியும் மெய் முன்னும் உயிர் பின்னுமாக ஒலிக்கும் உயிர் மெய்யெழுத்தாகும் இது கீ என்பது கீச்சு என்பதில் பகுதியாகும். கீ என்பது பறவை ஒலிக் குறிப்பினையும் குறிக்கும்.

இந்த எழுத்தின் வளர்ச்சி கி என்பது போன்றதே நெடிலைக் குறிலிருந்து வேறுபடுத்துவது அரு வழக்காயிற்று

கி பி. 2-3ஆம் நூற்றாண்டு (பஞ்சபாண்டவர் குகை)

8ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

முதலில் மேல் கொண்டைக்குச் சுழி வலப்புற மிகுந்தது. இன்று இடப்புறம் வந்துவிட்டது

கு

'க்+உ' என்பது கு என்று உயிர் மெய்யாக எழுதப்பெறும் ககரத்தின் அடிநுனியின் வலப்புறம் செல்லும் குறுக்குக் கோடாகத் தொடங்கியது.

கோல் எழுத்து :

கி மு 2-3ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 7ஆம் நூற்றாண்டு
8ஆம் நூற்றாண்டு
9-10ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு
16ஆம் நூற்றாண்டு
இக்காலம்

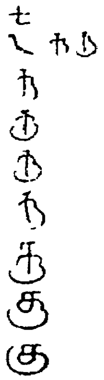

வட்டெழுத்து :

8ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு
18ஆம் நூற்றாண்டு

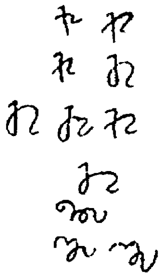

ஒலி : *தனிக் குறில் ஒன்று தவிர மற்றவற்றின் பின் வரும் கு குற்றிய லுகரமாக ஒலிக்கும் (பார்க்க : உ); பிற இடங்களில் முற்றியலுகரமாம்*

பொருள் : கு என்பது அவனுக்கு என்பதிற் போல நான்காம் வேற்றுமை யுருபாகவும், செய்குவேன் என்பதிற்போலச் சாரியை யாகவும், போகு என்பதிற் போல ஆக்க நிலையுருபு (பகுதிப்பொருள் விகுதி) ஆகவும், நன்கு என்பதிற் போலப் பண்புப் பெயர் விகுதியாகவும், போக்கு என்பதிற்போலத் தொழிற்பெயர் விகுதியாகவும், செய்கு (செய்வேன்) என்பதிற்போலத் தன்மை ஒருமை எதிர்கால வினைமுற்று விகுதியாகவும், குதர்க்கம் என்பதிற்போல வடமொழிச் சொற்களில் தீமைப்பொருள் குறிக்கும் உபசருக்கமாகவும் வரும். கு என்பதற்கு உலகம் என்றும் பொருள் உண்டு.

கூ

‘க்+ஊ’ என்பது கூ என்று உயிர் மெய்யாக எழுதப்பெறும் கூ ன்பதன் கீழ்க் கோட்டின் நுனியிலிருந்து இரண்டு குறுக்குக் கோடுகள் வலப்புறம் சென்றன. பின் குறுக்குக் கோட்டிலிருந்து கீழ் இறங்கி வலமாக ஒரு கோடாய் சென்றது

கோலெழுத்து :

8ஆம் நூற்றாண்டு

9ஆம் நூற்றாண்டு 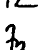

10ஆம் நூற்றாண்டு 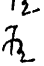

13ஆம் நூற்றாண்டு 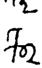

14ஆம் நூற்றாண்டு 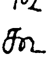

16ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

வட்டெழுத்து :

8ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

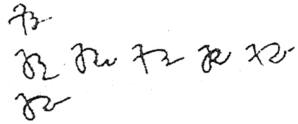

பொருள் : கூ என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழி உலகம் என்று பொருள்படும். இது கூவு என்று இன்று வழங்குவதன் பழைய வடிவாகவும், கூழ் என்பதன் மரூஉ ஆகவும் வழங்கும். குக்கூ, கூ கூ, கூ கா என்பது இரட்டித்து வந்த ஒலிக்குறிப்புகளாம்.

கெ

க்+எ என்ற இரண்டும் சேர்ந்து உயிர்மெய் யெழுத்தாக ஒன்றாக எழுதப்பட்ட வடிவம் இதுதான். சாரியை இன்றி எழுத்தினைச் சுட்டுவதனைக் 'கெப் பெரிது' என்ற வழக்கு விளக்குகிறது. கெ என இரண்டு குறிகளாக எழுதப்பெறுவதில் முதலில் உள்ளதனைக் கொம்பு என்பார்கள். இதுவே எ என்பதனைக் குறிக்கும். ஒலிக்கும் பொழுது க் முன்னும் எ பன்னும் ஒலித்தாலும் வடிவெழுத்தில் எகரக்குறி ககரத்தின் முன்னாக இவ்வாறு முதலில் எழுதப் பெறுவதால் இந்த எழுத்தினைக் கற்கும் குழந்தைகளுக்குப் பெருங் குழப்பமாகவே இத்தகைய எழுத்துகள் முடிகின்றன. ஆனால் தொடக்கத்தில் இந்த இரண்டு கறிகளும் பிரிவின்றி ஒன்றாகச் சேர்த்து எழுதப் பெற்றன. கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் இவை இரண்டும் வேறு பிரித்து எழுசப்பெறும் குறிகளாக முற்றும் பிரிந்து போயின.

கெ என ஒலிப்பதனைக் குறிக்க முன்னெல்லாம் கொம்பின்மேல் புள்ளியிட்டு முன்னோர் எழுதி வந்தனர். தொல்காப்பியர் காலம் முதல் வழங்கிய முறை இதுவேயாம். பெருகி என்ற வீரமாமுனிவர் காலத்தில் ஒரு சுழியாக இருந்ததனை மேலும் ஒரு சுழி சுழித்து பே என்று ஏ என்பதன் குறியாகப் புதிதாகத் தாம் நுழைத்த தாகக் கொடுந் தமிழ் என்ற நூலில் அவரே குறிக்கின்றார். எ, ஏ என்பவை வட்ட வடிவெழுத்தில் வேறுபட்டதனை முன்னரே குறித்துள்ளோம். அங்கே இடப்பெறும் சுழியில் இரு வளைவுகள் ஏ காரத்தைக் குறிக்கவந்தன. கெ என்பதில் உள்ள சுழியும் இப்படி வந்ததோ என ஆராய்தல் வேண்டும். கே என்ற நெடிலின் வடிவினை இயல்பாகவும், கெ என்ற குறிலின் வடிவினை அமைக்க முன்னைய கொம்பின்மேல் புள்ளியிட்டு விகார வடிவாகவும் கொண்டு வழங்குவதால், இந்த எழுத்து முறை குறில் எகரம் இன்றி நெடில் எகரம் பெற்று வழங்கும் வடமொழி எழுத்து முறையில் இருந்து வளர்ந்ததே என்று கூறுவாரும் உண்டு.

இந்த எழுத்தின் வளர்ச்சியைக் கீழே காண்க :

கி. மு 3ஆம் நூற்றாண்டு	
கிபி 8ஆம் நூற்றாண்டு	
கி பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு	
கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு	
கிபி 11ஆம் நூற்றாண்டு	
கிபி 13ஆம் நூற்றாண்டு	
இக்காலம்	கெ

வட்டெழுத்து

8ஆம் நூற்றாண்டு	
10ஆம் நூற்றாண்டு	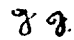
11ஆம் நூற்றாண்டு	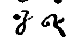
12ஆம் நூற்றாண்டு	
12ஆம் நூற்றாண்டு	
12ஆம் நூற்றாண்டு	

17ஆம் நூற்றாண்டு 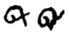

18ஆம் நூற்றாண்டு

கெ, கே சில இடங்களில் புள்ளி பெற்று வேறுபடு கின்றன வென்று கூறியதனைக் கீழே காண்க (கோ என்பதிலிருந்து அமைத்தது)

9ஆம் நூற்றாண்டு 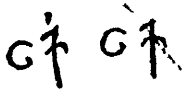

10ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் புள்ளியிடும் வழக்கம் மறைந்தது. 12ஆம் நூற்றாண்டில் நன்னூலார் புள்ளி யிடும் வழக்கத்தை 'எகர ஒகரம் மெய் புள்ளி யெய்தும்' எனக் குறிக்கின்றார்

கே

க்+ஏ என்ற இரண்டும் சேர்ந்து உயிர்மெய் யெழுத்தென ஒன்றாக எழுதப்பட்ட வடிவம் இது. கெ, கே என்பவற்றிற்குள் வேற்றுமையில்லாமல் எழுதப் பெறுவது பழைய வழக்கம். பார்க்க : கெ.

பொருள் : கே என்ற ஒலியோடு மூச்சுத் திணறுதலைக் கேவுதல் என்பர் எனவே கே என்ற பகுதியும் திராவிட மொழிகளில் உண்டு

கை

க்+ஐ என்ற இரண்டும் சேர்ந்ததோர் உயிர் மெய்யெழுத்து என ஒன்றாகக் கருதப் பெற்று எழுதப் படுவது இது

அதன் வளர்ச்சி வருமாறு:

7ஆம் நூற்றாண்டு
8ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு
16ஆம் நூற்றாண்டு
இக்காலம்

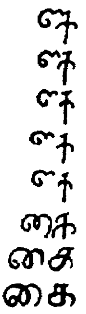

வட்டெழுத்து:

3,4,5ஆம் நூற்றாண்டு (திருநாத குன்றம்)
8ஆம் நூற்றாண்டு
9ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
12ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு
15ஆம் நூற்றாண்டு
17ஆம் நூற்றாண்டு

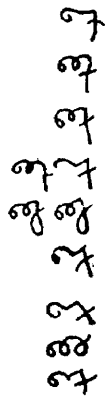

இரண்டு கொம்புகளின் தனித்தனி வடிவை ஒன்றாக இணைத்தனையே இங்குக் காண்கிறோம். இந்திய ஐரோப்பிய மொழியில் 'ஏ' என்பதன் நெடிலே 'ஐ' என்பதனைக் குறிக்க இவ்வாறு எழுதப்பெறும் என்பர்.

இவ்வாறு இணைந்துவரும் கொம்புகள் சுழியுள்ள எழுத்துகளாம் ல, ள, வ, ன, ண என்பவற்றோடு மயங்குதற்கு இடம் உண்டு ஆதலின் அவற்றின் முன்னே மேலே சுழியை எழுதி, அதனை வளைத்து, இந்த எழுத்துகளோடு ஒன்றாகும் வகையில் சேர்த்து, ஐ என்ற குறியமைய இன்று எழுதி வருகின்றனர் ஒரு சிலர் பழமையைப் பின்பற்றி இரண்டு கொம்பினையே தனித்தனி எழுதி ஐயைக் குறிக்க வகை செய்கின்றனர்

கை=கெ என்றாகும்.

கை என்பது கய் என்று ஒலிக்கும் கெய் என்பது அதன் ஒலி என்பர் கால்டுவெல் க என்பது ச என மாறுவதும் உண்டு. செய் என்ற வினையடியாகப் பிறந்ததே சே என்னும் தெலுங்குச் சொல்; அங்குக் கை என்பதே அதன் பொருளாம் கை என்பது கெய் என ஒலித்தல் வேண்டுதலின், அது செய் என்பதன் பழைய தமிழ் வடிவம் என்பார் கால்டுவெல் ஆனால் கைப்பு-கய்ப்பு-கசப்பு என வருதல் காண்க இங்குக் கெய்ப்பு என எவரும் ஒலிப்பதில்லை H என ஒலித்த பழைய தமிழ் ஒலியையும் அ என எழுதியதால் அந்தப் பழைய ஒலி மட்டும் அ என எழுதப்பெற்றபோதும் எ என்றே ஒலிக்கும் எனவே, கை என்பது பழைய தனி ஒலி அன்று என்பாரும் உண்டு. கை என்பது இரண்டு மாத்திரையாக ஒலிக்கின்ற இடம் பழந்தமிழில் வருவது உண்டு இக்கொள்கைப்படி இங்கு எல்லாம் கய் எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும் போலும் கை என்பதனைத் தமிழ்ச் சிறப்பொலி என்பாரும் உண்டு

பொருள் : செயற்கை முதலிய சொற்களில் கை என்பது தொழிற்பெயர் விகுதியாகவும், கசப்பு என்ற பொருளிலும், கை என்ற உறுப்பின் பெயராம் பொருளிலும், கைக்கிளை முதலியவற்றில் ஒருமருங்கு என்ற பொருளிலும், கைக்குட்டை முதலிய சொற்களில் சிறுமை என்ற பொருளிலும் பெயராயும் வழங்கிவரக் காண்கிறோம்

கொ

க்+ஒ என்ற இரண்டும் சேர்ந்து உயிர்மெய் யெழுத்தாய் ஒன்றாக எழுதும் வடிவம் இதேயாம் ஒலிக்கு ஒரு தொடர்பும் இன்றி முன்னே கொம்புவரப் பின்னே கால்வர எழுதப்பெறும் இவ்வெழுத்து நெடுங்கணக்கைக் கற்கும் குழந்தைகளுக்குக்கெ என்பதனைவிடப் பெருங் குழப்பம் விளைக்கக் காண்கிறோம் கெ, கே, கொ, கோ என்பவற்றின் வரிவடிவம் அவர்களுக்குப் பெரு மயக்கமாம். கொ என்பதைக் கோ என்றும், அதன் கொம்பின் மேல் புள்ளியிட்டால் கொ என்றும் பழைய நாளில் ஒலித்து வந்தனர். (பார்க்க : கெ).

10ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு புள்ளியிட்டெழுதும் பழக்கம் ஒழிந்தது. நெடிலைக் குறிக்கக் கொம்பினை மேலும் சுழிக்கும் வழக்கம் பெருகி காலத்தில் வந்தது என முன்னரே கண்டோம். வட்டெழுத்தில் கோ என்பதனைக் குறிப்பதாக வலப்புறம் இழுக்கப்படும் குறுக்குக்கோடு கொ என்பதனைக் குறிக்க இழுக்கப்பெறும் கோட்டிலும் நீண்டதாகத் தோன்றும்படி வேறுபடுத்தி எழுதி வந்தனர்

வேறுபடுவதன் வளர்ச்சியைக் கீழே காண்க :

கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு	
கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு	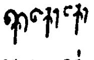
கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு	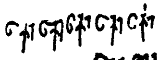
கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு	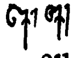
கி. பி 12ஆம் நூற்றாண்டு	
கி பி 13ஆம் நூற்றாண்டு	
இக்காலம்	கொ

வட்டெழுத்து

8ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
12ஆம் நூற்றாண்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு
15ஆம் நூற்றாண்டு
16ஆம் நூற்றாண்டு
17ஆம் நூற்றாண்டு

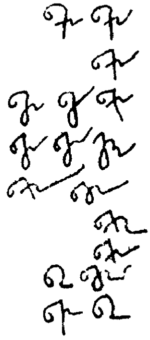

கோ

க்+ஓ என்ற இரண்டும் சேர்த்து உயிர் மெய் யெழுத்தனெ ஒன்றாய் எழுதப்பெறும் வடிவம் இது கொ என்ற வடிவினும் கோ என்பது முன்னாளில் வேறுபட வில்லை´ கொ என்பதன் கோம்பின்மேல் புள்ளிபெற்றால் கொ என்றும், புள்ளி இல்லையானால் கோ என்றும் ஒலிக்கும் இந்த எழுத்து முறையும் கோ என்ற நெடிலே அன்றிக் கொ என்ற குறில் ஒலியில்லாத வடமொழி போன்ற ஒரு மொழியின் எழுத்து முறையை ஒட்டியது என்பாரும் உண்டு. (பார்க்க: கெ)

பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் இந்தப் புள்ளி வைத்து வேறுபடுத்தும் முறை கல்வெட்டில் காணப் பெறவில்லை 12ஆம் நூற்றாண்டில் நன்னூலார் புள்ளி வைத்து வேறுபடுத்தும் முறையைக் கூறுகிறார் ஓலை யில் எழுதும்பொழுது அவர் காலத்திலே இவ்வாறு வேறுபடுத்தினார் போலும். ஆனால் இன்று கிடைக்கும்

ஓலைப் பிரதிகளில் புள்ளி வைத்து எழுதும் பழக்கமே இல்லை ஓதும்பொழுது விடப்பட வேண்டிய எழுத்து களையே புள்ளி குறிக்கும் வட்டெழுத்தில் வலப்புறத்தில் வரும் படுக்கைக் கோடு கொ என்பதற்கு இருப்பதைவிட கோ என்பதற்கு நீண்டிருக்கக் காண்கிறோம்

கோ எனக் கொம்பை மேலே சுழித்து பெருகி வேறு படுத்தினார் என்பர் (பார்க்க : கெ) கொ என்பதன் வடிவ வரலாறே கோ என்பதற்கும் ஒக்கும்

பொருள் : கோத்தல் என்ற வினைப்பொருளிலும் அரசர், குயவர், தந்தை முதலான பெயர்ப்பொருளிலும் கோ என்பது தமிழ்ச் சொல்லாய் வழங்கும். வட மொழிச் சொல்லாயும் பசு, துறக்கம், உலகம், கதிர், நீர், சொல், சாறு முதலிய பொருள்களில் வரும்

ஔ

க்+ஔ என்ற இரண்டு எழுத்தினையும் உயிர்மெய்யெழுத்து என ஒன்றாகக்கொண்டு கௌ என எழுதுவர் கெ+ள என வரும் ஒலிக்கும், க்+ஔ என வரும் ஒலிக்கும், எழுத்துமுறையில் வேறுபாடு காண்பது முடியாது ஓலையில் புள்ளியே இல்லாமல் எழுதும் பொழுது க்+ஔ+வி என்பதனையும் கெ+ள+வி என்பதனையும் வேறுபடுத்துவது இயலாது. இது காரணமாக இத்தகைய மயக்கத்திற்கு இடம் இன்றி ஔ என்பதற்கு வேறு ஒருவடிவம் அமைய வேண்டும் என்பது பலர் எண்ணம். தமிழில் ஔ என்பதே

வேண்டா என்றும், அது பழைய தமிழ் ஒலி அன்று என்றும் கௌ என்பது கவ் என்பதேயாம் என்றும் கூறுவார் பலர். கௌ என்பது நெடிலாக முதலில் வந்து எதுகை கொள்ளும் பொழுது அதனை வேறு என்றே கொள்ளவேண்டும் என்பாரும் உளர். அது வடமொழி மரபினையே பின்பற்றியணதால் வந்து படிந்த முறை என்பார் பிறர். அவ்வாறு கௌ என்பது கா முதலிய நெடிலோடு இந்த முறையில் எதுகையில் அளவொத்தல் அருமையேயாம் ஔ என்பதனைக் கவ் என்றே எங்கும் கொள்ளுதலும்கூடும். கௌவு என்ற பொருளில் வரும் கௌ என்ற சொல்லும் உண்டு. கொள் என்ற பொருளில் வரும் கௌ என்பது மராட்டியச் சொல் என்பர்

மேற்கூறிய கொள்கைகளை வற்புறுத்துவதுபோல் கௌ என்ற எழுத்தினைக் கல்வெட்டுக்களில் காண்பது அருமை ஆகிறது.

17ஆம் நூற்றாண்டில் வட்டெழுத்தில் கௌ என்ற வடிவம் கீழே காட்டப்பட்டுள்ளது.

17ஆம் நூற்றாண்டு

ஒ என்பதன் நெடிலே ஔ என இந்திய ஐரோப்பிய மொழி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கொள்வதற்கேற்பக் கோ என்பதன் வடிவினைப் போலவே கௌ என்பதும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். கெ, கை என வேறுபடுவது போலக் கோ, கௌ என்பனவும் ஒரே வகையில் மாறுபடுதல் வேண்டும், அப்படியானால் கைா என இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

ங

இது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் 'க' என்பதின் பின் வரும் மெய்யெழுத்தாம் 'க' என்பது வல்லெழுத்தானால் அதற்கி னமான மெல்லெழுத்து 'ங' என்பதாம். இதனை ஒலிக்கும்போது மெல்லெண்ணத்தை, அதற்கு நேருள்ள அடி நா ஒற்றும்; குரல்வளை இதழ்கள் துடிக்க ஒலிப்பெழும்; வாயிலிருந்து மூக்கிற்குச் செல்லும் வழியினை மெல்லண்ணம் மூடி நிற்கும் நிலை இங்கில்லை; ஆதலின் ஒலி வடிவாக வரும் மூச்சு மூக்கின் வழியாகவும் வெளிவரும்; எனவே இது மூக்கொலி எழுத்தாம்

'ங' என்பது அகரச்சாரியையோடு வந்து 'ங்' என்ற எழுத்தைக் குறிக்கும் பண்டைய நாளில் 'ங்' என்ற மெய்யெழுத்தே யன்றி 'ங' முதலிய உயிர்மெய் எ ஏத்துக்கள் சொற்களில் வழங்கவில்லை. 'ஙப்போல் வளை' என்ற ஆத்திசூடியைக் காண்க. ஆதலின், ககரத்தின் முன்வரும் மகரம் அல்லது மெல்லெழுத்து எனக் கொள்வதன்றி அதனைத் தனியே வேறொரு ஒலியன் (Phoneme) என்று கொள்வதற்கில்லை. மகரத்தின் மாற்றொலியன் (Allophone) என்று கொள்வதற்கே இடமிருந்தது. ஆனால் 'நன்கனம்' முதலியன போல அமைந்த 'அங்கனம்' (அங்கு+அன்+அம்) என்பதில் பின்னாளில், ககரம் ஙகரமாக மெலிய, அது 'அங்ஙனம்' என ஒலிக்கப் பெற்றது. இவ்வாறு வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்தின் சார்பால் மெல்லெழுத்தாகும் இயல்பு மலையாளத்தில் இன்று நிலைத்துவிட்டது தமிழிலும்

அத்தகைய இயல்பு விளங்கிய காலத்தை 'அங்ஙனம்' என்ற வழக்குக் குறிக்கின்றது இதன் பயனாக 'ங' என்ற உயிர்மெய்யும் சொற்களில் வழங்குவதாகி, அதே நிலையில் வரக்கூடிய 'க' முதலிய பிற ஒலிகளினும் (அங்ஙனம்-அங்கனம்) வேறுபடுவதால் 'ங' என்பதனைத் தனி ஒலியன் என்றே இன்று கொள்ளுதல் வேண்டும் வினைமுற்று விகுதி வடமொழியில் 'திங்' என வழங்குவதனைத் தமிழ் வழக்கிற்கேற்ப உகரச் சாரியை தந்து 'திங்ு' என்று தமிழில் பிரயோக விவேக நூலார் பயன்படுத்துகின்றார் 'திஙந்தம்' என்பதும் அந்நூலில் வரும் சொல்லாம் பேச்சுத் தமிழில் சிலபோது, ஙகரத்தின் பின் வரும் ககரம் பிற உயிர்களோடு சேர்ந்து வரும்போதும் 'சிங்ஙி' (சிங்கி), எங்ஙே (எங்கே), முதலியவாக ஒலிப்பதால், எழுத்து வடிவில் எழுதப் பெறாமற் போனாலும், ஙகரம் பிற உயிர்களோடும் தமிழில் ஒலித்து வரக் காண்கிறோம் 'அங்ஙனம்' என எழுதப்பெறும்பொழுது இரண்டு ஙகரமாக எழுதப் பெற்றாலும், ஒலிக்கும்பொழுது ஒரு ஙகரந்தான் ஒலிக்கக் கேட்கிறோம் விரைந்தும் நெகிழ்ந்தும் ஒலித்து வரும் தமிழ் ஒலிப்பு முறையின் விளைவாகும் இது முன்னாளில் உள் நாக்குக்கு அருகில் ஒலித்துவந்த இவ் வொலி இப்பொழுது மெல்ல வல்லண்ணத்துக்கு அருகாக ஒலித்து வருகிறது

பொருள் :

'ங' என்பது மரக்கால் அல்லது குறுணி என்பதன் அறிகுறியாகக் கல்வெட்டுக்களிலும், பிற எழுத்துக் களிலும் வழங்கி வருகின்றன

வடிவம் :

இந்த எழுத்தின் வடிவம் மாறிவந்த வரலாற்றைக் கீழே காண்க :

கி மு 3ஆம் நூற்றாண்டு (அசோகன்)
கி பி 7ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 8ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 16ஆம் நூற்றாண்டு
இக்காலம்

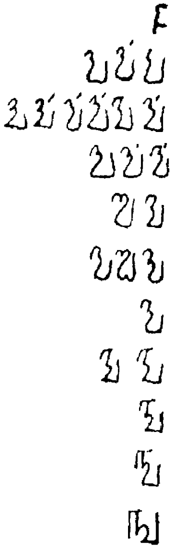

வட்டெழுத்து:

கி.பி 8ஆம் நூற்றாண்டு
கி. பி 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி.13ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 14ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 15ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 17ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி.18ஆம் நூற்றாண்டு

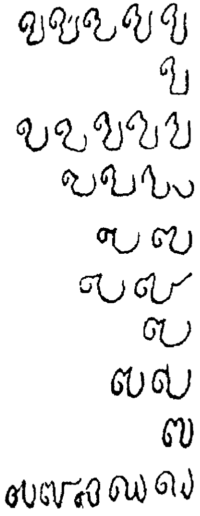

சித்திர எழுத்து

(Hieroglyphics) என்பது பண்டை எகிப்தியர் தங்கள் கோயில்களிலும் வெற்றித் தூண் களிலும் பிற நினைவுச் சின்னங்களிலும் வெட்டியதும் தங்கள் ஓவியங்களில் வரைந்ததுமான எழுத்தாகும்.

சித்திர எழுத்து

எகிப்தியர் முதலில் சூரியன், மலர், கண்போன்ற பொருள்களைக் குறிப்பதற்கு அவற்றின் உருவங்களையே சித்திரங்களாக எழுதிவந்தனர். இந்த முறை மிகுந்த கடினமானதாகவும் மிகுந்த காலம் பிடிப்ப தாகவு மிருந்தது. அதனுடன் கருத்துக்களைக் கூறுவதற்கு ஏற்றதாகவுமில்லை ஏராளமான உருவங்களைப் பயன்

படுத்த வேண்டியதாகவு மிருந்தது அதனால் 'உருவ எழுத்தை' (Pictograph) விட்டுக் 'கருத்தெழுத்தைப்' (Idecgraph) பயன்படுத்தத் தொடங்கினர் அம்புகள் பாய்ந்து செல்லுமாறு வரைந்து போர் என்பதைக் குறித்தனர் கண் எழுதி அதனடியில் செங்கோல் எழுதினால் அது அரசன் என்பதைக் குறிக்கும்.

இதன் பின்னர் சொற்களையும் சொல்லின் பகுதி களையும் குறிப்பதற்கான படங்களைப் பயன்படுத்தினர் கல் என்று படிப்பதைக் குறிக்கும் சொல்லை எழுது வதற்கு அதே ஒலியையுடைய கல் (பாறையின் ஒரு பகுதி) என்ற பொருளின் உருவத்தை எழுதுவது போன்றதாகும் இந்த முறை இந்த உருவங்கள் 'சொல் அடையாளங்கள்' (Word-signs) எனப்படும்

அதன் பிறகு நெடுங்கணக்கு முறைபோன்ற ஒன்றை உண்டாக்கினர் பொதுவாக மற்ற மக்கள் எல்லோரும் நெடுங்கணக்கு முறையை உண்டாக்கிய பின் உருவ எழுத்தையும் கருத்தெழுத்தையும் சொல்லெழுத்தையும் பயன்படுத்துவதில்லை. ஆனால் எகிப்தியர்கள் 24 ஒலி களுடைய நெடுங்கணக்கை உண்டாக்கிய பின்னரும் அதற்கு முந்திய முறைகளையும் கி மு 3000 முதல் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுவரை கையாண்டு வந்தனர்

சித்திர எழுத்து **பொருள்**

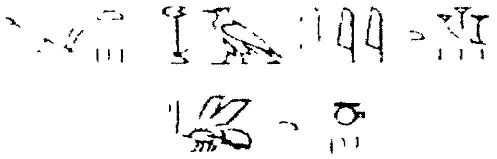

= கசகசா விதை

= தேன்

ஆதியில் எகிப்தியர் தங்கள் சித்திர எழுத்துக்களைக் கல்லாலான நினைவுச் சின்னங்களில் வெட்டுவதற்கே பயன்படுத்தி வந்தனர். உளியும் சுத்தியும் கொண்டு

வெட்டும் இச்சித்திர எழுத்துக்கள் சின்னங்களை அழகு படுத்தவும் உதவின

பொதுவாக எகிப்தியர் வலப் பக்கமிருந்து இடப் பக்கமாகவே எழுதினர் ஆயினும் சில வேளைகளில் இடப்பக்கமிருந்து வலப்பக்கமாக எழுதுவதுமுண்டு சில சமயங்களில் இருபுறமும் ஒன்றுபோல் காண்பதற்காக இரண்டு முறையிலும் எழுதுவர் எந்த முறையில் எழுதினாலும் சித்திரங்கள் எப்போதும் வரிதொடங்கிய பக்கத்தைப் பார்த்தே எழுதப்பெறும் சில கல் வெட்டுக் களில் நேர்குத்தாகவும் வெட்டுவதுண்டு

எழுதும் வழக்கம் பரவி வந்தபோது எகிப்தியர் எளிதில் கொண்டுபோகக் கூடியதாகவுள்ள ஒரு பொருளில் எழுத விரும்பினார்கள் பப்பைரசு என்னும் ஒருவகை கோரைத்தண்டின் மெல்லிய கீற்றுக்களை ஒன்றாக வைத்து அழுத்தி ஒட்டி ஒரே பாய்போல் செய்து உலரவைத்து அதன்மீது எழுதலாயினர் நாணலைக் கூர்மையாகச் செதுக்கி எழுதுகோலாகப் பயன் படுத்தினர் எழுதுவதற்குச் சிவப்பு மையும், கறுப்பு மையும் உண்டாக்கப்பட்டன சிவப்பு அல்லது கறுப்புச் சாயப் பொடியைக் கோந்து நீரில் கலந்து மைகள் தயாரிக்கப் பட்டன வாணிகக் கடிதங்களிலும், இலக்கிய நூல்களிலும் தலைப்புக்களை எப்போதும் சிவப்பு மையிணாலே எழுதினர். சாதாரண மக்கள் எழுதுவ தில் சிவப்பு மை பயன்படுவதில்லை பப்பைரஸைப் போலவே தோலும் பலகையும் பயன்பட்டதுண்டு

பப்பைரஸைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியபோது கல்லில் வெட்டிய சித்திர எழுத்துப் பயன்படாது என்று கண்டனர். கல்லில் வெட்டுவதுபோல் பப்பைரஸில் எழுதவேண்டுமாயின் மிகுந்த நேரமும் சிரமமும் தேவைப்படும்.

அதனால் சித்திர எழுத்தை ஒட்டி (Cursive) எழுதி எளிதாக ஆக்கினர். இந்த முறையைப் பெரிதும்

குருக்கள்மாரே பயன்படுத்தியதால் இதை அலெக் சாந்திரியாவிலிருந்த கிளெமெண்ட் என்ற ஆசிரியர் புனித அல்லது குருக்கள் முறை (Hieratic) என்று அழைத்தனர் இந்த எழுத்து வாணிகப்பத்திரங்கள், கடிதங்கள், கல்வெட்டில் வெட்டவேண்டிய வாசகத்தின் பிரதிகள் முதலியவைகளை எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்டது இவ்வெழுத்து முறையைக் கோயில்களில் நடைபெற்ற பள்ளிக்கூடங்களில் கற்றுக்கொடுத்தனர் மாணவர்கள் இலக்கிய, சமய நூல்களைப் பிரதிகள் செய்து, இவ் வெழுத்து எழுதுவதில் திறமை உடையவராயினர்

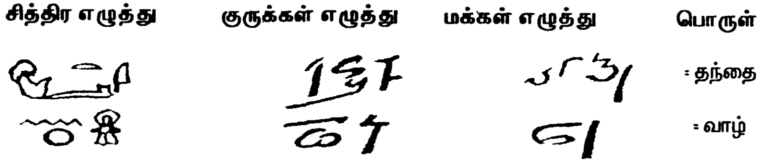

மருத்துவ, கணிதப் பப்பைரஸ் களில் இந்த எழுத்தே காணப்படுகிறது

சாதாரண மக்கள் இன்னும் எளிதாகவும் விரை வாகவும் எழுதும் முறையை உண்டாக்கினர் அது 'மக்கள் முறை' (Demotic) என்று வழங்கப்பெறும் இம்முறையில் பல இலக்கிய நூல்களும், குருக்கள் மார்கட்டளைகளும் எழுதப்பெறினும் இம்முறையைப் பெரும்பாலும் வணிகர்களும் வழக்கு அறிஞர்களுமே பயன் படுத்தினர் அக்காலத்தில் பாடசாலைகளில் குழந்தைகளுக்கு முதலில் மக்கள் முறையும், இறுதியில் கல்வெட்டு முறையும் கற்றுக்கொடுத்து வந்தனர்.

எகிப்தியர் 1 முதல் 9 வரை எண்களை எழுதக் குட்டையான நேர்குத்துக் கோடுகளைப் பயன்படுத்தினர் 1 முதல் 3 வரை ஒன்று முதல் மூன்று நேர்கோடுகள்; 4 என்பதற்கு இரண்டு மேலே இரண்டு கீழே; 5 என்பதற்கு மூன்று மேலே இரண்டு கீழே; 6 என்பதற்கு மூன்று மேலே மூன்று கீழே; 7 என்பதற்கு நான்கு மேலே மூன்று கீழே; 8

என்பதற்கு நான்கு மேலே நான்கு கீழே; 9 என்பதற்கு மூன்று கோடுகள் உள்ள மூன்று வரிகள். 10 என்பதை என்ற குறியாலும் 100 என்பதைச் சுருள் வடிவாலும், 1000 என்பதைத் தாமரை மலராலும், 10,000 என்பதை நீண்ட கொக்கியுடைய செங்குத்துக் கோட்டாலும், 100,000 என்பதைத் தவளையாலும், 1,000,000 என்பதை இரண்டு கைகளையும் மேலே தூக்கிய மனிதனாலும் குறித்தனர். மற்ற எண்களைக் குறிக்க மேலே காட்டிய குறிகளையே பலவகையாகப் பயன்படுத்தினர்.

கல்வெட்டில் எழுதும் பழக்கம் கி பி 3ஆம் நூற்றாண்டுடன் நின்று போயிற்று. பப்பைரஸில் எழுதும் வழக்கம் சு கி பி 5ஆம் நூற்றாண்டுவரை இருந்து மறைந்து போயிற்று எகிப்தில் கிறிரு தவ மதம் ஏற் பட்டதும் எகிப்தியக் கிறிரு தவர், கிரேக்க எழுத்து களுடன், கிரேக்க எழுத்துகளால் குறிக்க முடியாத ஏழு எகிப்திய ஒலிகளைக் குறிக்க ஏழு எகிப்திய மக்கள் எழுத்துகளையும் மாறுதல் செய்து சேர்த்து எழுதினர் அராபியர் அவர்களைக் கிப்டி என்று அழைத்ததால் அவர்கள் காப்ட் என்றும் பெயர் பெற்றனர். அவர்கள் வழங்கிய மொழி காப்ட்டிக் (Coptic) எனப் பட்டது இப்போதும் அங்குள்ள கிறிரு தவப் பாதிரிமார், சில கிரேக்க எழுத்துகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு எகிப்திய நெடுங்கணக்கைச் சிலவேளைகளில் பயன்படுத்து கின்றனர்

கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் பேகன்மதம் (Paganism) மறைந்த பிறகு எகிப்தியச் சித்திர முறை எழுதப்படுவது நின்றுபோனதால் அதன் பின்னர்ச் சித்திர எழுத்துடைய பப்பைரஸுகள் மிக அரியனவாகவே காணப்பட்டன. அவைகளைக் கண்டாலும் அவற்றின் பொருளை அறிந்து கொள்ள முடியாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

1799-ல் நெப்போலியன் எகிப்துமீது படையெடுத்த போது போஸார்டு (Boussard) என்னும் பிரெஞ்சுத்

தளகர்த்தர் நைல் ஆற்றில் ரோசெட்டா (Rosetta) என்னும் கிளையின் முகத்துவாரத்தின் அருகில் எழுத்துகள் பொறித்த தகட்டுக்கல் ஒன்றைக் கண்டெடுத்தார். அது ரோசெட்டாக்கல் எனப்படும்.

இந்தக் கல்லில் மூன்றுவித எழுத்துகள் காணப் படுகின்றன. மேற்பகுதியிலுள்ள சித்திர எழுத்து 14 வரிகள் அதற்குக் கீழேயுள்ள 'மக்கள் எழுத்து' 32 வரிகள் சித்திர எழுத்துப் பகுதியில் ஒரு பகுதி உடைந்து போயிருந்தது மக்கள் எழுத்தில் 15 வரிகள் அழிந்து போயிருந்தன. கிரேக்க எழுத்தின் இறுதிப்பகுதி சிதைந்து இருந்தது

பிரெஞ்சு அறிஞர் ஜீன் பிரான்காய் ஷான் பாலியான் (Jean Francois Champolllion) என்பவர் கிரேக்க மொழியும் காப்ட்டிக் மொழியும் தெரிந்தவர். மிகுந்த சிரமப்பட்டு இக் கல்லில் எழுதியிருப்பதை 1822-ல் தெரிந்து கூறினர். இந்தக் கல் 5ஆம் டாலமி அரசரைப் பாராட்டுவதற்காக எழுதப்பட்டதாகும், எழுதிய ஆண்டு கி. மு. 196 என்று தெரிந்தது.

இவ்வறிஞர் எகிப்திய எழுத்து முறை இதுதான் என்று கண்டுபிடித்துக் கூறியது ஜெர்மன் அறிஞர் லெப்சியஸ் (Lepsius) என்பவர் 'கானோப்பஸ் தீர்ப்பு' (Decree of Canopus) என்னும் கல்லைக் கண்டெடுத்தபோது உறுதியாயிற்று. இந்தமுறையைப் பயன்படுத்தியதால் இப்போது எகிப்திய நாகரிகம் முழுவதும் தெளிவாக விளங்கியுள்ளது. இப்போது இந்தப் பழைய மொழிக்கு இலக்கணமும் அகராதியும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சித்திர எழுத்து முறை எகிப்தில் மட்டும் வழங்கியது அல்ல; சீனாவிலும், தென் அமெரிக்காவில் வாழ்ந்து மறைந்த மாயர் (Mayans), ஆஸ்டெக்குகள் ஆகியவர் களிடையேயும் வெவ்வேறு முறைச் சித்திர எழுத்துகள் வழங்கின

கிரந்தம் : தமிழ் நாட்டில் வடமொழியை எழுது வதற்குப் பழைய காலம் முதல் வழங்கி வந்த எழுத்து கிரந்தம் எனப்படும் வடமொழியில் 'கிரந்தம்' என்னும் சொல் நூலைக் குறிக்கும். வடமொழி நூல்களை எழுதுவதற்கு ஆண்ட எழுத்தையும் தமிழ் மக்கள் கிரந்தம் என்றே குறித்து வந்தார்கள் போலும். இது வடமொழிச் சாசனங்களையும் தமிழ்ச் சாசனங்களில் வரும் வட மொழிச் சொற்களையும் எழுதப் பயன்பட்டு வந்தது

ஒருகாலத்தில் இது தென்னிந்தியா முழுவதும் வழக்கில் இருந்தது இதே எழுத்துத்தான் சில மாற்றத் தோடு 'ஆரிய எழுத்து' என்ற பெயரில் மலையாள எழுத்தாக அமைந்தது துளு எழுத்தும் கிரந்தத்திலிருந்து உண்டானதே மலையாளமும் துளுவும் தனி எழுத்துக் களாக அமைந்த பின்னர், கிரந்தம் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் வழங்கிவருகிறது இப்போது தேவநாகரி எழுத்து வழக்கில் வரவரக் கிரந்தம் மறைந்து வருகிறது

தமிழும் கிரந்தமும் பார்வைக்கு ஒரே விதமாகத் தோன்றும் உ, ஊ, க, ண, த, ந, ய, வ ஆகிய எழுத்துகள் இரண்டுக்கும் பொது அ, ஆ, ஈ, ஆ, ஈ, ஒ, ஔ, ட, ர, ல, ள என்னும் எழுத்துகளுள் காணும் வேறுபாட மிகவும் குறைவு இரண்டிலும் உள்ள மற்ற எழுத்துகளும் ஒன்றை ஒன்று ஒத்தே உள்ளன அதனால் இப்போது வழக்கில் உள்ள தமிழ், கிரந்தம் ஆகிய இருவகை எழுத்துக்களும் ஒன்று எனவே கொள்ளலாம்

இடப்புறத்திலிருந்து வலப்புறம் செல்லும் ஒரே கோட்டால் எழுதப்பெறும் இவ்வகையும் தமிழைப் போலவே வலமாகவே செல்லுவது அதனால்தான் இடமாகச் செல்லும் தெலுங்கு கன்னட எழுத்துகளைப் போல் அதிகமாகச் சுழிகளையும் வட்டங் களையும் பெறவில்லை நேர்கோடுகளும் கோணங்களும் காணப் படுகின்றன

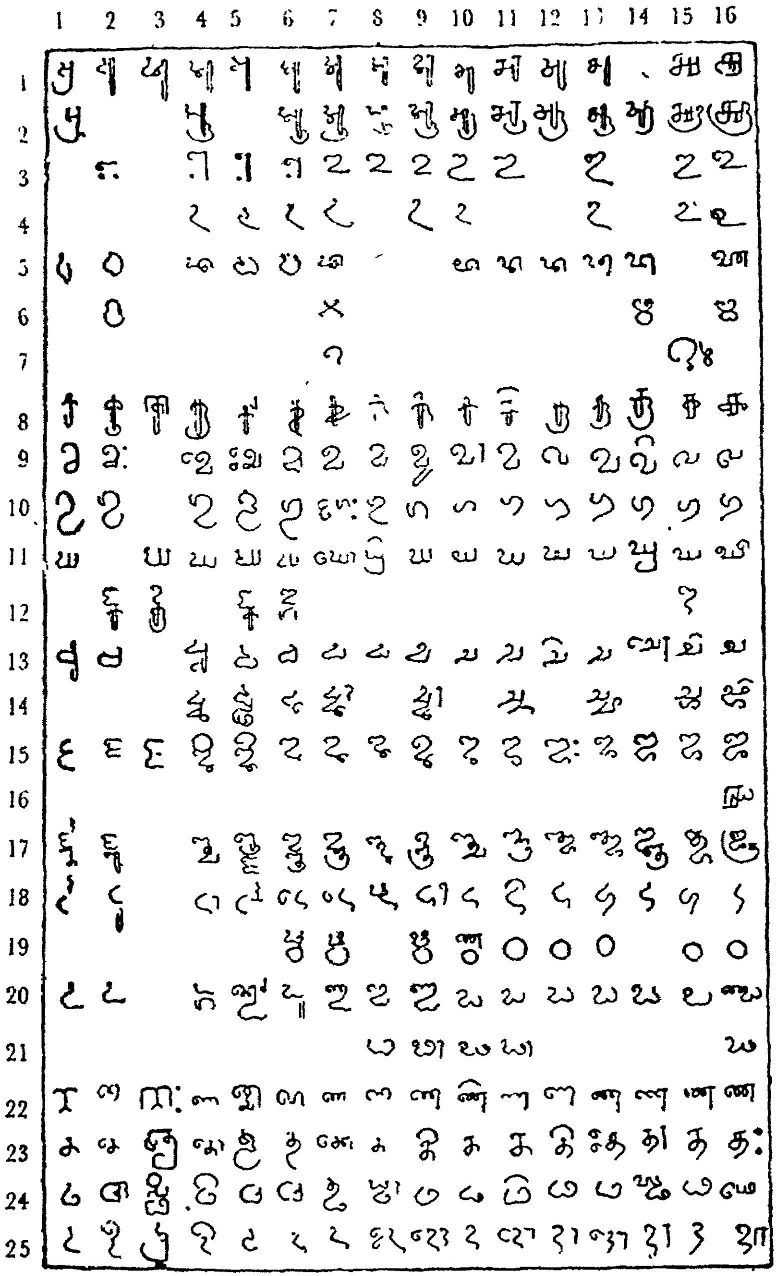

கிராந்த எழுத்து வளர்ச்சி விளக்கப் படம்

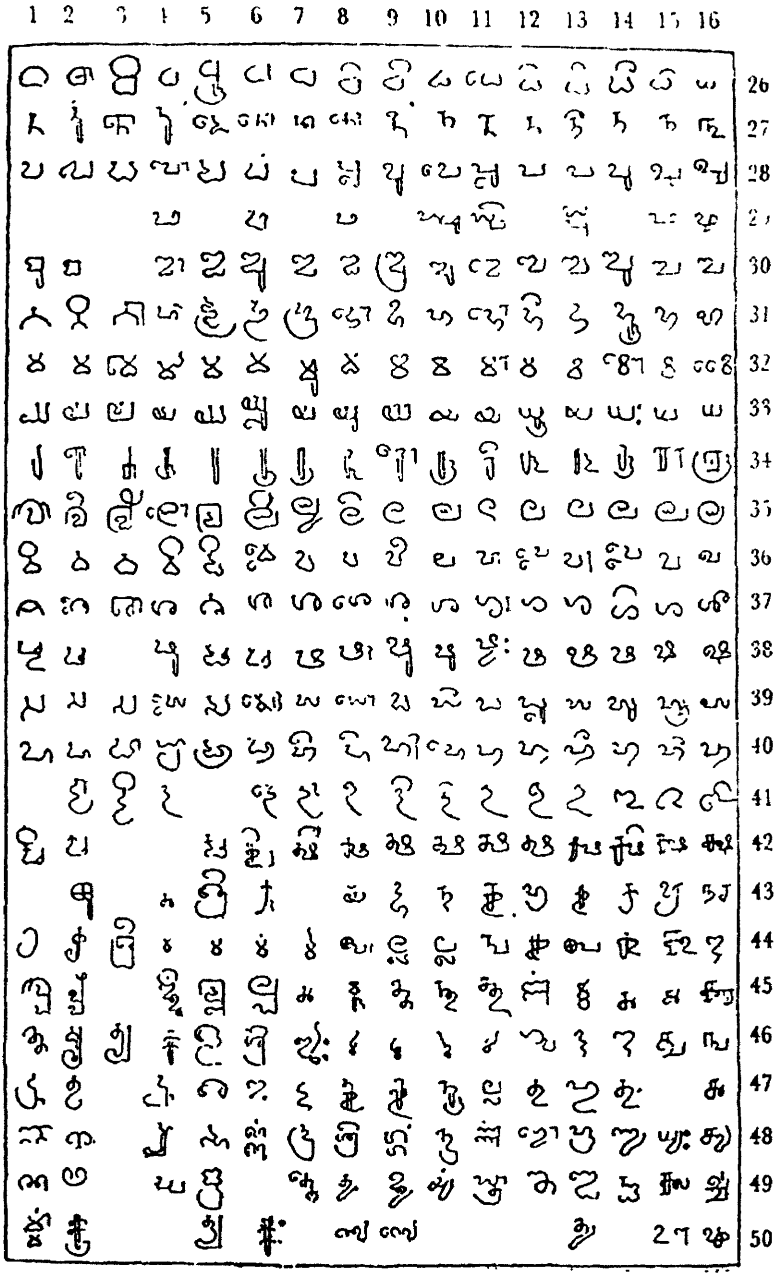

கிராந்த எழுத்து வளர்ச்சி விளக்கப் படம்

மற்ற எழுத்துக்களைப் போலவே கிரந்தமும் பிராமியிலிருந்து வளர்ந்து தனிவகையாக மாறியதே எனினும் இவ்வகையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள சாசனங்கள் பல்லவ அரசனான மகேந்திரவர்மனுடைய காலத்திலிருந்து அதாவது கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்துதான் கிடைத்துள்ளன அதற்கு முற்பட்டனவாகத் தமிழ் நாட்டில் கிடைப்பவை அசோக மன்னன் கல்வெட்டுக்களில் உள்ள எழுத்துக்களைப் போன்ற பிராமி எழுத்துக்களில் உள்ளவை இடைப் பட்ட காலத்தில் பிராமியிலிருந்து கிரந்தம் பிரிந்து, தனி வகையாக வளர்ந்த வரலாற்றை ஆந்திரதேசத்தின் பகுதியான வேங்கி நாட்டில் கிடைக்கும் சாசனங் களிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனாலும் அவற்றைக் கிரந்தம் என்று குறிப்பதில்லை.

தமிழ் நாட்டில் கிடைக்கும் கிரந்த எழுத்துக்களின் வரி வடிவ வளர்ச்சியைப் பின்வரும் படம் எடுத்துக் காட்டும்.

முதல் இரண்டு பத்திகள் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முதற்பாகத்தைச் சார்ந்தவை பல்லவ மகேந்திர வர்மன் கல்வெட்டுக்களில் காணும் எழுத்துக்களைக் காட்டுவன. ஆயினும் இரண்டும் இருவகைப்பட்டவை. முதற் பத்தியில் உள்ளது சாதாரண எழுத்து. இரண்டாம் பத்தியில் காண்பது சித்திரித்த வகை.

பத்தி 1. மண்டகப்பட்டு, தளவானூர், மகேந்திரவாடி, சீயமங்கலம் கல்வெட்டுக்கள்.

பத்தி 2. திருச்சிராப்பள்ளி மலைக்கோயில் கல்வெட்டுக்கள்.

பத்தி 3. வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மன், முதலாம் பரமேச்வரவர்மன் ஆகியோருடைய மாமல்லபுரம் தருமராஜா ரதக் கல்வெட்டுக்கள். 7ஆம் நூற்றாண்டின் மன்றாம் பாதம் இதுவும் சித்திரித்த வகை.

பத்தி 4 பல்லவ அரசனான முதலாம் பரமேசுவரன் உடைய கூரம் செப்பேடுகள் சுமார் கி பி 680.

பத்தி 5. பல்லவ அரசனான இராசசிம்மனுடைய கைலாசநாதர் கோயில், மாமல்லபுரம் கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முதற்பாகம்

பத்தி 6 பல்லவ மல்லனான இரண்டாம் நந்தி வர்மன் உடைய கசாக்குடிச் செப்பேடுகள் சுமார் கி பி 755. இதுவும் சித்திரித்த வகையே

பத்தி 7. அதே அரசனுடைய தண்டந்தோட்டம் செப்பேடுகள். சுமார் கி பி 790

பத்தி 8. மதுரையிலிருந்து ஆண்டுவந்த பாண்டிய மன்னனான சடிலவர்மன் பராந்தகனுடைய வேள்விக் குடிச் செப்பேடுகள். கி பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப்பாதம்.

பத்தி 9. அதே அரசனுடைய சென்னைக் கண்காட்சி சாலையில் உள்ள வேலங்குடிச் செப்பேடுகள்

பத்தி 10. சுந்தரசோழனுடைய அன்பில் செப்பு ஏடுகள் சுமார் கி. பி. 960.

பத்தி 11. பாண்டிய மன்னனான இராசசிம்மன் உடைய பெரிய சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் கி. பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் முதற்பாதம்.

பத்தி 12 முதலாம் இராசராச சோழனுடைய காஞ்சீபுரம் கல்வெட்டு கி பி 1012

பத்தி 13 முதலாம் இராசேந்திர சோழனுடைய திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள். சுமார் கி. பி. 1025

பத்தி 14 விக்கிரம சோழனுடைய செவிலிமேட்டுக் கல்வெட்டு கி. பி. 1134

பத்தி 15. பாண்டிய அரசனான சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுடைய ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதர் கோயில் கல்வெட்டு. சுமார் கி. பி. 1260.

பத்தி 16 திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஆண்டு வந்த பிற்காலப் பாண்டிய மன்னன் வரதுங்கராமனுடைய தளவாய் அக்கிரகாரம் செப்பேடுகள் கி பி 1588.

கிரந்த எழுத்துக்களில் ள, ஈ ஆகிய இரண்டையும் கவனித்தால் இந்த வகை, தமிழ் எழுத்தை ஒட்டியே வளர்ந்தது என்பது தெரியவரும்.

16ஆம் பத்தியில் காணும் வடிவங்களே மிகச் சிறிய மாறுதல்கள் பெற்றுக் கீழ்க்கண்ட விதமாக இப்போது வழங்கி வருகின்றன.

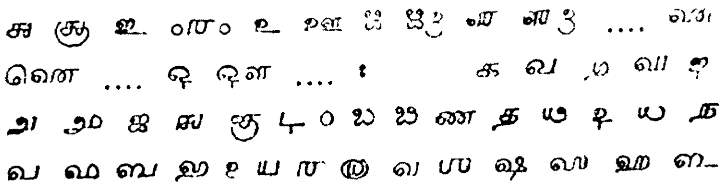

ச

ச்+அ என்ற இரண்டு ஒலிகளும் உயிர்மெய் என ஒன்றாகக் கருதப்படுவதன் வடிவமாகும் இது. ச் என்பது வல்லெழுத்து. தொடக்கத்தில் வெடி உயிர்ப் பெழுத்தாக (Voiceless plosive) *இருந்தது எனலாம். மொழியிடையில் ஒற்றாக வரும்போது இந்த ஒலியினை இன்றும் கேட்கலாம். வல்லண்ணமும் அதற்கெதிரி லுள்ள இடைநாவும் ஒற்றப் பிறப்பதாகும் இது. இதனைப் பிறமொழிகளில்* t, s *என்ற இரண்டொலி எனக் கொண்டாலும் இந்திய மொழிகளில் ஓர் ஒலி எனக் கொள்வதே ஒலிகளின் வரிசையமைப்புக்குப் பொருந்திய தாகும் அறிஞர் கால்டுவெல் வல்லெழுத்துக்கள் மொழி முதலிடைகளில் ஒலி வேறுபட்டொலிப்பது பற்றிக்*

கூறியது 'க' என்ற தலைப்பில் விளக்கப் பெற்றுள்ளது அவர் கொள்கை 'ச்னூ என்பதற்கு முழுவதும் ஒத்து வரலில்லை. மெல்லெழுத்தின் பின் ஜ என்ற ஒலிபெறும் (உஜ்ஜயினி உஞ்சை என்பது இதனாலோ?); உயிரிடையே அந்த ஒலி பெறாது ஶ என்ற ஒலியே பெறுகிறது; மொழி முதலில் இன்று ஶ அல்லது ஸ என்ற ஒலி பெறுகிறது. வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் வரும் போது, ஶ என்பன ச என்றே எழுதப் பெறுதலும் காண்க ஆனால், யாழ்ப் பாணத்தில் ச் என்பது இடையில் ஒற்றாக வந்தால் ஒலிப்பது போலவே மொழி முதலிலும் ஒலிக்கப்பெறும் மலையாளத்திலும் அவ்வாறே ஆம். ச் என்ற ஒலியன் (Phoneme) ஒன்றே ஸ, ஜ என்ற மாற்றொலியன்களாக (Allophones) வழங்கும் என்றலே பொருத்தம் (பார்க்க க). பல ஒலியாக மாறுவதற்குக் காரணம் பின் முன் வரும் ஒலிகளின் சார்பே ஆம் என முன் கூறிய விளக்கம் காண்க

"ச என்ற ஒலி மொழி முதலிலும் உயிரிடையிலும் Sha என்பதில் வரும் சுர முயர்ந்த ஒலியுமாகாது, Shore என்பதில் வரும் தாழ்ந்த ஒலியுமாகாது, பல் ஈற்றின் பின்னே நாவின் அலகு ஒற்ற இதழ் குவிதலின்றி Sit என்பதிற் போல ஒலிக்கும் எழுத்தாம்; அ, உ, ஒ என்பவற்றோடு மொழி முதலாகும்போது S போலாம்: உயிரிடையே பிற வல்வெழுத்துப்போல இதுவும் ஒலிப்பெழுத்தாம் (Voiced). இ, ஏ யோடு மொழி முதலாகும்போதும், வல்லெழுத்தின்பின் வரும்போதும் இது பல்லீற்றின் பின் நா நுனியன்றி நாவின் அலகு இதழ் கவியாது ஒற்றப் பிறக்கிற டக்ர ஒலியோடு வருவதாய் வெடியொலி நலிந்ததோர் உரசெழுத்தாய் (Affricate) ஒலிக்கும். வல்லொற்றின் பின் டகர ஒலி சிறந்து நிற்கும்; இறுகிவும் நிற்கும்; றகரத்தின் பின்னோ குறுகி ஒலிக்கும். இங்கெல்லாம் ச என்பது தகரம்-ககரம் என்ற இரண்டின் இடைப்பட்டதாம்" என்பர் ஜே. ஆர் பிர்த்து (J. R. Firth) என்ற ஆசிரியர். மற்றையார் (உம் : Murray Favlor) ககரத்தைப்

பற்றிக் கூறியதனை இங்கும் கொள்க இன்று உயிரிடையே வரும் ச என்பது ஜ என ஒலிக்கவில்லை; மெல்லெழுத்தின் பின்னரே அவ்வாறாம்.

இன்று, சிலவிடங்களில் ச மொழி முதலில் ஜ என்று ஒலிக்கிறது. சிலவிடங்களில் மொழி முதலிலும் ச்ச என்பதுபோல் ஒலிக்கும்.

வெடி உயிர்ப்பொலியே இதன் பழைய ஒலி எனலாம். கை=செய்; கெவி=செவி முதலியவற்றை ஆராயும்போது இந்தச் சகரம் பழையதொரு ககரம் - வல்லண்ணத்தின் அருகில் ஒலித்த ககரம் என்று கொள்வதற்கு இடம் உண்டு வல்லண்ண உயிரோடு வந்த ககரமே இவ்வாறு மாறினது போலும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் ச் என்பது அகரத்தோடு மொழி முதலில் வருவதில்லை சங்க நூலில் பல சொற்கள் ச எனத் தொடங்குகின்றன சா என்பது இறந்த காலவினை எச்சமாகும்போது சத்து என வருதல் வேண்டும்; மலையாளத்தில் அவ்வாறுதான் வருகிறது. ஆனால் தமிழில் செத்து என அகரம் எகரமாக் ஒலிப்பது காண்க. இதனாலேயே தொல்காப்பியர் 'ச' மொழிக்கு முதலாகாது என்றார் போலும் (பார்க்க : அ)

சகரம் இடையண்ண எழுத்தானால் அதற்கு ஒத்த இடை எழுத்து யகரமாகும். சகரம் (ரு) மசானம் = மயானம் என யகரமாதலும் உண்டு. பெயர், ஹெசர் எனக் கன்னடத்தில் வரும் தமிழில் உயிர், உசிர் எனப் பேச்சு வழக்கிலும் வரும். மை=மசி; பைம் பொன் (பயிம்பொன் = பசும்பொன்; பச்சைப்பொன்) எனவும் வரும். இங்கெல்லாம் சகரமே முதல் எனக் கொண்டார் அறிஞர் கால்டுவெல். யகரமே பழைய வடிவம் எனக் கொள் வோரும் உண்டு.

சகரம் இன்று ஒலிக்கும் முறையினையும் தொல் காப்பியம் முதலியன அதன் பிறப்பினைக் கூறுவ தனையும் ஒத்திட்டுப் பார்க்கும்போது இடைவல்லண்ண எழுத்தாக இருந்தது இப்போது கடைவல்லண்ண

எழுத்தாக மாறியுள்ளது எனலாம் டகரக் கூறோடு ஒலித்தது தகரக் கூறோடு ஒலிக்கின்றது எனலாம்

பல் ஒலிகள் (Dentals) வல்லண்ண ஒலிகளாக (Palatals) ஒலிக்கும் போக்குத் தமிழில் ஒரு காலத்து எழுந்தது சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து தேவாரம் வரை அந்தப் போக்குத் தொடர்ந்திருந்தது ஐந்து - அஞ்சு என்பது போன்றவை அந்நாளில் தொடங்கியவை இன்னும் பேச்சுவழக்கில் நிலைத்துப்போய் விட்டன பிற் காலத்தே ஞாயிறு = நாயிறு என்பது போல வல்லண எழுத்துப் பல்லெழுத்தான போக்குத் தொடங்கிய போது சகரமே பல்லொலிக்கருகே வந்துவிட்டமையால் தகரமாக வில்லைபோலும் ஆனால் மாசம் = மாதம் என வருதல் காண்க

சகர ஒலி சில மொழிகளின் முதலில் இருந்தது ஒரு காலத்துக் கெட்டது என்பர். சபை = அவை; சதிய புத்திரர் = அதியபுத்திரர் (புத்திரர் = மகன்-மான்) = அதியமான், சேனாதி = ஏனாதி, செட்டி = எட்டி என்பவையே அன்றிச் சான்றோர் = ஆன்றோர் முதலியவற்றையும் சங்ககால வழக்கெனக் காட்டுவர் சிலர்

வடமொழியில் வரும் ஸ என்பவற்றையும், ச என்ற சவர்க்க வல்லெழுத்து நான்கினையும் தமிழில் ச என்றே எழுதுவர்; ஆங்கில Z, S என்பனவும் (Dozen டசன் ; Bus பசு) இலக்கியத் தமிழில் ச என்றே எழுதப்பெறும். இதற்கு ஒத்த உருது முதலிய உரசொலியை உயிரிடை வரும் சகரமாகவும், Church என்பவற்றில் மொழியிடை கடை வரும் (Ch) ஒலியை 'சர்ச்சு' என இரட்டிய சகரமாகவும் எழுதிவருகின்றனர். ஷ, ஸ, ஜ என்ற எழுத்துக்களையும் நெடுங்கணக்கில் வைத்து இன்று மாணவர் பயில் கின்றனர். பக்ஷம் என்பது பக்கம் என்றே அல்லாமல் பச்சம் என க்ஷகரம் இரு சகரமாகவும் வரும் ஷ என்பது ட என்றே அல்லாமல் சிலபோது ரிஷி = ரிசி என்பதிற்போலச் சகரமும் ஆம்

ச என்பது கூட என்ற பொருளில் வரும் உபசர்க்க மாக மொழிக்கு முன்னிலையாய் வருவதனைத் தமிழில்

வழங்குகிற சகளம் முதலிய வடசொற்களில் காணலாம் சகரத்தின் வடிவெழுத்தின் வளர்ச்சியைக் கீழே காண்க :

கி மு 3ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 7ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 8ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி.11ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 13ஆம் நூற்றாண்டு
இக்காலம்

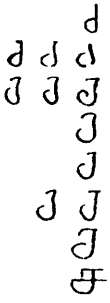

வட்டெழுத்து :

கி பி 3-5ஆம் நூற்றாண்டு
கி. பி 8 ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 9 ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 10 ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 12 ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 13 ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 14 ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 15 ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 18 ஆம் நூற்றாண்டு

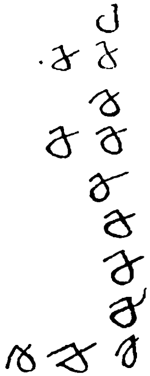

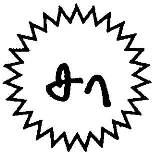

என்பது ச்+ஆ என்ற இரண்டு ஒலியும் உயிர் மெய்யெழுத்தாய எழுதப் படும் வடிவம் (பார்க்க : ச.)

பொருள் :

சா என்பதற்கு இறத்தல் என்பது பொருள்; சிலபோது உயர்வு நவிற்சியாய்ச் சோர்தல் என்ற பொருளிலும் வரும். சா என்பது வட்டத்தின் பரிதியின்

பகுதியின் இருமுனைகளைச் சேர்க்கும் கோடு என்ற பொருளில் ஜ்யா என்ற வட சொல்லின் சிதைவாம் இச்சொல் உருதுச் சொல்லாகத் தேநீரைக் குறிக்க இன்று வழங்குகிறது; ஆனால் அப்போது ஸ என்ற ஒலியின்றி, இடையில் வரும் இரட்டிய ஒற்றுச் சகரம்போலவே ஒலிக்கும்

இதன் வடிவெழுத்தின் வளர்ச்சியைக் கீழே காண்க:

கோலெழுத்து :

கி பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம் சா

வட்டெழுத்து :

கி பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 14ஆம் நூற்றாண்டு 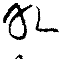

கி பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு

சி

ச்+இ=சி என்று உயிர்மெய்யெழுத்தாம் இதன் ஒலியை ச என்ற தலைப்பிலும் இ என்ற தலைப்பிலும் காண்க

பொருள் :

சி என்பது ‘வலைச்சி’ என்பதிற் போலப் பெண் பால் விகுதியாக வரும்

வரிவடிவம்: இந்த எழுத்து வடிவின் வளர்ச்சியைக் கீழே காண்க ச என்பதன்மேல் இகரத்தின் அறிகுறியாக மேல் விலங்கு கோல் எழுத்தில் வருவதனையும், மேல் முகிழ்க்கும் அந்த அரை வட்டம் வட்டெழுத்தில் நம் வலப்பக்கம் வருவதனையும் காண்க (பார்க்க : கி)

கோலெழுத்து:

கி மு 3ஆம் நூ
கி. பி 4-5ஆம் நூ
கி பி 8ஆம் நூ.
கி பி 9ஆம் நூ
கி. பி 10ஆம் நூ.
கி பி 11ஆம் நூ
இக்காலம்

வட்டெழுத்து :

கி மு 3ஆம் நூ
கி பி 4ஆம் நூ
கி பி 8ஆம் நூ
கி பி 10ஆம் நூ
கி பி 11ஆம் நூ
கி பி 13ஆம் நூ
கி பி 14ஆம் நூ
கி பி 15ஆம் நூ
கி பி 18ஆம் நூ

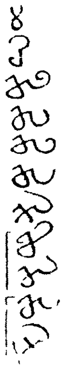

சீ

ஒலி: ச்+ஈ=சீ என்று உயிர் மெய் எழுத்தாம் பார்க்க : ச, ஈ பொருள்: சீர், சளி, இகழ்ச்சி என்ற பொருளில் பெயர்ச் சொல்லாகியும், இகழ்ச்சி யையும் வெறுப்பினையும் குறிக்கும் இடைச் சொல்லாகியும், கீறிக்கிளறுதல், துடைத்தல் (கெடுத்தல், தூயதாக்கல்) கூர்மையாக்குதல் (சீவு) என்ற பொருளில் வினைச்சொல்லாகியும், திருமகள், ஒளி என்ற பொருளிலும் சிறப்பினைக் குறிக்கப் பெயர் முன் நிற்றலிலும் ஸ்ரீ என்ற வடமொழியின் திரிபாகியும் சீ என்பது வழங்கும்

வரி வடிவம் : இந்த எழுத்து வடிவின் வரலாற்றைக் கீழே காண்க மேல் விலங்கு நம் இடப்புறத்தில் முதலில் சுழிக்கப் பெற்றுப் பின்னே வலப்புறத்தில் இன்று போல் சுழிக்கப்பெறுவது காண்க (பார்க்க : கீ)

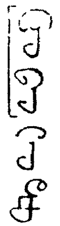

கோல் எழுத்து :

கி. பி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

வட்டெழுத்து;

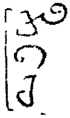

கி பி 8 ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 15ஆம் நூற்றாண்டு

சு

ச்+உ=சு என்று உயிர் மெய்யெழுத்தாகத் தமிழில் வழங்கி ஒலிக்கும். பார்க்க : ச; உ

வரிவடிவம் : *இந்த எழுத்தின் வடிவ வரலாற்றைக் கீழே காண்க சகரத்தின் முடிவின் கீழே கீழ்நோக்கிய குத்துக்கோடாக உகரக்குறி வழங்கும்*

கோலெழுத்து :

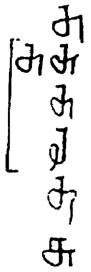

கி பி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

வட்டெழுத்து

கி பி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 15ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 18ஆம் நூற்றாண்டு

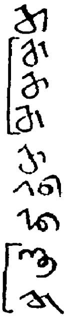

சூ

ச்+ஊ=சூ என்று உயிர் மெய்யெழுத்தாக எழுதப்படும். (பார்க்க : ச ; ஊ)

பொருள் : ஒரு வாண வகையின் பெயராகவும், நாஞ்சில் நாட்டில் சுளுந்து என்ற தீவட்டி வகைப் பெயராகவும், வெறுப்பினைக் குறிக்கும் ஒலிக் குறிப்பாகவும், இந்நாளில் நாயை ஏவி விடும் ஒலிக் குறிப்பாகவும் இவ்வொலி வழங்கும்

வரி வடிவம் : இதன் வடிவ வரலாற்றைக் கீழே காண்க சு என்பதின் குத்துக் கோட்டின்கீழே வலமிருந்து இடம் செல்லும் கீழ் விலங்காக நெடிக்குறி எழுதப் பெறும்.

கோலெழுத்து :

கி பி 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

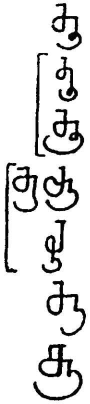

வட்டெழுத்து :

கி. பி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு

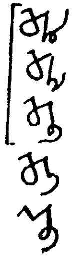

செ

ச்+எ=செ என்று உயிர் மெய்யெழுத்தாக எழுதப் பெறும். (பார்க்க : ச; எ.)

பொருள் : *செம்மை என்பதின் அடிச்சொல்லாக இது நிற்கும்.*

வரி வடிவம் : *இந்த எழுத்தின் வடிவ வரலாற்றைக் கீழே காண்க. (பார்க்க : கெ.)*

கோலெழுத்து :

கி மு 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

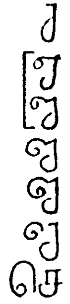

வட்டெழுத்து:

கி மு 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி9ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி10ஆம் நூற்றாண்டு

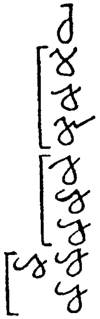

சே

ச்+ஏ=சே என்று உயிர் மெய்யெழுத்தாய்த் தமிழில்எழுதப் பெறும் (பார்க்க; ச;ஏ).

பொருள் : சிவப்பு, அழிஞ்சில், சேங்கோட்டை, காளை சூரிய வீதியில் இரண்டாவது ராசி (ரிஷபம்) முதலியவற்றைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொல்லாயும், சிவப்பாதல், கோபித்தல் தங்குதல், உறங்குதல், கிடத்தல், எய்துதல் என்ற பொருள்களைத் தரும் விளையடியாகவும், வெருட்டும் ஒலிக்குறிப்பு என்றோ, வெறுக்கும்

ஒலிக்குறிப்பு என்றோ வரும் இடைச்சொல்லாகவும் 'சே' என்பது தமிழில் வழங்கும்.

வரி வடிவம் : எகர ஏகாரங்கள் வேறுபடும் நிலைமையும் வேறுபடா நிலைமையும் முன்னரே கூறினோம். (பார்க்க : எ; ஏ; கெ; கே) ஆதலின் இதன் வடிவ எழுத்தின் வரலாறு 'செ' என்பதோடு ஒக்கும்

சை

ச்+ஐ=சை என்று உயிர் மெய்யெழுத்தாக எழுதப்படும் எழுத்து

பொருள் : இகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் ஒலியாகத் தமிழில் வழங்கும். (பார்க்க: ச; ஐ.)

வரிவடிவம் : இந்த எழுத்தின் வடிவ வரலாற்றைக் கீழே காண்க. மெய்யெழுத்தின் இடப்புறத்தே இடம் இருந்து வலமாக ஒன்றின்கீழ் ஒன்றாக இரண்டு சிறு குறுக்குக் கோடுகளாக ஐகாரக் குறி கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் குகைக் கல்வெட்டுக்களில் வழங்கியது (பார்க்க : கை.)

கோல் எழுத்து :

கி. பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம் சை

வட்டெழுத்து :

கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 17ஆம் நூற்றாண்டு 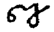

சொ

ச்+ஒ= சொ என்று உயிர்மெய் யெழுத்தாகத் தமிழில் எழுதப்பெறும். (பார்க்க : ச; ஒ)

பொருள் : ஸ்வப்னம்=சொப்பனம் என்பது போல 'ஸ்வ' என்று வடமொழியில் முதலில் வரும் கூட்டு எழுத்துக்கள் 'சொ' என்று தமிழில் மாறும்

வரி வடிவம் இதன் வடிவ வரலாற்றைக் கீழே ஒருவாறு காணலாம்; ஆனால் 'கோ' என்பதில் 'க' என்பதற்கு முன்னும் பின்னும் வருவனவற்றின் வரலாறு போன்றதே எனலாம் (பார்க்க கொ)

கோலெழுத்து :

கி. பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

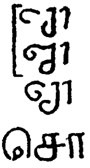

வட்டெழுத்து

கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 12 ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டு

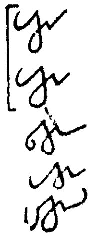

சோ

ஒலி : ச் + ஓ= சோ என்று உயிர் மெய்யெழுத்தாகத் தமிழில் எழுதப்படும் (பார்க்க : ச; ஓ)

பொருள் : வாணசுரன் நகரினையும் பொதுவாகக் கோட்டையையும் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல்லாகவும், வியப்பினைக் குறிக்கும் ஒலிக்குறிப்பான இடைச் சொல்லாகவும் தமிழில் வழங்கும்.

வரி வடிவம் : முற்காலத்தே கொம்பின்மேல் புள்ளியிட்டு எழுதினால் 'சொ' என்றும், புள்ளியிடாது எழுதினால் 'சோ' என்றும் வழங்கும் எனவும், சொ, சோ, ஒ, ஓ என்பன எழுத்து வடிவில் இடைக்காலத்தே வேறுபாடு தோன்ற எழுதப் பெறவில்லையெனவும், வீரமா முனிவர் காலத்தில் வேறுபாடு தோன்ற கொம்பு சுழித்து எழுதப்பட்டுளது எனவும் கூறினோம் (பார்க்க : ஓ; கொ; கோ). எனவும், 'சொ' என்ற எழுத்தின் வரலாறே இதன் வரலாறுமாம்.

சௌ

ஒலி : ச்+ஔ = சௌ என்று உயிர்மெய்யெழுத்தாகத் தமிழில் எழுதப்படும்.

பொருள் :சௌபாக்கியவதி என்ற சொல்லின் முதற் குறிப்பாகச் 'சௌ' என்பது வழங்கும்.

வரி வடிவம் : 'சௌ' என்பதனைச் சவு அல்லது 'சவ்' என்றே எழுதியதால் 'சௌ' என்ற வடிவம் கல்வெட்டில் வழங்கக் காணோம்.

ஞ

தமிழ் நெடுங்கணக்கில் நான்காவது மெய்யாக வருவது இது 'ஞ்' என்பது மெய். அகரஞ் சேர்ந்து 'ஞ' என இதனைக் குறிப்பது பழைய வழக்கம்; இகரத்தை முன்னே வைத்து 'இஞ்' என்று ஒலிப்பது இன்றைய வழக்கம் மூக்கொலியும் வாயொலியோடு சேர்ந்து வருதலின் இது மெல்லெழுத்தாம் 'ச' என்பதை ஒலிப்பதுபோல் ஒலிக்கும்போது குரல்வளையிதழ் அசைவதால் எழும் ஒலிப்பும் மூக்கின்வழியே வரும் ஒலியும் சேரும்போது எழும் ஒலியே 'ஞ' என்ற மெல் லெழுத்தாம் அப்போது மெல்லண்ணம் கிழிறங்கும்; வாய்க்கும் மூக்குக்கும் உள்ள வழி திறக்கும்; குரல் வளையில் இதழ் துடிக்கும்; நாக்கின் முனையல்லாத முற்பகுதி வல்லண்ணத்தோடு ஒட்டும்; இங்கே வெடிப் பொலியிற் போலச் சட்டென நாக்கை எடுக்கவேண்டிய தில்லை. இது தொடர்ந்தொலிக்கும் ஒலியாகவும் வரலாம் தமிழில் இன்று ஒலிக்கின்ற முறையில், வாயில் சகரத்திற்குச் சிறிது பின்னாகவே ஞகரம் எழுந்து ஒலிக்கின்றது ஆனால், சொல்லில் சகரம் பின்வர இது முன்வந்து, அதனோடு ஒன்றாக இயைந்து, மஞ்சு முதலியவற்றிற்போல ஒலிக்கும்பொழுது, சகரம் போலச் சிறிது முன்வந்தே ஞகரம் ஒலிக்கின்றது.

மொழிக்கு முதலில், ஞகரம் தன்பின் உயிர்வர ஒலிப்பதன்றித் தனி மெய்யாகத் தமிழில் வருவதில்லை தொல்காப்பியர் இவ்வாறு ஞகரத்தோடு மொழிக்கு முதலில் வரும் உயிரெழுத்துகள் ஆ, எ, ஒ, என மூன்றே கூறுகின்றார். நன்னூலார் அ என்பதனையும் கூட்டுவார்.

'ஞிமிறு' என்பதில் இகரமும் வருகிறது இது புறநானூற்றிலும் வருகின்ற சொல் எனவே இ என்பதனையும் சேர்த்தல் வேண்டும். வடமொழித் தொடர்பால் 'ஞேயம்' முதலியவை தமிழில் வந்து வழங்குவதால் 'ஏ' என்பதனையும் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும் 'ஜ்ஞ' என்ற வடமொழிக் கூட்டெழுத்து, தமிழில் 'ஞ' என வரும்

'ஞ' என அகரத்துடன் தொடங்கும் சொற்கள் தமிழில் பதினான்கு (தமிழ் லெக்சிக்கன்). இவற்றில் வடமொழிச் சொற்களை விட்டுவிட்டால் 'ஞ' என்பது சில இடங்களில் 'ந' என்பதன் போலியாக வருவதனையும் 'ஞெ' என்று சில இடத்தில் ஒலிப்பன 'ஞ' எனச் சில இடங்களில் ஒலிப்பதனையும் காண்போம் இதனாலேயே தொல்காப்பியர் மொழிக்கு முதலில் வரும் ஞகரத்தோடு அகரம் வரும் எனக் கூறவில்லை

தமிழில் 'ஞா' எனத் தொடங்கும் சொற்கள் நூற்றெழுபத்திரண்டு வந்துள்ள (தமிழ் லெக்சிக்கன்) இவற்றிலும் பல வடமொழிச் சொற்களாம்; ந என்பதன் போலியாகவும் ய என்பதன் போலியாகவும் வரும் ஞகரம் பலவாம். நூற்றுப்பதினொரு சொற்கள் ஞானம் என்று தொடங்கு கின்றன. ஞாபகம் என்பதோடு தொடர்புடையவை ஏழு. 'ஞாயம்' என்பதும் வடமொழிச் சொல்லாம் இவற்றை யெல்லாம் விட்டு விட்டால் ஞா எனத்தொடங்குவன சிலவே ஆம் தமிழில் 'ஞி' என்பதில் தொடங்குவன நான்கு சொற்களே ஆம் இவற்றில் ஒன்று 'நி' என்பதற்குப் போலியாக 'ஞி' வருஞ்சொல், மற்றவற்றில் 'இமிர்' என்ற ஒலியைக் குறிக்கும் சொல்லே, முதலிலும் 'ஞ்' என்ற மெல்லொலி பெற்றுவரக் காண்கிறோம் 'இ' என்று பிறக்குமிடத்தில் எழும் மெல்லொலி 'ஞ' என்பதே ஆதலால் 'இமிர்' என்பதில் இ என்பது தன் பின்வரும் மெல்லொலிச் சாயல் பெற்று ஞ் என்றே தொடங்கி வருகிறது

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இவ்வாறு மெல்லொலி மொழிக்கு முதலில் வாராமை யால் ஞகரம் இகரத்துடன் மொழிக்கு முதலாகும் என்று அவர் கூறவில்லை அன்று, ஞிமிர் என்பது இமிர் என்றே வழங்கி இருக்கவேண்டும் 'ஞெ' என்பதில் தொடங்கு வன தமிழில் முப்பத்தேழு சொற்கள். ஞெ என்பதில் தொடங்குவன ஐந்து. ஞொ என்பதில் தொடங்குவன ஞொள்கு என்ற வினையும், ஞொள் என்ற ஒலிக் குறிப்புமாகிய இரண்டே ஆம் (தமிழ் லெக்சிக்கன்) தமிழில் பிறஉயிரோடு ஞகரம் வருவதனைக் காணோம். 'ஞ்' என முடியும் சொல் தொல் காப்பியர் காலத்திலும் ஒன்றேயாம். இந்த 'உரிஞ்' என்பதும், பிற்காலத்தே வழக்கு ஒழிந்தது. இது பின்னாளில் உரிஞு, உரிஞ்சு, உராய்ஞ்சு என்றெல்லாம் மாறியது. 'நகரம்' ஞகரமாக மாறும் போக்கு சங்ககாலத்திலிருந்து தேவார காலம் முடிய வளர்ந்தது, பின் மறைந்து,பின்னர் ஞகரம் நகரமாக மாறும் போக்கு வளர்ந்தது, சேலம் முதலிய இடங்களில் இவ்வாறு நகரம் ஞகரத்தின் இடத்தைப் பெற்று வழங்கக் காண்கிறோம் எனவே அங்கு ஞகரமே இல்லை. முன்னிலையைக் குறிக்கும் அடிப்படை மெய்யெழுத்தாக 'ந' என்பதனைக் கருதுவர். "உன்னுடைய தாய்" என்ற பொருளில் 'ஞாய்' என்ற சொல் குறுந்தொகையில் வழங்குவதால் அக்காலத்தில் இந்த நகரம் ஞகரமாய் வழங்கியமை விளங்குகிறது. யா என்பது மெல்லெழுத்தின்பின் 'ஞா' எனத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் மாறியது; பொன் யாத்த = பொன் ஞாத்த எனப் பின்வரும் மெல்லெழுத்தின் சாயல் பெற்றது எனலாம் யாழ் ஞாழ் என வழங்குவதும் உண்டு மஞ்சு என்பதிற்போல மொழிக்கு இடையே உயிர் எழுத்தோடு வந்து ஒலிக்கும் சகரத்தின் முன் ஞ் வந்து ச என்பதன் ஒலியை ஜ என்றாக்கும்.

ஞ என்பதன் பின் இவ்வாறு சகரமே அன்றி யகரமும் வரும்; பிற வாரா. அஞ்ஞானம் முதலிய இடங்

களில் உயிர்களின் இடையே ஞகரம் இரட்டித்து வரும்; ஞகரம் மஞ்ஞ்சு முதலியவற்றில் போல அள பெடையாகவும் வரும்

வரி வடிவு, கோலெழுத்து :

அசோகன்

கி மு 3ஆம் நூற்றாண்டு குகை எழுத்து

கி பி 7 ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 9-10ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி.13ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி.14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 15ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

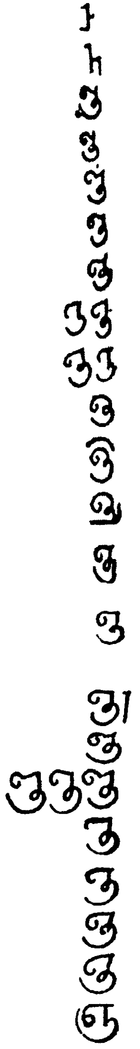

வட்டெழுத்து:

அசோகன்

கிமு 3ஆம் நூற்றாண்டு குகையெழுத்து

கிபி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 12ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 14ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 15ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 17ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 18ஆம் நூற்றறாண்டு

இக்காலம்

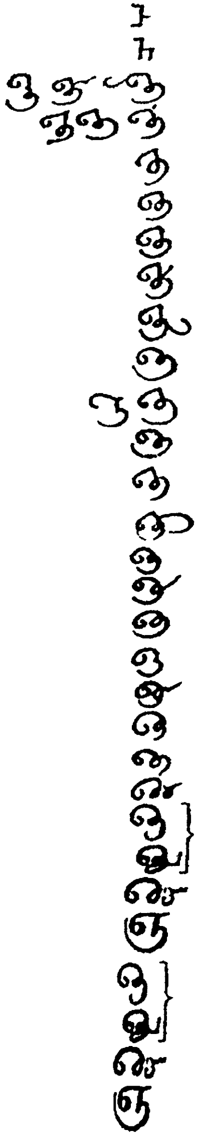

ட

இது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் ஐந்தாவது மெய்யெழுத்தாம். மெய்யெழுத்தை வழங்குகிற முறையை முன்னைய மெய்யெழுத்துகளைப் பற்றியெழுதிய பொழுது குறிப்பிட்டோம் டகரத்தை மூர்த்தாட்சரம் அல்லது தலையொலி என்பர் வடமொழியாளர் நாவின் நுனி பலவாறு இயங்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. அதனால் நாநுனியெழுத்துகள் பலவகையாகும் இவை அண்ணத்தைத் தொடுமிடம் வெவ்வேறாதற்கிணங்க வெவ்வேறு ஒலிகள் பிறக்கும் பல்லையோ பல்லின் வேர் அடியையோ தொடுவதால் பிறப்பன பல்லெழுத்துகள் ஆம். பல்லின் வேருக்கும் அப்பால் மேலிடத்தில் ஈறு பிதுக்கமாய்ப் புறக்குவிவாக வருமிடம் உண்டு. வல்லண்ணம் உட்குழிவாக இருப்பது நீங்கி இப்படிப் புறக்குவிவாக முடியுமிடத்தை நாநுனி தொடப் பிறக்கும் ஒலிகள் பல்லீற்றொலிகளாம்.

இவ்வாறு நாநுனியால் பிறக்கும் எழுத்துகளை உயரப் பிறக்கும் ஒலிகள் என்றும் தாழப்பிறக்கும் ஒலிகள் என்றும் இருகூறாகப் பிரிப்பதும் உண்டு இந்த வேற்றுமை இன்றைய தமிழில் அடிப்படையாக வரக்காண்போம் உயரப்பிறப்பன வல்லண்ணம் உட்குழிவாக இருக்கும் இடத்தைத் தொட்டுப் பிறப்பனவாம். நாவெழுத்துகள் என்றும் நாமடி எழுத்துகள் என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். தொடுமிடத்தை நோக்காது நாநுனி அல்லது நாநுனியோரம் வல்லண்ணத்தைத் தொடுவதால் எழும் ஒலிகள் நாவொலிகளாம். நாவின் நுனி மடியும்பொழுது அதன் கீழ்ப்புறம் வல்

லண்ணத்தின் உயரத்தைத் தொடுவதால் எழும் ஒலிகள் நாலொலிகளாம். நாவின் நுனி மடியும்பொழுது அதன் கீழ்ப்புறம் வல்லண்ணத்தின் உயரத்தைத் தொடுவதால் எழும் ஒலி நாமடி ஒலியாம். நா நுனியின் மேற்புறம் மட்டும் அண்ணத்தைத் தொடுவதால் எழும் பல்லொலி முதலியவற்றை நாப்புறவொலிகள் எனலாம்

பிரேகு நகர அறிஞர்கள் இந்த ஒலிகளை ஆராய்ந்துள்ளார்கள். ஒலிக்கும்போது அண்ணத்தினை நாத் தொடும் இடங்களை விளக்க வாயச்சு எடுத்தும், அதிலிருந்து நாவின் படங்கள் வரைந்தும், எக்ரு கதிர்ப் படங்கள் எடுத்தும், ஆராய்ந்து முடிவினை வெளியிட்டுள்ளார்கள் இதில் த, ந என்பன தாழிடத்து ஒலியாம்

டகர உச்சரிப்பில் இரண்டு வகை உண்டு. விரைவாக ஒலிப்பது ஒருவகை கருத்தாகவும் தெளிவாகவும் ஒளிப்பது மற்றொருவகை. கருத்தாக ஒலிக்கும்போது நா நுனியானது எட்டும் இடத்தைக் கடைவாய்ப்பற்களின் கடையில் இருந்து எண்ணும்போது நான்காம் பல் மூன்றாம் பல் என்றவற்றினைக் குறிகளாகக் கொண்டு, அவற்றெதிருள்ள அண்ணம் என விளக்கலாம் விரைவாக ஒலிக்கும்போது சிறிது தாழக் கடைவாய் ஐந்தாம் பல்லின் எதிர் இடத்தை நாநுனி தொடும். உயிரெழுத்துக்களின் இடையே இந்த மெய் வந்து ஒலிக்கும்போது பல் அண்ணத்தின் பின்புறத்தில் அவ்வளவு தொலைவு நாநுனி செல்வதில்லை. இத்தகைய இடங்களில் எழும் நெகிழ்ச்சி மற்றொரு வகையாகவும் புலனாகிறது தொடும் இடத்தின் அகலம் மொழி முதல் டகரத்தில் தோன்றுவதிலும், உயிரிடை டகரத்தில் குறைந்தே தோன்றுகிறது. இந்த நெகிழ்ச்சி ஒலிப்பிலா டகரம் அங்கே ஒலிப்புடை டகரமாக மாறுவதாலும் புலனாகிறது

கால்டுவெல், "மொழி முதலிலும் இரட்டிக்கும் போதும், ஒலிப்பிலா ஒலியாகவும், உயிரிடையிலும் மெல்லெழுத்தின் பின்னும் ஒலிப்புடை ஒலியாகவும் வல்லெழுத்துக்கள் ஒலிப்பதே திராவிட மொழிகளின் அடிப்படையான இயல்பாக அவை தோன்றிய நாள் முதல் விளங்கிவருகின்றன" என்று கூறுவதனை முன்னரே குறிப்பிட்டோம் (பார்க்க : க). ட்க, ட்ச ட்ப, என வல்லெழுத்தின் முன்வரும் டகரம் மொழி முதல் டகரமே போலாம். இந்தப் பிரேகு ஆராய்ச்சியில் டகரம் நாமடி ஒலியாகத் தோன்றவில்லையாம் ஆனால் தனியே உச்சரிக்கும் போது இதனை நாமடி ஒலியாக இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஒலிப்பதுண்டு. நாநுனி அண்ணத்தை ஒரு தட்டுத் தட்டிப் பிரியும் தட்டொலியாக இது விரைவில் ஒலிக்கும்போது மாறுவதும் உண்டு.

நாவானது அண்ணத்தைத் தொடுவதால் வாயில் இருவேறு அறைகள் முன்னும் பின்னும் எழுகின்றன. இவை ஒற்றொலிக்கும் அறைகள் ஆகின்றன எனவே இவை மாறுவது காரணமாக, ஒலியின் இயல்பும் மாறும் தாழ்விடத்து ஒலியும் உயரிடத்து ஒலியும் வேறுபடுவது இதனாலேயே ஆகும். உயர்விடத்து ஒலியில் தொடும் இடம் வல்லண்ணத்தின் உயரத்தே தோன்றுவதோடு நா முனையில் தொடும் இடமும் நாவின் மேற்புறத்து முழுதுமல்லாமல் நா நுனி மட்டுமாகவோ, நா நுனியின் அடிப் புறமாகவோ மாறுகிறது. அதனால் முன்புறமாக நாவின் குவிவளைவு எழுகிறது இங்கு நா விளிம்பு வீங்குதல் எங்கும் தோன்றவில்லை. பிற திராவிட மொழிகளில் காண்பதனைவிடத் தமிழில் டகரத்தின் தொடுமிடம் வல்லண்ணத்தின் உயரத்தே செல்கின்றது நாவின் நுனியாகவும் மாறுகிறது.

பொருள் : டகரம் தமிழில் மொழிக்கு முதலாவது இல்லை. சில தெலுங்குச் சொற்களிலும் கன்னடச் சொற்களிலும் டகரம் மொழிக்கு முதலாக வரக்

காண்கிறோம் அவற்றில் சில தமிழிலும் புகுந்துவிட்டன இவை தகரமாகவே பெரும்பான்மையும் தமிழில் ஒலிக்கின்றன தகரம் டகரமாயின போலும், வட மொழியிலிருந்தும் பல சொற்கள் டகர முதலாக வரத் தமிழில் புகுந்துள்ளன முன்னெல்லாம் பிற மொழி டகர முதற் சொற்கள் தமிழில் புகும்போது இ என்பதனை முந்து இசையொலியாகப் பெற்று வரும் நன்னூலில் 'யவ்விற்கு இய்யும்' என்ற பாடத்தினை 'டவ்விற்கு இய்யும்' என்று கொள்வாரும் உண்டு டம்பம் இடம்பம் என வரும் வடமொழி, இந்த, உருது, மராத்தி, ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளின் அரசியல் தொடர்பால் டகரம் மொழிக்கு முதலாக வருவது தமிழிலும் இயல்பாகி விட்டது டகர முதற் சொற்கள் 98, டா முதல் 39, டி முதல் 20, டீ முதல் 12, டூ முதல் 2 (டூ என்ற ஒலிக் குறிப்பாக வழங்கும் குழந்தைச் சொற்கள் டெ முதல் 4 (அவற்றில் மூன்று ஆங்கிலம்), டே முதல் 6, டை முதல் 4 (இவற்றோடு Tie என வழங்கும் கழுத்தணியையும் சேர்த்தால் ஐந்தாம்), டொ முதல் 9, டோ முதல் 21, டௌ முதல் 1 (டௌல்) எனக் காண்கிறோம் (தமிழ் லெக்சிக்கன்).

இவற்றில் பல சொற்றொடர்களாக வருதலின் டகரம் தமிழில் பயின்றுவரும் நிலையை இதிலிருந்து அறியலாம் இவை ஒலிப்பொலியாகவும் (d) ஒலிப்பிலா ஒலியாகவும் (t) சென்னையில் வழங்கக் காண்கிறோம். டோல் (do : 1) என்பது ஒலிப்பொலியானால் (தூங்கும் மஞ்சம்; சதுரப்பாடான பேச்சு) ஒரு பொருளும், ஒலிப்பிலா ஒலியினால் (சுங்கம்) வேறு பொருளும் தருவதால் இருவேறு ஒலியன்களாம்

இந்த வேறுபாடு கடன் வாங்கிய மொழிகளிலுள்ள வேறுபாட்டை ஒட்டியது இலக்கிய மொழியிலோ, நாட்டுப்புறமக்கள் மொழியிலோ இந்த வேறுபாடு தோன்றுவது அருமை. இந்த வேற்றுமை கொண்டு, கற்றோர் அல்லது நகரத்தார் பேச்சையும், பிறர்

பேச்சையும் பிரித்தறியலாம் மொழிக்கிடையே ஒலிப்புடை ஒலியாகவே டகரம் வரும். சில இடங்களில் இந்த ஒலிப்பு மிகச் சிறியதாகவும் அடியோடு இல்லாது மறைந்தும் வரக் காண்கிறோம் உரசு எழுத்துப் போலச் சிறிது நெகிழ்ந்து ஒலிக்கவும் காண்போம் டகரம் இரட்டும்போது ஒலிப்பிலா எழுத்தேயாம். இங்கேயும் இப்படி இரண்டாக எழுதப்பெறும் எழுத்துகள் ஒலியில் ஓரெழுத்துப் போலவே ஒலிக்கக் காண்கிறோம் வீடு (Viddu), வீட்டு (Vittu) என்பனவற்றில் டகரம் ஓர் ஒலியாகவே ஒலிக்கும் ஆனால் முன்னதில் டகரம் ஒலிப்பொலி; பின்னதில் ஒலிப்பிலா ஒலி பிற மொழிகளைத் தமிழில் எழுதும் முறையில் இவ்வாறு மொழிகளிடையும் ஒலிப்பிலா ஒலியும் ஒலிப்புடை ஒலியுமாக டகரம் வேறுபட்டு இருவேறு ஒலியன்களாதல் காண்க இந்த முறை எழுந்ததன் காரணம் தமிழிலும் மொழியிடையில் முன்னெல்லாம் இரட்டித்து வந்து இன்னும் இரண்டாக எழுதப்பெறும் டகரம், ஒலிக்கும் போது இரண்டாகவன்றி ஏறக்குறைய ஒன்றான ஒலிப்பிலா ஒலியாக ஒலிப்பதாலேயே ஆம்

இது நா நுனியால் எழும் ஒலியாதலின் இதன் பின்னர் நா நுனியால் பிறவாத வல்லெழுத்துகளை நாவானது எழுப்புவது எளிது. அதனால் ட் என்பதன் பின் க, ச, ப என்பன தமிழில் வரும். வெட்கம், வெட்சி, பெட்பு எனக் காண்க. ஆனால் டகரத்தின் முன் பக்டம் என்பன போல இவை வராமை தமிழ் ஒலி முறையின் இயல்பாம். எனவே ட் என்பதன்முன் ட், க், ச், ப் என்ற ஒலிகளே தமிழில் வரும். பிற மெய்கள் வரின் இடையிசையொலியாக இன உயிர் எழுத்துக்கள் வரும். நாட்யம்= நாட்டியம் (இ); குட்மலம்=குட்டுமலம் (உ.) இது நன்னூல் கூறும் பொது விதியே (149ஆம் சூ.) ஆம் கட்டில் போன்றவை பேச்சு வழக்கில் இப்போது கட்ல், கட்லு என ஒலிப்பதால் ட் என்பது தனியலகு பெறும்

லகரத்தின் முன்னும் வரக் காண்கிறோம் ஈற்றிலே டகர மெய் தமிழில் வரும்போது குற்றியலுகரமும் முற்றியலு கரமும் பெற்றே வரக்காண்கிறோம் மூட்டுவாய் முதலிய இடங்களில் குற்றியலுகரச் சொல் சொற்றொடராக வரும்போது பேச்சு வழக்கில் மூட்வாய் என்பது போல ஒலிக்கின்றது இங்கே குற்றியலுகரம் காதில் விழாத அளவு மிகச் சிறியதாக ஒலித்து மறைகிறது எனலாம். பாட்லாக் முதலிய பிறமொழிச் சொற்களை ஒலிக்கும் போது இத்தகைய மிக நெகிழ்ந்த குற்றியலுகரமே ட் என்பதன் பின் ஒலிக்கிறதே அன்றிப் பிற இடையிசை ஒலி வருவதில்லை.

வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் வரும்போது அங்குள்ள நால்வகை டகரமும் ட என ஒன்றுபோலவே வரும்; ஷகரமும் (விஷம்=விடம்) ட என வரும். க்ஷ என்பது க்க (பக்ஷம் = பக்கம்) என வருவது பழைய முறை க்ஷ=ட்ச (பக்ஷி=பட்சி) என வருவது பின்னைய முறை பிராகிருதச் சொற்களில் ந்ருத்தம்=நட்டம்; விருத்தம்= வட்டம் என தகரம் டகரமாகியவை தமிழில் வழங்கும் சைனர், பௌத்தர் முதலியோர் வழியே, வடமொழிச் சொற்கள் முதலில் பிராகிருத வடிவிலேயே தமிழில் புகுந்தன என்று கருத இடம் உண்டு.

தலையிற் பிறக்கும் மூர்த்தாட்சரங்களான ட, ண, ள முதலியன பழைய இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளில் இல்லாது பின் தோன்றியவை ஆம். பட்டணம்= பத்தணம் என்பது போலக் கூறினும் வடமொழியில் பெரும் பான்மையும் பொருள் மாறுவதில்லை பட்டு, பத்து என மாற்றிக் கூறினால் திராவிட மொழியில் பொருள் மாறும் டகர முதலியவற்றின் வழக்கு வட மொழியினைவிட அதற்கு மிகமிகத் தெற்கில் உள்ள தமிழிலே பெரு வழக்காம் எனவே திராவிட மொழி யோடு வட மொழி உடன் புழங்க வந்ததால் திராவிட மொழி பேசிய பழைய மக்கள் சிலர் வடமொழியைத்

தாய் மொழியாகப் பேசவந்த காலத்தில் டகரம் முதலியவை இந்திய ஐரோப்பிய மொழியாம் வட மொழியில் புகுந்தது என்பர் பல அறிஞர். ஆனால், ர் முதலான எழுத்துகளின் பின் தகரம் டகரமாக மாறுவது இயல்பே. ஆதலின் மூர்த்தாட்சரங்கள் தோன்றும் போக்கும் வடமொழியில் இந்தியாவுக்குப் புகுமுன்னரே வளர்ந்தது என்று காட்டி இக் கொள் கையை மறுப்போரும் உளர். இயல்பாக எழக் கூடிய போக்குத் திராவிட மொழியினர் கூட்டுறவால் நன்றாக மலர்ந்து நிலைபேறுற்றது என்று கொள்வதே பொருத்த மாகும்.

தமிழில் டகரத்தின் ஒலிப்புமுறை மாறி இருக்கக் காண்கிறோம். வல்லெழுத்தான நாவொலிகள் தமிழில் மூன்று : த, ட, ற என்பன. இவற்றில் த அண் பல்லடி நா முடியுற வருவதாம். டகரம் நுனி நா அண்ணம் சேரப் பிறப்பதாம். றகரமோ நுனி நா அணரி (மேல் நோக்கி வளைந்து) அண்ணத்தைத் தொடுவதால் வருவதாம். எனவே மேற்புற நுனி நா ஒலியே டகரமாகும். வளை நா ஒலியே றகரமாகும். இது தொல் காப்பியத்தில் கண்டது. நுனி நா வல்லண்ணத்தின் நடுவைத் தொடுவது டகரம் எனத் தொல்காப்பியத்திற்குப் பொருள் கொள்வதற்கு இல்லை. "கடை நா கடை அண்ணம் சேர்வது க; இடை நா இடையண்ணம் சேர்வது ச நுனி நா நுனி அண்ணம் சேர்வது ட" என்றே பொருள் கொள்ளுதல் கூடும். பட்டணம் பத்தணம் என மாறியதற்கேற்ப, டகரம் ஒலித்த காலத்திற்கு இஃது ஏற்றதாகலாம்.

வட மொழியோடு மிக மிகப் பழகிய காலத்தில் வட மொழியில் மூர்த்தாட்சரம் என வளர்ந்த டகரத்தின் வளை நா ஒலியே தமிழிலும் வந்துவிட்டது போலும். இதனால் றகரம் பிறழ்ந்தொலிக்கத் தொடங்கியதனை அதன் வரலாற்றில் காண்போம்.

டகரத்தின் ஒலி முன்னிருந்து கணக்கிட்டால் முதல் கடைவாய்ப் பல்லிலிருந்து மூன்றாம் கடைவாய்ப்பல் வரையுள்ள அண்ணத்தில் ஒலித்து வரக் காண்கிறோம் டகரத்தின் மெல்லெழுத்தாம் ணகரமோ வல்லண்ணமும் மெல்லண்ணமும் பிரியும் எல்லையை எட்டித் தொடப் பார்க்கிறது பழைய நாளில் றகரம் பிறக்கும் இடத்தே அணரிப் பிறந்த இடை எழுத்து ழகரம் நாழி-நாடி; நாடுரி என வரும் போது றகரம் வடமொழி டகரத் தோடும் ஒத்து வருதல் காண்க டகரம் நா நுனியின் மேற்புற ஒலியாக முன் இருந்தது, நா வளை ஒலி அல்லது மடி நா ஒலியாக மாறித் தொல்காப்பியருக்குப் பின் தமிழில் வளர்ந்தது எனலாம்

போர்ச்சகேசியர் தமிழொலிகளைக் கேட்ட பொழுது இந்த டகர ஒலிக்கு ஏற்ற ஒலியோ எழுத்தோ தங்கள் மொழியில் இல்லாமையால் இடர்ப்பட்டனர் தம் லத்தீனிலும் இதற்கேற்ற ஒலி இல்லாமையால் இதனை விளக்குவதன் அருமையைக் காட்டி ஆங்கிலத்தி லுள்ள t போன்றதெனச் சிலர் கூறிக் கொள்வதாகத் தம் கொடுந்தமிழ் என்ற நூலில் வீரமாமுனிவர் குறித் துள்ளார் எனவே போர்ச்சுகேசியா டகர ஒலியைச் சட்ட என்ற தம் எழுத்தையே பயன்படுத்திவந்தனர் டச்சுக் காரர் போன்ற பிறகும் இந்த முறையைப் பின் பற்றினர் தரங்கம்பாடி=டிராங்க்வபார் இதில் டகரம் r ஆதலைக் காணலாம்

மொழிக்கிடையில் ‘ட’ என்ற மெய்யெழுத்தின் பின்னால் க்ஷகரம் டகரத்தோடு ஓரிட ஒலியாய்ப் பட்சி முதலிய இடங்களில் ஒலிக்கக் காண்கிறோம் இது க்ஷி=ட்சி எனக்கொண்ட வழக்கின் பயன், க்ஷேமம் என்பதன் மொழிக்கு முதலும் இத்தகைய ஒலி (ட்சே-க்ஷே) வரக்காண்கிறோம் ஷகரம் இவ்வாறு டகரத்தின் பின்னாலன்றி, முன்னும் ‘கஷ்டம்’ முதலிய இடங்களில் போல, ஓரிட ஒலியாய் இயைந்து ஒலிக்கக் காண்கிறோம்

இதனைப் பிறமொழிச் சொற்களிலேயே காண்கிறோம் ணகரத்தின் பின் டகரம் வரும்பொழுது அந்த டகரம் ஒலிப்பொலியாம் (d). பிறமொழிச்சொற்கள் தமிழில் வழங்கும்பொழுது 'ஜ' என்பதன் முன் எழுதப்படும் டகரமும் 'ஜட்ஜ்' என்பதிற்போல ஒலிப்பொலியேயாம். பிறமொழிச் சொற்களில் டகரம் 'பார்லிமென்ட்' முதலியசொற்களிற் போல ஒலிப்பிலா ஒலியாய் ஈறாவதும் உண்டு

வரிவடிவம் :

கோலெழுத்து :

அசோகன் காலம்

குகை எழுத்து கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி 7ஆம் நூற்றாண்டு

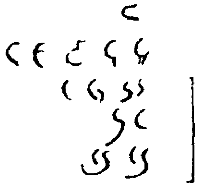

கி.பி.9, 10ஆம் நூற்றாண்டு

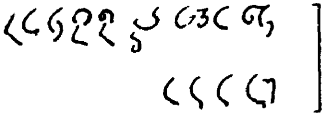

கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டு

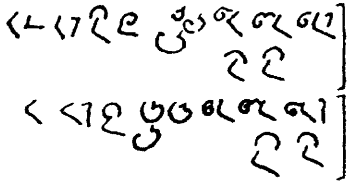

கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.16ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டு

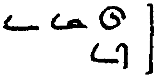

கி.பி.19ஆம் நூற்றாண்டு

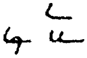

இக்காலம்

வட்டெழுத்து :

அசோகன் காலம்

குகை எழுத்து கி மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 11, 12ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

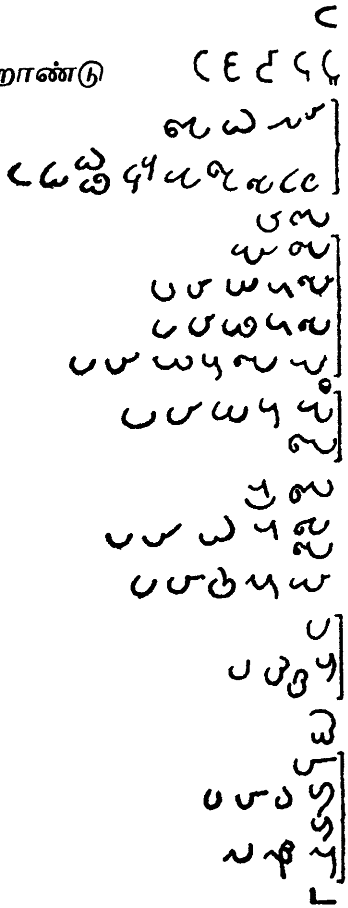

ண

இது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் ஆறாவது மெய் எழுத்தாகியதுண் என்பதும் அகரமும் சேர்ந்தொலிக்கும் உயிர்மெய் யெழுத்தாகும் இது ஒலிக்கும்பொழுது ட ஒலிக்கும் இடத்தினும் உயர வரும் தொடுமிடங்கொண்டு ஒலிக்கிறது இது தெளிவாக வல்லண்ண ஒலியென ஆராய்ச்சியாளர் கண்டார்கள் நா நுனி வளைந்து மடிந்து கீழ்ப்புறம் வல்லண்ணத்தைத் தொட்டு நிற்க இவ்வொலி எழுகிறதாம். ந, ன என்பன இன்று ஒலிக்கும் முறையில் தாழ் ஒலிகளாகும் ணகரம் உயர் ஒலியாகும். ல, ளு என்பனவும் முறையேஇவ்வாறு தாழ் ஒலியாகவும் உயர் ஒலியாகவும் வேறுபடுவன புணர்ச்சி வகையால் திரியும்போது முறையே ன ண என்று திரியும் எனவே பழங்காலத்தும் ண உயர் ஒலியேயாம் ஆனால் அன்று அது நாமடி ஒலியா என்பதே வினா தொல்காப்பியர் டகாரம் ணகார நுனிநா அண்ணம் என்றே கூறுகிறார். அவர் நுனிநா அணரி அண்ணம் ஒற்றுதலைக் கூற வில்லை ந, ன, ண என்பவற்றின் ஒலிப்பு வகை மாற்றம் வட மொழி மெல்லெழுத்தாம் மூர்த் தாட்சரங்களின் வழக்குத் தமிழில் பரவியதால் மயக்கம் ஏற்படவே இடைக் காலத்திலிருந்து தோன்றி இருக்கலாம்

தமிழில் ணகரம் மொழிக்கு முதலில் வருவதில்லை; உயிர்களினிடையே வரும்பொழுது அது தட்டொலி யாம் என்று பர்த் என்பார் கூறுவர் மிக விரைந்தும் செயற்கையாகவும் ஒலித்தாலன்றி ணகரம் பெரும் பான்மையும் தட்டொலி ஆவதில்லை. ணகரம் தமிழில் சொல்லின் ஒற்றில் வரும். ஆனால் மொழியின் ஈற்றில் மெய்யெழுத்துக்கள் பெரும்பான்மையும் வாராத நிலை தமிழில்படிப் படியாக வளர்ந்துள்ளதற்கேற்ப ணகரம் ஈற்றில் வரும்போது சில போது உகரச்சாரியை பெறுகிறது. கண்-கண்ணு. சில இடத்தில் தவிரப் பிற

இடங்களில் வல்லெழுத்தின் முன் ணகரம் வேற்றுமைப் பொருளில் டகரமாகும் (உ-ம்) மண்+குடம் மட்குடம் மெல்லெழுத்தில் முடிந்த சொற்கள் பெரும்பான்மையும் மெல்லொலியை இழப்பதும் தமிழில் காணும் போக்காகும்; இதற்கு ஏற்ப அப்போது ள் ஆகும். (உ-ம்) எண்=எள், இப்போது ள் என்று முடியும் சொற்கள் பழங்காலத்தில் ண் என்று முடிந்தன போலும். ஈற்றிலும் இடையிலும் ணகரம் அளபெடுத்து அலகு பெறும்

ணகரத்தின் பின் டகரம் வந்தால் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்து ஓரிடத்திலிருந்து பிறப்பவை போல ஒலிக்கக் காண்போம். இந்த இடங்களில் டகரம் ஒலிக்கு மிடத்திற்கு ணகரம் போகாது, தான் ஒலிக்கும் இடத்திற்கு டகரத்தை இழுத்துக் கொள்கிறது எனலாம். ணகரத்தின் பின் டகரமே யன்றி, க் ச் ஞ் ப் ம் ய் வ் என்பவையும் வரும். பிற மெய்கள் ணகரத்தின் பின் வாரா. த, ந வந்தால் ணகரத்திற்கு ஏற்ப முறையே ட, ண என்று திரியும்.

வரிவடிவம்,

கோலெழுத்து;

அசோகன்
குகையெழுத்துக்கள்
கி. மு 3ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு
இக்காலம்

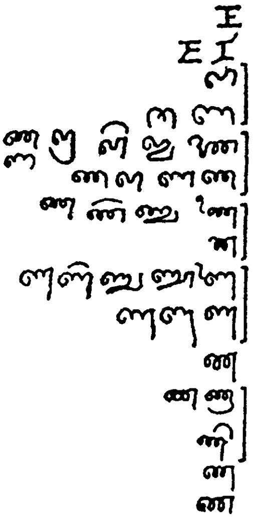

வட்டெழுத்து :

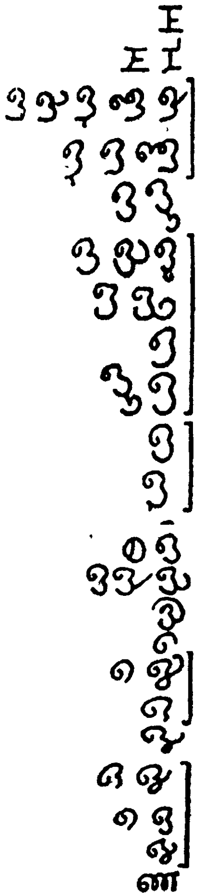

அசோகன்
குகையெழுத்துக்கள்
கி மு 3ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 7,8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்.

த

இது தமிழில் ஏழாவது மெய்யெழுத்தாகிய 'த்' என்பதும் அகரமும் சேர்ந்தொலிக்கும் உயிர்மெழுத்தாகும். நாநுனி பரந்து, அதற்கெதிருள்ள மேற்பல் வரிசையின் வேரில் ஒற்ற இந்த ஒலி பிறக்கும். சர்வதேச ஒலிக் கழக முறையில் இது t என்று எழுதப்பெறும். இது

ஒலிப்பிலா வெடிப்பொலி ஆம் (பார்க்க : க). மொழிக்கு முதலில் தமிழில் தகரம் இந்த ஒலியே பெறும்; மாது முதலிய இடங்களில் இரண்டு உயிரிடையே உரசு ஒலியாகும் (Other என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் ஒலிப்பினைக் காண்க). இங்கே நாநுனி பரந்து, பல் ஈற்றினைத்தொடுவது போல் வரும்; நெகிழ்ந்து மிகக் குறுகி ஒலிக்கும். பந்து முதலிய இடங்களில் நகரத்தின்பின் இது ஒலிப்பொலியாம் (Voiced) இந்தத் தகரம், பத்து முதலிய இடங்களில் இரட்டித்து வரும்போது செறிவுடை வெடிப்பொலியாம் கத்து முதலிய இடங்களிற் போலக் குற்றெழுத்துக்கு இப்படித் தகரம் பின் ஏறக்குறைய இரண்டு மெய்யளவு மாத்திரையும், காத்து முதலிய இடங்களில் நெட்டெழுத்தின் பின் அதில் குறைந்தும், பார்த்து முதலிய இடங்ககளில் ரகரத்தின் பின் ஒரு மெய்யளவு மாத்திரையும் பெற்றும் வரும் என்பர் பர்த் (Firth) இரட்டித்த தகரம் உயிர்களிடையும், ய், ர், ழ் என்பவற்றின் பின்னுமே வரும்.

தகரம் மொழிக்கு முதலிலும் இடையிலும் அன்றி ஈற்றில் வாராது; மெல்லெழுத்துக்களில் நகரத்தின் பின் மட்டுமே வரும். 'ன்' அல்லது 'ல்'; 'ண்' அல்லது 'ள்' என்பவற்றின் பின்வரும் தகரம் முறையே றகர டகரமாக மாறும் மகரம் தகரத்தின்முன் நகரமாகத் திரியும் நெட்டெழுத்தினை அடுத்துவரும் ய், ர், ழ் என்பவற்றின் பின் மட்டுமே தகரம் வரும். தனிக் குறிலின் பின்னர் ர் வந்தால் உகரம் வந்த பின்னரே தகரம் வரும் (அருத்தாம் = அருத்தம்). தகரத்தின் முன்னோ பின்னோ இவை நீங்கிய பிற மெய் எழுத்துகள் வருவதில்லை தொல்காப்பியர் காலத்தில் தகரத்தின் முன்வரும் ஆய்தம் அந்தத் தகரம் உரசு ஒலி என்பதனைக் காட்டியது எனக் கருதுகின்றனர் பலர் (பார்க்க: ஆய்தம்) 'அது' முதலிய இடங்களில் இன்று ஆய்த எழுத்தின்றியும் உரசு ஒலியாக ஒலிப்பது இயல்பாகிவிட்டது. அஃது என்று இன்றும் சிலர் எழுதிவந்தாலும் அந்த ஆய்தத்தின் இயல்பு இன்று விளங்குவதில்லை.

பொருள் : தகரம் 'கணகணப்பு=தணதணப்பு' முதலிய மிகச் சில இடங்களில் ககரத்தோடு மாறாடுகிறது. வைத்து : வைச்சி என்று தகரம் சகரமாதலும் உண்டு பல்லினொலி அண்ணச்சாயல் பெறுவது பழைய காலத்திலிருந்து மாறிவிட்டாலும் பேச்சுவழக்கில், சில இடங்களில் நிலைத்துவிட்டது என்று கொள்ளுதல் வேண்டும். போய்த்து=போச்சி முதலிய வடிவங்கள் இந்தப் பழமையை நினைப்பூட்டும். இழிவழக்கு என்று ஒருசிலர் கருதுவதில் 'வந்தது=வந்துசி' என்றெல்லாம் வருதலைக் காணலாம்

'த' என்பது விளரியிசையின் அறிகுறியாம் 'த்த' என்பது ௲ என எழுதப்பெற்று ஆயிரத்தைக் குறிக்கும்

த் என்பது இறந்தகால இடைநிலையாக வரும்.

வரிவடிவம் :

கோலெழுத்து :

அசோகன்
குகையெழுத்துக்கள் கி மு
3ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்.

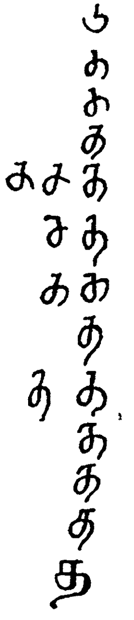

கீழ்க்கவித்த Y போன்றதின் மேற்கோடு வலப்புறம் சாய்ந்தது; பின் வலப்புறக்கோடு டு என்பதில் போல இடஞ்செல்லும் வளைவாயிற்று; பின் இடையே ஒரு சுழி வளர்ந்தது கீழ்நோக்கிய வளைவு அளவில் குறைந்து நின்றது; சிறிது சிறிதாக மேற்புறத்தில் ஒரு கோடு இடமாகச் சென்றது; கீழ்நோக்கிய வளைவு இடமாகச் சென்று நீண்ட கோடாயிற்று முடிவில் மேற்புறத்தே இடமாகச் சென்ற கோடும் கீழிறங்கி இன்றைய வடிவினை அடைந்தது

வட்டெழுத்து

அசோகன்

குகையெழுத்துகள் கி மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 14ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி !5ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 18ஆம் நூற்றாண்டு

தற்காலம்

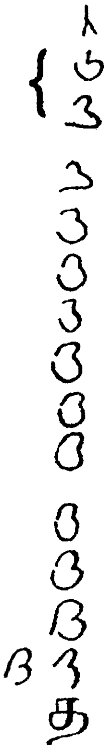

திருநாத குன்ற எழுத்தின் கீழ்வளையம் பின்னர் நேர் கோடாயிற்று. மேற்புறத்தில் ஒரு கொக்கி எழுந்தது. பின்

3 போன்ற வடிவமாயிற்று; தொடங்கிடமும் முடிவிடமும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தன; டிபின் ந போன்ற வடிவமாகத் தேய்ந்தது.

தி என்பது த்+இ என வரும் உயிர்மெய் எழுத்தாம் (பார்க்க : த; இ).

வரிவடிவம் :

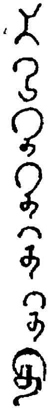

கோலெழுத்து :

கி மு 3,2ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 3,5ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 7ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கிபி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 10,11ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

கீழ்நோக்கிய கோணமாக இருந்த இகரக்குறி அல்லது கொண்டை, மேலே வளைந்த அரை வட்டம்போல வலமிருந்து தொடங்கியது, 7ஆம் நூற்றாண்டுவரை தகரத்தோடு ஒட்டிக்கொண்டே இருந்தது; பின் தனித்து மேல் நின்றது; தகர எழுத்தினையும் தாண்டி, இடமிருந்து வலமாக எழுதப்பெற்று, முடிபோல இராசராசன் காலம் வரை வளர்ந்தது. இடப் பக்கம் தொடங்குமிடம் மெல்ல வலப்புறம். நகரத் தொடங்கியது. தகரத்தினை ஒட்டி இது வலப்புறத்தி னின்றும் தொடங்கியது 12-13ஆம் நூற்றாண்டில்

எனலாம்; பின் தகரத்தின் மேற்கோட்டின் இடைநின்றும் சிலபோது தொடங்கியது இப்போது மேற்கோட்டின் இடப்புறத்து நின்றுமே மக்கள் இதனை எழுதுகின்றனர்

வட்டெழுத்து :

கி மு. 3-2ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 3-5ஆம்நூற்றாண்டு
கி பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி.11ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 13ஆம்நூற்றாண்டு
கி பி 14ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 15ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 17ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு

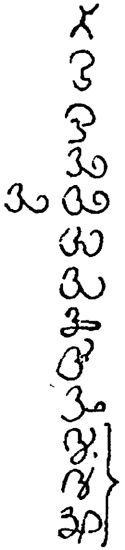

பொருள் : தி என்பது செய்தி முதலியவற்றில் விகுதியாக வருகிறது

தீ

வடிவம் : த்+ஈ என்ற உயிர்மெய்யெழுத்து (பார்க்க: கி; சி; தி) . சுழி இடப்புறமிருந்தது மலையாளத்தில் அப்படியே இருக்க இன்றைய தமிழில் வலப்புறம் வந்து விட்டது.

8ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
இக்காலம்

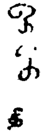

பொருள் : எரிந்து போதல், பயிர் கருகுதல், காந்துதல், சீறுதல், அழிதல் என்ற தன்வினைப் பொருளிலும், இவற்றிற்கேற்பப் பிறவினைப் பொருளிலும் வினைப் பகுதியாகவும், நெருப்பு, விளக்கு, சடராக்கினி, வெகுளி, தீமை, நஞ்சு, நரகம் என்ற பொருளில் தமிழ்ப் பெயராகவும், ஞானம் என்ற பொருளில் வட மொழியி லிருந்து வந்து தமிழில் வழங்கும் பெயராகவும் வரும்

தீயைப் பயன்படுத்த மனிதன் எப்படிக் கற்றான் எனத் திட்டமாக எவராலும் கூற முடியாது. இடி விழுந்து தீப்பற்றிய மரத்திலிருந்தோ, தீயைக் கக்கும் எரிமலையிலிருந்தோ, உராய்வதால் மூங்கில் காடுகள் தீப்பற்றுவதிலிருந்தோ தீயைப்பற்றி மனிதன் அறிந்து தன் உணவைச் சமைக்கவும், குளிரைப் போக்கவும், காட்டு விலங்குகளிடமிருந்து தற்காத்துக் கொள்ளவும் அதைப் பயன்படுத்தினான். இயற்கையில் உண்டாகும் தீயையே பாதுகாத்துப் பயன்படுத்தி வந்த மனிதன் இரு கற்கள் ஒன்றோடொன்று மோதும்போது தீப்பொறி பறப்பதையும், உலர்ந்த மரங்கள் உராய்ந்து தீப்பற்றுவதையும் கண்டு, செயற்கை முறையில் தீயை உண்டாக்கமுயன்று, தீ மூட்டும் முறைகளை ஆராய்ந்து முன்னேறி, நவீன தீக்குச்சியையும் (த க.) செய்யக் கற்றான்.

தீயைப் பற்றிப் பல புராணக் கதைகள் உண்டு. பாரசீக இலக்கியத்தில் ஒரு வீரன் வேதாளத்தோடு போராடும்போது, அவன் வீசியெறிந்த ஒரு கல் குறி தவறிப் பாறைமீது பட்டுத் தீ உண்டானதாக ஒரு கதை உள்ளது. தீ சுவர்க்கத்திலிருந்து வந்த ‘சம்பூதம்’ என்று கிரேக்கர் கருதினர். பிரமீதியஸ் என்ற வீரன் சுவர்க்கத் திலிருந்து தீயைத் திருடிக்கொண்டு வந்ததாகவும் கிரேக்கர் கதை கூறுகிறது. கிட்டத் தட்டப் பண்டைய புராணக் கதைகள் எல்லாவற்றிலும் தற்செயலாகவோ மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட வழியிலோ தீயைப்பெற்ற பகுதி உண்டு. கடவுளின் ஒரு கொடையாகவும்,

கொண்டாடினர் பண்டைய மெக்சிக்கோ நாட்டினரும், வடகிழக்கு ஆசியாவைச் சேர்ந்த மக்களும், ஐனூ மரபினரும் தங்களுடைய பிரதம தேவதையாகத் தீயைக் கொண்டாடினர் பண்டைய அசிரியரும், கல்தேயரும், பீனிஷியரும், ஆரியரும் தீயின் மூலமாகத் தாங்கள் பலியிடும் பொருள்களைத் தெய்வங்களுக்கோ,இறந்து போனவர்களின் ஆன்மாவுக்கோ போய்ச் சேருமாறு செய்ய முடியுமென இன்றும் நம்புகிறார்கள் தீ மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாகையாலும், அக் காலத்தில் தீ மூட்டுவது மிகவும் கடினமான காரிய மாதலாலும் தீயைத் தெய்வமாகவே போற்றி வந்தனர் கிரேக்கத் தத்துவ ஞானிகள் பிரபஞ்சம் முழுதும் தீ, காற்று, பூமி, நீர் ஆகிய நான்கு தனிமங்களாலானதாகக் கருதினர் பிருதிவி, அப்பு,தேயு (தீ), வாயு, ஆகாயம் என்ற ஐம்பூதங்களாலானது உலகம் என இந்து, பௌத்த, சமண மதத்தினர் கருதி வந்தனர்

தீயை மனிதன் பல வகையில் பயன்படுத்தி வந்த போதிலும், பிரெஞ்சு ரசாயன அறிஞரான லவாசியே என்பவர் 1783-ல் ஆக்சிஜன் என்ற வாயுவின் பண்புகளைக் கண்டு கூறியவரையில், தீயின் உண்மையான தன்மை யைப் பற்றி யாரும் அறியவில்லை ஆக்சிகரணம் என்பது ஒரு பொருளுடன் ஆக்சிஜன் சேர்ந்து வேறு பொருள் (ஆக்சைடு)உண்டாவதாகும். அந்த ரசாயன வினையின் போது தீ உண்டாகிறது காற்றடித்தால் தீ நன்கு எரியக் காரணம் ஆக்சிஜன் மிகுதியாகக் கிடைத்தது, ஆக்சி கரணம் விரைவாக நடப்பதே மூடிய பாத்திரத்தில் தீ அணையக் காரணம், அப்பாத்திரத்திலுள்ள ஆக்சிஜன் தீர்ந்ததும், ஆக்சிகரணம் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டிய ஆக்சிஜன் இல்லாது போவ தேயாகும்

எரியும் பொருள்களிலிருந்து வெளிப்படும் வெப்பமும் ஒளியுமே தீயாகும் பொருள்கள் ஆக்சிஜ னோடு வினைப்பட்டு ஆக்சிகரணம் ஏற்படுவ தாலேயே, பொருள்கள் எரிந்து தீ உண்டாகிறது

து

‘து’ என்பது ‘த், உ’ என்ற இரண்டும் சேர்ந்ததன் வடிவமாக எழுதப்பெறும் உயிர்மெய் யெழுத்து (பார்க்க : த, உ). து குறிலிணையின் ஈறாக நிற்குமிடத்தன்றிப் பிறவிடத்துக் குற்றியலுகரமாம் என்பர் இலக்கணப் புலவர். ஆனால் பெரும்பான்மையும் உகரம் குற்றியலுகரச் சாயலே பெற்று இன்று வழங்கப் பெறுகிறது

வடிவம் : கோலெழுத்து : அசோகர் காலத்தில் மெய்யெழுத்துகளின் கீழ் நெடுக்குக்கோடு ஒன்று இட்டு, மெய்யின் பின் உகரம் ஒலித்ததைக் குறித்தனர். ஆனால் நெடுக்குக் கோட்டில் முடியும் எழுத்துகளை இவ்வாறு குறிப்பது முடியாமையின் நெடுக்குக் கோட்டின் வலத்தில் குறுக்குக்கோடு ஒன்று இட்டுக் குறித்தனர். தமிழ் நாட்டுக் குகையெழுத்துகளிலோ, இடப்புறக்கோடும் வலப்புறக் கோடும் தகரத்தில் சமமாக இருக்க, உகரம் சேர்ந்தபோது இடப்புறக்கோடு வலப்புறக்கோட்டை விடச் சிறிது கீழிறங்கி இருக்கக் காண்கிறோம். எனவே, பிற மெய்யெழுத்துகளில் போலத் தகரத்திற்கும் உகரக் குறியைக் கீழ் நோக்கிய கோடிட்டே எழுதலாயினர் என்பதாயிற்று கீழ்நோக்கிய நீட்டம் கொக்கியாகி, மேற்புறமாகச் சிறிது வளைந்துவர, ஏழாம் நூற்றாண்டில் அதன் வலப்புற வளைவுமுனை மேலேறி லகரம் போல் தோன்றுகிறது சிலபோது ‘கு’ என்பதிற்போல வலப்புறம் சுழியாக வரவும் காண்கிறோம். இப் பின்னைய வடிவம் பழையது என்பர் எட்டாம் நூற்றாண்டில் பழைய நிலைமைகள் மறைய வில்லை என்பது சில வடிவங்களால் தெரியவருகிறது இந்த நூற்றாண்டில் கொக்கியாக நில்லாமல் நேர் கோடுகளாய்க் கோணங்கள் பெற்று, இந் நாளைய

வகரம்போன்ற வடிவத்தைச் சில இடங்களில் இக் குறி அடைவதைக் காண்கிறோம் ஓலையில் எழுதும்போது மேற்கோடு ஓலையைக் கிழிக்கும் ஆதலின் வளைவு ஓலைக்கேற்றது கல்வெட்டில் வளைவை விட நேர்கோடு எளிது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் வகரம் போன்றதின் அடிப்பக்கக் குறுக்குக்கோட்டின் இடமுனை இடப்புறம் நோக்கிச் சென்றது. பத்தாம் நூற்றாண்டில் இது மேலும் இடப்புறம் சென்றது ஆனால் சில இடங்களில் பழைமை போலக் கொக்கியாக மேல் வளைந்ததன் வலப்புற வளைவுக் கோடு தகரத்தின் தலைக்கு நேரளவாக நிற்காமல் மேலும் உயர்ந்து நின்றது இது ஓலை எழுத்தை நினைப்பூட்டுகின்றது போலும். பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தகரத்தின் வடிவமும் மாறிய தற்கு ஏற்ப இடப்புறமும் சென்ற அடிக்கோட்டின் இடமுனை சிறிது குறைந்தது. இக் காலத்தில் அடிக் கோட்டின் இடப்புறப்பகுதி கோடிட்டு மூடிய பிறைபோல அமைந்து, அந்தக்கோடு வலப்புறத்தில் தொடர்ந்து நீண்டு பின் மேல்நோக்கிய கோடாகச் சென்று முடிகிறது. இந்த வரலாற்றைக் கீழே காண்க :

அசோகர்

தமிழ்க்குகை எழுத்து
கி.மு. 3-2ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்

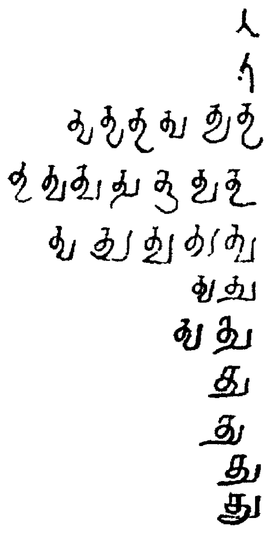

வட்டெழுத்து :

வட்டெழுத்து என்ற பெயருக்கு ஏற்ப 3 போல் சிறிதாக எழுதப்படும் தகரத்தின் அடிக்கோட்டிலிருந்த உட்குழி பெருத்த கொக்கியாக உகரக் குறி எட்டாம் நூற்றாண்டில் அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம் பின்னைய நூற்றாண்டில் தகரம் மிகச் சிறிதாக அமைய, அதன்கீழ் வரும் கொக்கியின் உள்வளைவு செல்லவும், அவ்வாறு வளையாதபோது கீழிறங்கிய உட்குழிவு பெருத்த வளைவாக வட்டெழுத்தில் வகரம்போல நிற்கவும் காண்கிறோம். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வளைவின் உட்குழிவு மிகமிக நேர்ந்துபோனதோடு, ‘ட’ போல் அமைந்து, அதன் வலப்புறம் மெல்ல மேல் நோக்கி வளைந்து நிற்கக் காண்கிறோம். பதினோராம் நூற்றாண்டிலிருந்து தகரத்தின் தலைக்கோடு இடப்புறத்தில் சாயந்து வளைய, உகரக்குறி கீழ்நோக்கிப் பின் மேலெழும் வளைவாக அமைகிறது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஓலையில் சிலபோது ‘நு’ போல் எழுதி, இதன் வலப்புறத்துக் கோட்டை வளைத்து, அவ்வெழுத்தை முற்றிலும் வளைந்து வரும் சூற்றாகச் சுற்றி, இடம் வலமாக இழுத்து, மறுபடியும் வலத்தே மேல்நோக்கி நிற்கும் வளைவாகச் சில இடங்களில் அமைக்கக் காண்கிறோம்.

ஆனால் பழைய நிலைமை முற்றும் மாறவில்லை. இந்த வரலாற்றைக் கீழே காண்க :

அசோகர்

தமிழ்க்குகை எழுத்து

கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

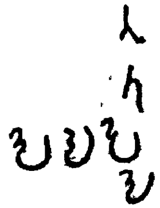

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டு

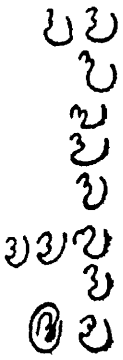

பொருள் : ‘து’ என்பது உணவு, அனுபவம், பிரிவு என்ற பொருளில் பெயராகியும், உண் என்ற பொருளில் வினையாகியும், வருது என்பதில் தன்மை ஒருமை முற்று விகுதியாகியும், அது வந்தது என்பனவற்றில் ஒன்றன்பால் விகுதியாகியும், மருந்து, கடைத்து என்பனவற்றில் போலச் சொல்லாக்க நிலை உருபு அல்லது பகுதிப்பொருள் விகுதி ஆகியும் வரும்

தூ

‘**தூ**’ என்பது ‘த் + ஊ’ என் இரண்டும் சேர்த்ததன்வடிவமாக எழுதப்பெறும் உயிர்மெய் எழுத்து. (பார்க்க : த; ஊ; து).

வடிவம் : இவ்வெழுத்து தமிழில் பெரும்பான் மையாக வழங்குவதில்லையாதலின் இவ்வடிவம் கல்வெட்டில் கிடைப்பது அரிதாகிறது. மெய்யெழுத்தோடு ஊ என்பதனைக் குறிக்க எழுத்தின் அடியில் அசோகர் எழுத்தில் ஒரு குறக்குக் கோடோ, நெடுக்குக் கோடோ இட்டுக் கண்டோம் ; ஊ என்பதைக் குறிக்க இரண்டு குறுக்குக் கோடோ, நெடுக்குக் கோடோ இடம் பெற்றன

தமிழ்க் குகைஎழுத்திலோ உகரக் குறியாகக் கீழ் நோக்கிய கோடு மேலும் சிறிது கீழ்நோக்கிச் சென்றது எனக் கண்டோம் ஆதலின் உகரத்தின் நெடிலான ஊ என்பதனைக் குறிக்கப் பொதுவாக நெடிலைக் குறிக்கும் சிறு குறுக்குக் கோட்டினையே இடப்புறக் கீழ்க் கோட்டின் இடப்புறமாக இட்டனர் இது பிற இடங் களில் போலக் காலாக வளர்ந்தது 8ஆம் நூற்றாண்டில் து என்பதன் இடப்புறக்கோட்டை விடச் சிறிது நீண்டு, இடப்புறம் செல்லும் வடிவமும் உண்டு வலப்புறம் சுழி பெற்றது என்பதற்கு ஏற்ப, வலப்புறச் சுழி மேலும் பெரிதாக வளைந்த தூ என்ற வடிவமும் காண்க இது ‘து’ என்பதன் அருகே ‘7’ என்ற வடிவம் போல் இருந்தது; பின் மெல்ல ‘து’ ஓடு ஒட்டிக் கொண்டு ‘தூ’ என்ற வடிவம் ஆயிற்று.

கோலெழுத்து

அசோகன்
பழைய தமிழ்க் குகை எழுத்து
கி மு 2-3ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 10-11ஆம் நூற்றாண்டு
இக்காலம்.

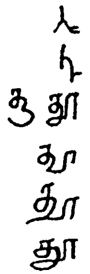

வட்டெழுத்து

அசோகன்
பழைய தமிழ்க் குகைஎழுத்து
கி மு 2-3ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 8ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 18ஆம் நூற்றாண்டு — தூ

வட்டெழுத்து : து என்பதன் வடிவத்தில் வலப்புற வளைகோடு முடியும் இடத்திலிருந்து கோணமாக வைத்த ட போன்ற வடிவம நெடிலின் குறியாகப் பிற எழுத்துகளில் அமைவது போல இங்கும் அமைவதால் தூ என்ற வடிவம் எழுகின்றமையால் காண்க

பொருள் : 'தூ' என்பது தூய்மை, வெண்மை, வன்மை, பற்றுக்கோடு, பகை, தசை, தூவி என்ற பொருளில் பெயராயும், இகழ்ச்சிக் குறிப்பு, நண்பு சிதைந்ததெனும் குறிப்பு முதலிய பொருளில் இடைச் சொல்லாயும் வரும். பிந்திய குறிப்பு டூ என்பதன் திரிபு போலும்.

ஓரெழுத்தொருமொழியிலன்றி ஈற்றில் இது வாராது 'வந்தூது' என்பது போலப் புணர்ச்சியின் பயனாகத் தொடர்மொழியிலும், 'என்பதூஉம்' என்பது போல அளபெடை எழுந்த சொல்லிலும் அன்றி மொழியிடையில் வாராது மொழிக்கு முதலில் வரும் போது தூ, தூகு, தூசு, தூவு, தூங்கு, தூறு, தூது, தூம்பு, தூவி, தூண்டு, தூணி, தூள் முதலியவற்றின் அடியாகப் பிறந்த சொற்களன்றிப் பிற சொற்கள் எல்லாம் பிறமொழிச் சொற்களாம் த்வம்சம் என்பது தூங்கிசம் என வருவது போன்றவற்றில் 'த்வ=தூ என விளங்கல் காண்க.

தெ

த்+எ என்ற இரண்டெழுத்தினை ஒன்றாகக் காட்டும் உயிர் மெய் எழுத்து (பார்க்க : த; எ)

வடிவம் : மெய்யெழுத்தின் இடப்புறத்தில் சிறு குறுக்குக் கோடாக ஒட்டிக் கிடப்பதான எகரக்குறி, இடையில் வளைவுபெற்றுப் பின் முனையிலும் வளைவு

சுற்றாக வர மெல்லப் பிரிந்து இன்றைய கொம்பாக வளர்ந்துள்ளது.

கோலெழுத்து :

அசோகர்

கி. மு. 2-3ஆம் நூற்றாண்டு தமிழ்க் குகை எழுத்து

கி.பி. 3-5ஆம் நூற்றாண்டு திருநாதர்குன்ற எழுத்து

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு திருநாதர்குன்ற எழுத்து

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு திருநாதர்குன்ற எழுத்து

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு திருநாதர்குன்ற எழுத்து

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு திருநாதர்குன்ற எழுத்து

கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு திருநாதர்குன்ற எழுத்து

(கிரந்த எழுத்து)

கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டு திருநாதர்குன்ற எழுத்து

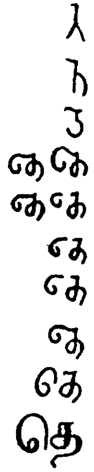

வட்டெழுத்து

அசோகர்

தமிழ்க் குகை எழுத்து

திருநாதர்குன்ற எழுத்து

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டு

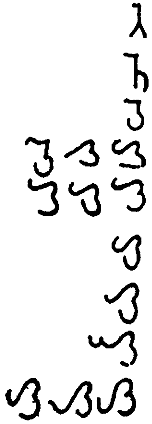

தெ என்று தொடங்கும் சொற்களில் சில வடமொழி முதலிய பிற மொழிகளிலிருந்து வந்து தமிழில் வழங்குபவை. தச, தட்சணம், தக்கணம், தட்சிணை, தண்டம், தத்து, தக்த, ததி, தந்தி, தர்ப்பை,

தர்வி, தரிசனம் முதலிய வடசொற்கள் தமிழில் தெ என்று தொடங்கி வழங்குகின்றன த=தெ என மொழி முதலில் வரல் காண்க தெய்வம் என்பதும் வரும் தே=தெய்; தே என ஆம் திவ்ய என்பதும் தெவ்வு என்றாம் என்பர் ரகரம் தகரமாதலும் காண்க (ரட்சகன்+தட்சகன்) சகரமும் தகரமாதலும் உண்டு செட்டி = தெட்டி, தெகிடி என்ற உருதுச் சொல்லும், தெல்லுப்பு, தெலுகு (தெலுங்கு), தப்ப முதலிய தெலுங்குச் சொற்களும் தெ முதலாக வழங்குதல் காண்க திம்ம என்பதிலிருந்து வருவது தெம்மாடி என வழங்குதலும் காண்க. தெக்கு (தெவ்+கு), தெவிடு, தெகிட்டு (தேக்கிடு?), தெகிழ் (திகழ்?), தெகுடல், திகழ், தெங்கு (தென்+கு), தெப்பம் (தெவ்), தெள், தென்கு, தெழ்கு, தெட்கு (தெள்தட்டு), தெண்ணீர் (திண்ணர்), தெத்து (தெற்று), தென்னை, தெய்ய, தெய்யோ, தெவ், தெம்முனை (தெவ்+முனை),தெரி, தெருள், தெல் (தில்லு), தெழி, தெளி, தெரளி, தெறி, தென்னை, தெக்கி, தெற்கு, தென, தென்படு, தென்று முதலியவும் இவற்றின் அடியாகப் பிறப்பனவும் தமிழ்ச் சொற்கள் எனலாம் தெத்தே, தெந்தன, தென்ன என்பவை ஒலிக் குறிப்பாக வரும். தே குறுகித் தெ என நிற்பதும் உண்டு தெகுடிகை (தேள்கொடுக்கி), தெம்பு (தேன்+பு), தெம்மாங்கு, தெம்மாங்கு (தேன்+பாங்கு), தென்மொழி (தேன்மொழி), தென்னி(தேன்வாழை) முதலிய காண்க

தே

இது த்+ஏ என்ற இரண்டும் சேர்ந்த உயிர்மெய்எழுத்து. (பார்க்க : த ; ஏ)

வடிவம் : எ, ஏ என்பவை வேறுபடாமல் எழுதப் பெற்றமை முன்னரே குறிக்கப் பெற்றது (பார்க்க : எ; ஏ;

தெ; கே). எனவே தெ என்பதின் வடிவமே இதன் வடிவமும் ஆம் (பார்க்க : தெ)

பொருள் : கொள்ளுதல் என்ற பொருளில் தெவ்வு என்பதன் மாற்று வடிவமாகவும், தலைவன், தெய்வம் என்ற பொருள்களில் தெய்வ என்ற வடசொல்லின் மாற்று வடிவமாகவும், மாடு துரத்தும் ஒலிக் குறிப்பாகவும், மனைவியும் கணவனும் ஒருவரை ஒருவர் அழைக்கும் அருவா நாட்டு விளியாக 'இந்தா, ஈதி' என்றதனன் மாற்று வடிவமாகவும் வழங்கும்

தே எனத் தொடங்கும் சொற்கள் : தேக்சா, தேரீசு, தேவா, தேவி என்பன உருதுச் சொற்கள் தேகாவார், தேங்கரி என்பன மராத்திச் சொற்கள் தேயிலைமை குறிக்கும் தே, தேய் என்பனவும் வந்தேறிகளே. இலேசு என்ற பொருளில் தேவிக்கை என வழங்கும் சொல், தெல் என்பதனோடு தொடர்புடையதான தெலுங்குச் சொல்லே ஆம் ஈரத்தைச் சொல்லோடு தொடர் புடையது போலும். தேஹம், தேசம், தேஜரூ, தேஜனி, தேனு (தேனுகள், தேனுகய், தேனுகாரி) என்பவை வடமொழிச் சொற்கள் தீயேயன் (தேயன்), திதி (தேதி), ரூதேரன் (தேரர்), ரூதேநன் (தேனன்), தெய்வம் (தே; தேவு) திதி என்ற வட சொற்கள் த்ய=தே என்றும், முதலில் ரூ கெட்டும் பிறவாறு மாறியும் தமிழில் வழங்கும் வடமொழிச் சொற்களாம் இவ்விரு வகையானவற்றின் அடியாக வழங்கும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் பலவாம்.

அடிப்படைத் தமிழ்ச் சொற்களில் தேதா; தேதே, தேந்தேம் என்பன ஒலிக்குறிப்பாக வழங்குவன. தெவ்வு= தே; தியக்கம்=தேக்கம்; தாழ்விலை=தேவலை; தெப்பம்= தேப்பம்; தேக்கம்=தேப்பம்; இடைகழி=தேகளி (தேஹளி என்ற வடமொழி என்பாரும் உண்டு); தேட் டுக்கு= தேகடை; தேங்கிட்டை; தேவை=தேள்வை (தேடுதல், விரும்புதல் என்ற பொருள் தோன்றுதல் காண்க); நேரம் = தேரம் என வரும் வேறுபாடுகளைக் கண்டால் த-சவும்

ந-தவும் எ-ஏயும் ட-தவும் (முதல் அசையில்) அ-எயும், இ-எயும் மாறாடுவதும், தீய என்பது தே என ஆதலும், ரு மொழிக்கு முதலாகாமையும் பிற எழுத்துக்கள் இடையே கேட்டு வரும் மரூஉ வழக்கும் புலனாகும்

தமிழ் என்றே கருதத்தக்க தேமல், தேமணி, தேக்கு (மரம்), தேன், தேம், தேள், தேர், தேரை, தேங்காய் முதலிய பெயர்ச் சொற்களும், தேறு, தேய், தேடு (தேண்டு), தேங்கு முதலிய வினைச்சொற்களின் தன் வினை பிறவினை முதலிய வடிவங்களும் இவற்றின் அடியாகப் பிறக்கும் பிற சொற்களும் சொற்றொடர்களும் பலவாக வழங்குகின்றன.

தை

த்+ஐ என்ற உயிர்மெய் எழுத்து (பார்க்க : த;ஐ). இதன் வடிவம் தகரமும் ஐகாரமும் சேர்ந்ததே ஆம். மெய்யெழுத்தோடு ஐ சேருவதன் வடிவத்தினை முன்னரே பல எழுத்துகளிலும் கண்டோம் (பார்க்க :கை). கல்வெட்டில் இதன் வடிவம் சிலவே கிடைத்துள்ளன.

கோலெழுத்து

அசோகர் காலம் : (?)

கி.மு. 3-2 ஆம் நூற்றாண்டு

குகை எழுத்துக்கள்

கிபி. 10ஆம் நூற்றாண்டு

இக்காலம்.

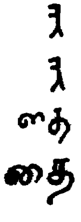

வட்டெழுத்து

அசோகர் காலம் :(?)

கி. மு. 3-2ஆம் நூற்றாண்டு
குகை எழுத்துகள்

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு

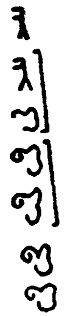

ஐ என்று தொடங்கும் சொற்கள் 99 உள்ளன. ஐ என்ற வினை அடி இலை, ஆணி, துணி முதலிய தைத்தல், பூத்தொடுத்தல், மணி கோத்தல், மணி பதித்தல், மணி சூழவைத்தல், அணிசெய்தல், திலகம் இடுதல், உடுத்தல், சித்திரித்தல், மனத்தில் உறுத்தல், திருஷ்டி படுதல் முதலிய பொருளில் வரும். தையல் அலங்காரம், தைவேளைச் செடி, தைத்தெங்கு, தைமாதம் என்ற பொருள்களில் பெயர்ச் சொல்லாம். இடைச் சொல்லாகத் தாளத்தைக் குறிக்கும் ஒலிக்குறிப்பாக வரும்; தை எனல் என்ற ஒலிக்குறிப்பும் உண்டு. தை என்பதனை (தைஷ்) வடமொழி என்பாரும் உண்டு; திஷ்யம் (பூச நக்ஷத்திரம்) என்பது தைசம் என வரும் என்பர்.

ஷ=ச தை என்ற மாதத்தின் பெயரோடு சேர்ந்து வழங்கும் சொற்கள் 11; தையல் என்ற சொல்லோடும் அதே பொருளில் வரும் தை என்ற சொல்லோடும் வருவன 8. (தையான்= தையற்காரன் என்ற அருவழக்குக் காண்க). தையல் என்பதற்குப் பெண் என்றும் பொருளாம். தைவா, தைவரல் என வரும் திரி சொல்லும் உண்டு.

தஞ்சை என்பது தைஞ்சை எனக் கல்வெட்டில் வழங்குகிறது; அஞ்=ஐஞ், தை ஐ ஸ (5) தைத்திய தைத்திரி (3) தைரியம் (8) தைலம் (15) தைவ (9) தைனியம் (1) தைதம் (2) ஷ்ததிலம் (3) என்ற வட சொற்களும் அவற்றிற்

பிறந்தனவுமாக வருவன 49; இங்கே ஷ =ச, ஜ=ச, ஸ=த; ஹ=க nya= ணிய, tya = த்திய; d = த; இகர வீறு மறைதல், ன் ஆண்பாலீறாகச் சேர்தல், மகரம் அஃறிணைச் சொற்களில் சேர்தல், ஐ=அம்; ஈற்று னகரம் கெடல் (தைலின்=தைலி) முதலிய மாறுதல்கள் வரல் காண்க

தைக்கால் (ஈறு கெட்டும் வழங்கும் சமாதி என்று பொருள்) என்பது பாரசீகச் சொல்லாம் த=தை என்றானது, பின்வந்த யகரம் மறைந்ததால் போலும் Ky=KK. தைலா (thaila= பெட்டி) தைலி (taili · பணப்பை), தைனாத்து=நியமனம் என்பன உருதுச் சொற்களாம் ஈற்றுத்தகரம் உகரம் பெறுதல் காண்க ஈற்று ஈகாரம் இகரமாதலும், ஏ ஆகாரமாதலும் காண்க தமிழில் ஈற்றில் வரும் இகரம் சிறிது நீண்டு ஒலிப்பதும் இயல்பு என விளங்குகிறது.

தைவேனை தைவினை எனவும் வருகிறது வட மொழியும் தமிழ்ச் சொல்லும் கலந்து ஒரு மொழி யாகவும் அரிசமாசமாகவும் வழங்குகின்றன. வான், காரன் என்ற விகுதிகளையும் காண்க

தகைவிலாங்குருவி, தைலாங்குருவி என மருவி வழங்குகிறது; தகைவி=தை, தைலே மரம் (ஒருவகைக் கட்டு மரம்) என்பதன் தோற்றம் விளங்கவில்லை.

தோ

த்+ஓ என்ற உயிர்மெய் எழுத்து (பார்க்க : த; ஓ) எழுத்து வடிவில் குற்றெழுத்தின்மேல் புள்ளியிட்டும் நெட்டெழுத்தின்மேல் புள்ளியிடாதும் முன்னர் எழுதிய வழக்கம் பின் மறைந்ததால் இரண்டும் வேறுபடாமையை முன்னரே குறிப்பிட்டோம். (பார்க்க: ஓ, கொ). காலும் கொம்பும் அமையும் வரலாற்றையும் முன்னரே காண்க

(பார்க்க : கா, கெ, தெ) எனவே, தோ என்பதற்குக் கல்வெட்டில் எடுத்துக்காட்டுகள் தருதல் அருமை

Tora= *தோடா (கங்கணம்)*, todo =*தோடி (இராகம்)*, tohfa= *தோப்பா, (இரட்டிப்பு)*, tupak=*தோக்கு (கைத்துப் பாக்கி)*, tobra= *தோப்றா (தோற்புறை)*, toba+karana= *தோப்பிக் கரணம், தோப்புக் கரணம், தோப்புக்கண்டம் என இவை உருதுச் சொற்களின் வழிவந்தவை.* r=L; d=L ; hf= *ப்ப*; d=*த*; *நெடிலின் பின்*b=*ப்ப என மாறுதல் காண்க*

தோப்பி, தோப்பு, தோப்புற முதலியன தமிழ் வடிவம் எனக் கொண்டு நாடோடி மொழிநூல் விளக்கங் களாம் (Folk philology) *உருதுவோடு வட சொல்லைக் கலந்து தமிழ்ப்படுத்தலும் காண்க*

ரு தோத்ரம், ரு தோகம் (சிறுமை), ரு தோமம் (கூட்டம்) முதலிய வடமொழிகள் முதலில் வரும் 'ரு' கெட்டுத் தமிழில் வழங்கும் ரு தோத்ரம் பெரு வழக்காகித் தோத்திரி (த்ர-த்திர) என்ற வினையடியையும் தமிழுக்குத் தந்தது தோஷம் என்ற சொல்லும் ஷ=ட; ஷ=ச என்றெல்லாம் மாறித் தமிழில் பெருவழக்காம் தோடம், தோசம் எனவும் வரும். தோஷம்=தோ அம்=தோம் என வழங்கும் என்று கூறுவாரும் உண்டு) doha = *தோகம் (பால்)*; dohalı = *தோகலி (அசோகு)*, dohada= *தோகதம் (வயா)*; toka= *தோகம் (குழவி)*, trotaka= *தோடயம், தோடையம் (பாட்டு)*; dronamukam= *தோனாமுகம் தோண்டி, தோணி முதலியவும் இதன்வழி வந்தன என்பர் சிலர்); தோலனம் (நிறுத்தல்)*; dobka, *ஊசல்*; dola= *தோளா (டோலி)*; toyam = *தோயம்= (நீர்-தோய் என்ற தமிழ் அடியில் பிறந்தது ஆம். ஆனால் தோயதரம் முதலியன வடசொல்லே ஆம். தோழம் (கடல்) என்ற பொருளில் இதன் மரூஉ என்பர் சிலர்)*

dor= *தோர் (தோள்)*; *தோரணம் (தோரணை, தோரணி என்பனவும் வடமொழி என்பர் இவை தொறு என்பதிற் பிறந்தனவும் ஆம்); தோரியம் (கூத்து, தமிழில்*

ஆடிமூத்தவள் என்றாம்) முதலியனவும், தெலுங்கு முதலிய வழியாக வந்த பிறவும், இவற்றின் வழியாக அமைந்தனவும் வடமொழியிலிருந்து வந்து தமிழில் வழங்கக் காண்கிறோம். இங்கே, h= க; tr=t, dr=த (ரகரக்கேடு); ல=ள; ய=ழ; d=த; t=த; இடையில் ஷ கெடல் முதலிய மாறுதல்கள் காண்க

தோகிலி (தோசினி=ஊழியச் சுதந்திரமாகத் தரும் இருவகைத் தானியம்; இங்கே dva என்ற வடமொழியின் திரிபு உண்டு போலும்); தோது (பொருத்தம்); தோரத்தம் (நிர்ப்பந்தம்); தோத்தை (இருகை அளவு போலும்); தோம்தர், தோம்தரா (கொசுவலை); தோவத்தி (தோதவத்தி, துவைத்தது என்று பொருள்படும். dhauta வடமொழி என்பர், துணி என்று பொருள்). தோம்பு (சிவப்பு); தோசை (அப்ப வகை); தோண்டான் (ஓநாய்) முதலியன தெலுங்கிலிருந்து வந்தவையாகக் கருதப் படுபவை. தொண்டான், பழைய மெல்லொலி யோடு வழங்குதலின், பண்டைய தமிழ்த் திசைச்சொல் வழக்காகலாம். 'தோசை' இன்று பெரு வழக்கிற்று. இவற்றில் சில வடமொழியுமாம். இங்கே dhau= தோ; ல=ள என வரல் காண்க. 'ன்' ஆண்பால் குறியாது வருதலும் காண்க. தோல்தனம் முதலிய வழக்கும், தெலுங்குத் தொடர்பாகலாம். தோரமலி, தோராவல்லி (ஓர் அணி), தோடை (கிச்சிலி) முதலியன சிங்களமாம்.

தோகை, தோடு, தோடை, தோட்டம், தோட்டி (பலபொருள் உண்டு. இதனை வடமொழி என்பாரும் உண்டு), தோண்டு, தோண்டி, தோணி, தோப்பு (தொகுப்பு), தோப்பி (நெற்கள்), தோய் (வினைச்சொல்), தோல் (தோல்வி, பழமை, உரி), தோழ் (தொழு, கூட்டம், தொழுதல்), தோழம் (கடல் பேரெண்; வெள்ளம், சமுத்திரம் என்பனவும் பேர் எண் ஆதலைக் காண்க), தோழன், தோழி, தோள் (வினைச்சொல்; பெயர்ச்சொல்) தோறும் (தொறு) முதலியன தமிழ் அடிச் சொற்களாம்

தொகுத்த கொய்சகம் என்பது தொக்கை என்றாய் முன்றானையைக் குறிக்கும். தோ என்பது நாயைக் கூப்பிடும் ஒலியாக இன்று வழங்கும் தோவாளம் (கிணற்றுச்சுவர்) என்பது திருநெல்வேலி வழக்கு

தோல்=தோலி (ஈற்றில் இகரப்பேறு); தோல்=தோர் (ல=ர, தோரா=ஓயாத); துவர்=தோரை; தகப்பனார் =தோப்பனார் (துவ=தோ; தக=தோ; இங்கே பின்வரும் உதட்டெழுத்தின் சாயலால் அகரம் ஒகரமாம் உதட்டெழுத்தாக, அது மருவிய எழுத்துகளின் இரு குறிலின் அளவை நிரப்ப நெடிலெழுத்து மாயிற்று). தோற்பாடி = தோய்ப்பாடி=தோப்பாடி (துஷ்டன்); தோற்பை= தோப்பை (இருவேறு வல்லெழுத்துகளின் முன்னது பின்னதோடு ஒன்றாதலும் - Progressive assimilation - காண்க. இடையில் யகரம் கெடலும் காண்க) தொழுநோய், தோணை (உகரம் கெட அதனை நிறைவு செய முதல் நீள, ழ்+நோ=ணோ என்றாய்ப்பின், கெட்ட யகரத்தின் சாயலால் ஓ=ஐ ஆன்மை காண்க); தோன்று=தோணு (ன்று=ணு) முதலிய மரூஉ வழங்கும் தமிழில் வழங்கக் காணலாம்.

ந

ந் என்பது மெய்யெழுத்து தகரம் பிறக்கிற இடத்தில் நாவும் பல்லும் நிற்க, வாய் வழியாக மட்டும் அன்றி மூக்கின் வழியாகவும் மூச்சு வெளிவர, மெல்லண்ணம் கீழிறங்க ஒலிக்கும். மூக்கொலியாதலின் மெல்லெழுத்து எனப் பெயர் பெறும். ஆனால், பல்லவர் காலத்திலிருந்து ன, ந என்ற இரண்டொலியும் ஒன்றாயின. பல்லின் வேருக்கும் ஈற்றுக்கும் சிறிது மேலாக ஒலிக்கும் னகர ஒலியின் ஒலியே இதன் ஒலியாக

மாறியது பந்து என்பது போலத் தகரத்தின் முன் வரும் இடங்களில் மட்டும் தகரத்திற்கு ஒத்த பல் எழுத்தாகவே இது ஒலிக்கும். தமிழ், மலையாளம் முதலிய சில மொழி களிலன்றிப் பிற திராவிட மொழிகளில் ன, ந என்ற இரண்டெர்லியும் ஒன்றாயின. பல்லின் வேருக்கும் ஈற்றுக்கும் சிறிது மேலாக ஒலிக்கும் னகர ஒலியின் ஒலியே இதன் ஒலியாக மாறியது. பந்து என்பது போலத் தகரத்திற்கு ஒத்த பல் எழுத்தாகவே இது ஒலிக்கும் தமிழ், மலையாளம் முதலிய சில மொழிகளிலன்றிப் பிற திராவிட மொழிகளில் ன-ந வேற்றுமை இல்லை அஞ்ஞை (அன்னை), செய்குந முதலிய சங்கால வழங்குக் கனே் சில திசைச் சொற்களில் இவ் வேறுபாடு மறையத் தொடங்கி யதனைக் காட்டும் எனலாம்

பொருள் : ந என்பது நக்கீரன் என்பதிற் போலச் சிறப்பினையும், நக்கரைந்து (மிகக்கரைந்து) என்பதிற் போல மிகுதியினையும் குறிக்கும் தமிழ் முன்னீடாகவும் (Prefix), நமித்திரர் (மித்திரர் அல்லாதார்) என்பதிற் போல எதிர் மறையைக் குறிக்கத் தமிழில் வந்து வழங்கும் வடமொழி முன்னீடாகவும் (உபசர்க்கம்) வழங்கும்.

ந, நா, நி, நீ, நு, நூ, நெ, நே, நை, நொ, நோ, நௌ என்பன உயிர்மெய் எழுத்துகள் மொழிக்கு முதலில் நகரம் எல்லா உயிர் எழுத்துகளோடும் வரும் நகரம் வெரிந், பொருந் என்ற இரண்டு சொற்களில் பழங் காலத்தில் ஈறாகி வந்தது. நகர ஈறு உகரச்சாரியை பெறுவது இயல்பாயிற்று வெரிந் வென் என மாறியது; பொருந் பெரும்பான்மையும் வழக்கற்றது

இக்கால ந்த ந் ந நா நி நீ நு நெ நே நை நொ நோ என்ற எழுத்துகள் கல்வெட்டில் சிறப்பு வடிவம் பெற்று வழங்காமை அறிக (பார்க்க : தே, தோ)

வரிவடிவம் :

கோலெழுத்து :

அசோகர் ந் ந் ந நா நி
நீ நு நூ நெ நை நொ
குகை எழுத்து
திருநாதகுன்றம்
7ஆம் நூற்றாண்டு

8ஆம் நூற்றாண்டு
9ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

12ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு

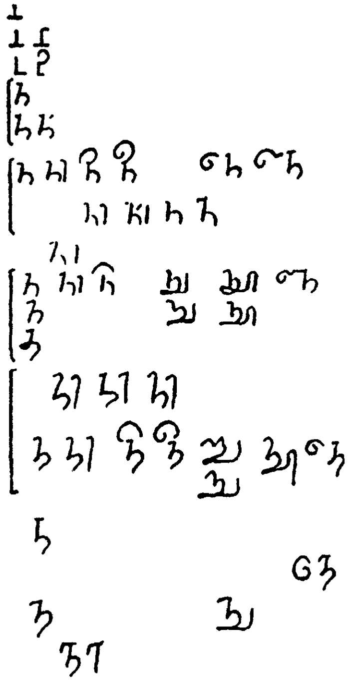

வட்டெழுத்து :

அசோகர் : ந் ந நா நி நீ
நு நூ நெ நை நொ
குகை எழுத்து
திருநாதகுன்றம்.
7ஆம் நூற்றாண்டு
8ஆம் நூற்றாண்டு
9ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
12ஆம் நூற்றாண்டு

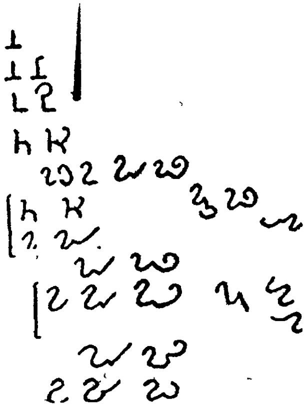

13ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு
15ஆம் நூற்றாண்டு
17ஆம் நூற்றாண்டு
18ஆம் நூற்றாண்டு

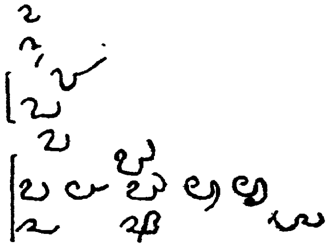

ப

பகரம் நெடுங்கணக்கில் ஒன்பதாம் மெய்யெழுத்து. பல சொற்கள் இந்த மெய்யெழுத்தோடு உயிர்களில் ஒன்றன் பின் ஒன்று காண்கிறோம். மொழிக்கு ஈற்றில் வல்லெழுத்து நிற்பதில்லை. இலக்கிய வழக்கில் தமிழில் ஔ, எ என்பன நீங்கிய பிற உயிர்கள் ஈற்றில் வரும் முற்றியலுகரத்தோடு முடிந்த ஔ என்பது பேச்சு மொழியில் மட்டுமே உண்டு ஔ என்பது பேச்சு மொழியில் இல்லாமையால், அது தவிர ஈற்று ஐகாரம் உப்பை > உப்பே என எகரமாக ஒலித்தலாலும், பேச்சு மொழியில் வரும் எல்லா உயிரும் பின் வரப் பகரம் உயிர்மெய்யாய் மொழி ஈற்றில் வரும். மொழிக்கிடையில் பகர மெய்யின் பின் பகர மெய்யன்றிப் பிற வாரா. பகர மெய், டகரம் (நட்பு), றகரம் (கற்பு), பகரம் (தப்பு), யகரம் (சாய்பு), ரகரம் (மார்பு), லகரம் (சால்பு), ளகரம் (கொள்பு), ழகரம் (வாழ்பு), மகரம் (அம்பு), னகரம் (என்பு), ணகரம் (பண்பு) முதலியவற்றின் பின் மட்டுமே வரும் வல்லெழுத்தின் பின்னும் மெய்யெழுத்தின் பின்னன்றிப் பிற இடங்களில் பகரம் வருவது வழக்கொழிந்தது; அங்கும் பகரம் வகரமாகத் திரிந்தது. பேச்சு மொழியில் பிற வல்லெழுத்தின்பின் வரும்போது அவ்வல்லெழுத்து களும் பகரமாகத் திரிந்தன: (கற்பு > கப்பு), (நட்பு>நப்பு)

பகரத்தின் முன் வரும் மெல்லெழுத்துக்கள் மகரமாகத் திரிந்தன : (என்பு>எம்பு; பண்பு> பம்பு). பழைய இலக்கிய வழக்கில் குறிலின்பின் வரும் வகரம், பகரத்தின்முன் (அவ்+புதிய, அஃபுதிய = அவை புதிய) ஆய்தமாகத் திரிந்தபோது, பகரத்தின் ஒலி உரசொலி யாகும்.

ப என்பது, இரண்டு இதழ்கள் ஒட்டும்போது எழும் இதழ்ஒலி (Labial sound). இன்று தமிழ் நாட்டின் பெரும்பான்மையான இடங்களில் வழங்கும் தமிழ் ஒலிப்பு முறையில், பல் என்பதிற்போல மொழிக்கு முதலிலும், தப்பு என்பதிற்போல, இரட்டித்து வரும் போதும், p என்பது போன்ற ஒலிப்பிலா வெடிப் பொலியாகவும் வம்பு முதலியவற்றில் போல மெல் லெழுத்தின் பின்வரும்போது v என்பது போன்ற ஒலிப்புடைய ஒலியாகவும் (இந்த நூற்றாண்டின் முதல் கால் பகுதிவகை அந்த ஒலியே வழங்கியது எனலாம்), சில இடங்களில் Ø என்ற கிரேக்க எழுத்தின் ஒலிப்பிலா உரசு இதழ் ஒலியாகவும் சில இடங்களில் ய W என்ற ஒலிப்புடை உரசு இதழ் ஒலியாவும் ஒலிக்கக் காண்கி றோம். விம்மி அழும்போது பகரம் மூச்சினை உள்ளிழுத்து ஒலிக்கும் உள்வாங்கு ஒலியாகவும், உறழ்ந்து பேச்சு வழக்கில் வரும் கஃபு என்றதில் உள்ள ஆய்தம் Ø என்ற, உரசு ஒலியாம் 'ப' என வடமொழியில் வழங்கும் உபத்மானீயம் என்ற ஒலியை ஒப்பிட்டுக் காண்க!

பொருள் : பகரம் எதிர்கால இடைநிலையாகும். சேர்ப்பார் முதலிய சொற்களைக் காண்க. என்மர், என்மனார் என்ற இடங்களில் இருந்த பழைய மகரமே மக்கொலி நீங்கிப் பகரமாயிற்றுப்போலும். வல் லெழுத்துக்கும் மெல்லெழுத்துக்கும் பின்னன்றிப் பிற எழுத்துகளில் பின் பகரம் வகரமாயிற்று பகரம் எதிர்கால இடைநிலையாக மட்டும் அன்றிக் காப்பு என்பதிற் போலச் சொல் ஆக்கநிலை உருபாகவும் (Word formative) உயிரோடு சேர்ந்து வரும். இங்கும் பகரம் முன் கூறியதுபோலச் சேர்வு முதலியவற்றில் வகரமாகும். தபம் > தவம்; உபமா > உவமா (உவமை) என்பனவற்றிற் போலப் பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழான போது

வகரமாகத் தொடங்கி இருத்தல் வேண்டும். மொழியிடையில் வல்லொற்றுக்கள் கெட்டு வருவது பழந் தமிழிலும் பிராகிருதத்திலுமாக இந்தியா முழுவதிலும் வழங்கிய வழக்காம் இடையில் பகரம்கெட்டு, தஅம், உஅமா என நின்றவை பின்னர் உடம்படு மெய் பெற்றுத் தவம், உவமா (உவமை) என வந்தன எனக் கருத இடம் உண்டு. இத்தகைய இடங்களில் பகரம் இவ்வாறு வகரமாக மாறுவது பெருவழக்கான பிறகு சேர்வு என்பதிற் போலவும் பகரம் வகரமாயிற்று பு என்ற விகுதி உ என்ற விகுதியாக மாறியதும் இதனாலேயே உடம்படு மெய்யல்லாத மெய் என வழங்குவன இவ்வாறு எழுந்தனபோலும் இவ்வாறு மாறுவது முன் கூறியதுபோல இடை எழுத்துகளின் பின்னும் உயிர் எழுத்துகளின் பின்னுமே ஆம் வினை அடிக்கு ஏற்பப் பகரமோ வகரமோ எதிர்கால இடைநிலையாக வரும் என்று உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டுவர் ஆனால் படுப என்பதுபோலப் பலர்பாலில் வரும் பழைய வழக்கு மாறாது நின்றது இவ்வாறு பகரம் வகரமாக முழுவதும் மாறுவதற்கு முன் சில காலம்வரை பகரமும் வகரமும் உறழ்ந்து வந்தனபோலும். ம> ப> அ> வ என வரலாறு கூறலாம் மொழிக்கு முதலிலும் பண்டி வண்டி என வருதலும் உண்டு.

சிலபோது பர்வதம் பருவதம் என ஆவதே அன்றிப் பருப்பதம் என ஆவதும்போல, வகரம் பகரமாதலும் உண்டு f போன்ற பிறமொழி ஒலிகளும் பகரம் ஆகும் (Coffee >காப்பி. ஆங்கில b தனிப்பகரமாகவும் (baby= பேபி), p இரட்டைப் பகரத்தில், முதல் பகரத்தில் ஒற்றுதல் உண்டேயன்றி விடுதலாம் வெடிப்பு இல்லை எனவே அதனை நெடில் பகரம் எனலாம் ஆனால், பேச்சு வழக்கில் இந்த நெடிற் பகரம் குறிற்பகரமாகவே ஒலிக்கிறது. ஒற்றையாக வந்தால் b ஒலியும் இரட்டையாக வந்தால் p என்ற ஒலியும் கேட்கிறோம்

வரிவடிவம் : இந்த ஒலியின் வரிவடிவ வளர்ச்சி அடுத்த பக்கத்தில் தரப்பட்டுள்ளது

கோலெழுத்து :

அசோகர்

தமிழ்க் குகை

கி மு— 2, 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 12ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு

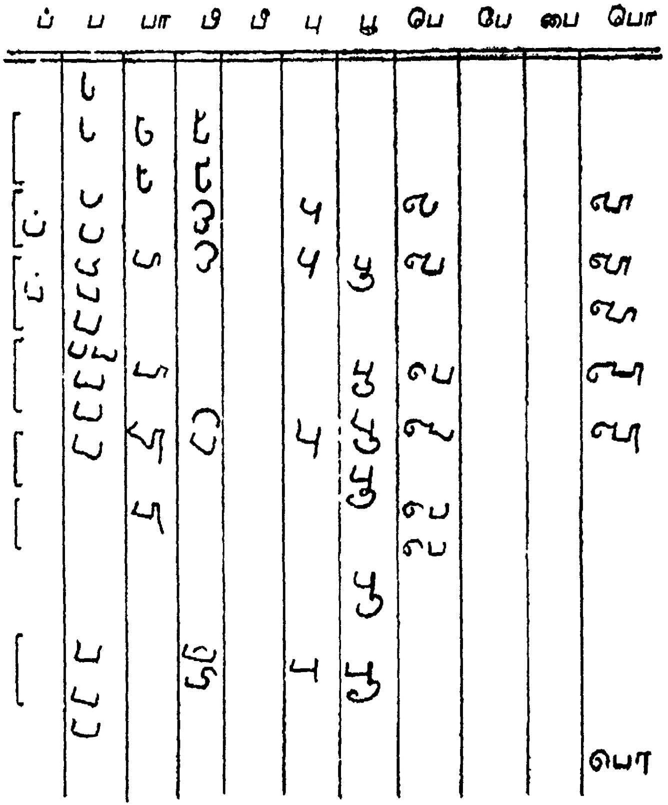

வட்டெழுத்து: திருநாதகுன்றம் எழுத்துகளும், வட ஆர்க்காடு புதுக் கோட்டை, கோலாா முதலிய இடங்களில் கிடைக்கும் எழுத்துகளில், வட்டெழுத்தும் கலந்து வருவதால், அவ்வெழுத்துகளும் இங்கே காட்டப்பட்டுள்ளன.

அசோகர்

தமிழ்க் குகை

கி. மு.ட 2, 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 12ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 14ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 15ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 17ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 18ஆம் நூற்றாண்டு

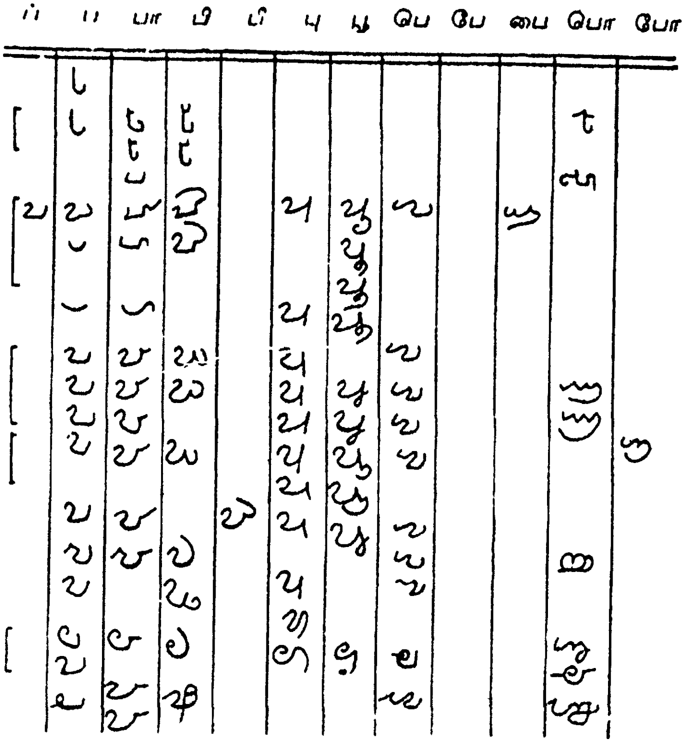

ம

மகரம், ம, ம், மஃகான் என்று இதனை வழங்குவர். வாயிதழ் இரண்டும் ஒற்ற, மெல்லண்ணம் கீழ் இறங்குதலால் மூச்சு மூக்கு வழியே மூக்கு வளியாக வருதலால் பிறக்கும் ஒலி இது. இதனை மெல்லெழுத்து என்பர்.

கோலெழுத்து:

அசோகன் காலம்
கி. மு. 2, 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி.16ஆம் நூற்றாண்டு

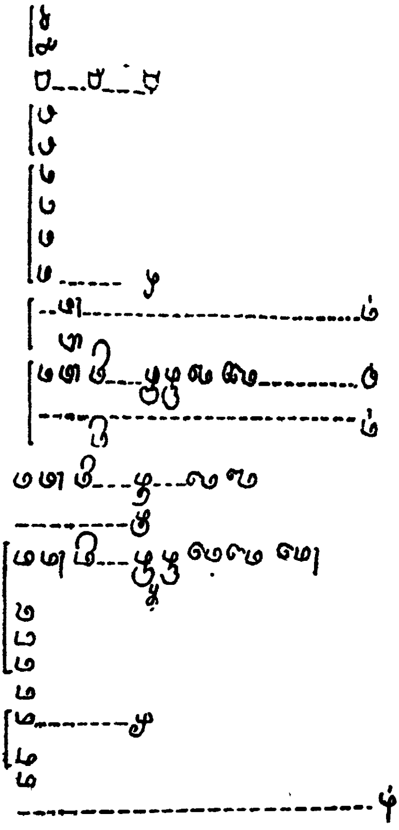

வட்டெழுத்து.

அசோகன் காலம்

கி. பி 4, 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 17ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 18ஆம் நூற்றாண்டு

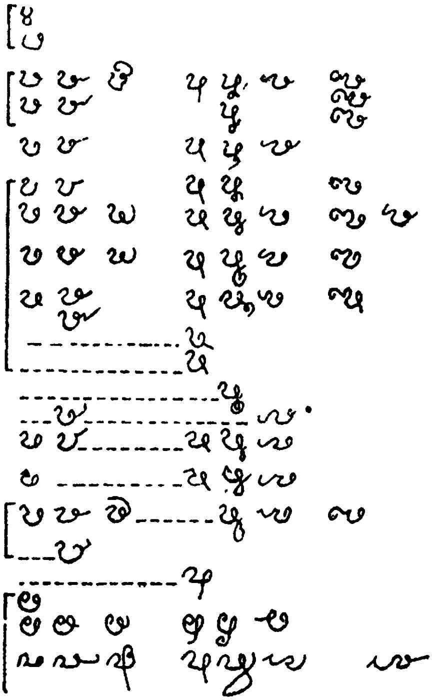

ஞகரம் வருவது உரிஞ் என்ற ஓரிடத்தில்தான் ; பிற மெலி வரும் சில போது இவையும் மகரமாகத் திரியும்:

தண்+கால்=தங்கால்

தென்+கு=தெங்கு

மகரத்தின்முன் நிலைமொழி மகரம் கெடும் மரம்+நன்று=மரநன்று ஈற்று மகரம் வருமொழி முதலில் வரும் வலிக்கு இனமான மெல்லெழுத்தாம். மரம்+கிடந்தது=மரங்கிடந்தது தொகை மொழியில் ஈற்று மகரம் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். மரம்+பலகை=மரப்பலகை மகரம் மூச்சொலி இழந்து வ என்றும் ஆம். அம்=அவ். முழி=விழி. சில போது வகரம் மெல்லொலிச் சாயல் பெற்று மகரமாதலும் உண்டு

வானம்=மானம் மகரம் வகரத்தின் முன்னும் (தரும் வரம் னகாரணகாரங்களின் பின்னும் (கேண்ம், போன்ம்) மாத்திரையில் குறுகும். முன்னைய மகரம் பல்லிதழ் மகரம் ஆகலாம்; அனுஸ்வாரமாகலாம். பின்னையதில் மகரம் னகார ணகாரங்களின் மெல்லொலியோடு ஒட்டிச் சிறிதளவே இதழ் மூடுவதால் ஒலிக்கும் மகரத்தில் முடியும் சொற்கள் பேச்சில் மகர ஒலி இழக்கும்; அப்போது அதன் உயிர் மூக்கொலி உயிராம்.

மகரம், நான் நாம் என்பவற்றிற்போலப் பழைய பன்மைக்குறியாகஇருந்தது எனலாம்.

என்மர் என்புழிப்போல மகரம் எதிர்காலம் காட்டும். இதுவே பின் பகரமாகிப் பின் வகரமாகவும் ஆயது போலும்.

மகரம் மத்திமம் என்னும் இசையின் குறி எழுத்தாம். திங்கள், சிவன், கூற்றுவன், காலம், படைப்போன், திருமால், நஞ்சு என்ற பொருளில் மகரம் வரும்.

வடிவம்: தொல்காப்பியம் பகரத்திற்கும் மகரத் திற்கும் வேற்றுமை காட்டுவதாக "உட்பெறுபுள்ளி உருவா கும்மே" என்ற சூத்திரத்திற்குப் பொருள் காண்பர் உரையாசிரியர் பகரத்தினுள் ஒரு புள்ளி பெற்று அது மகரமாம் என்பர் உரையாசிரியர். மெய்யெழுத்து என்பதைக் காட்ட வீரசோழிய உரையாசிரியர் மகரத்தின் மேல் புள்ளியிடுவதோடு உள்ளாலும் புள்ளி பெறுவதே மகரக்குறுக்கத்தின் வடிவம் என்று இதற்கு விளக்கம் கூறுவர்.

ய

தமிழ் நெடுங்கணக்கில் 'க' முதலாக வரும் மெய்யெழுத்துகளில் இது பதினோராம் எழுத்து, 'ம' என்பதற்குப் பின் வரும் ய, ர, ல, வ, ழ, ள என்ற ஆறும் இடையெழுத்துகளெனத் தமிழில் வழங்கும் வல்லெழுத்துப்போல் வனமையுமாகாமல், மெல்லெழுத்துப் போல் மென்மையும் ஆகாமல், இடை நிகரனவாய் நிற்பதால் இடை யெழுத்தென்ற பெயர் வந்ததென இலக்கணப் புலவர் கூறுவர். உயிரெழுத்திற்கும், மற்றைய மெய்யெழுத்திற்கும் இடைநிகரனவாய் நிற்பன என்று கொண்டு இவற்றை அரை உயிர்கள் என்று மேனாட்டார் வழங்குவர். இவற்றைப் பிறப்பு வகையாலோ, செவி யுணர் ஒலி வகையாலோ ஓரினமாகக் கொண்டு ஆராய்வது அருமையென்று இந்நாளைய பேச் சொலி யியல் அறிஞர்கள் கருதுவர்

எழுத்தொலிகளை 'அலகு பெறுவன', 'அலகு பெறாதன' என்று யாப்பு நூலறிஞர் வேறு பிரிப்பர். 'அலகு பெறுவன'வற்றை மேனாட்டார் 'அசை ஒலிகள்' என்பர். இவை உயிரெழுத்துக்களம், அளபெடை பெற்ற மெய்யெழுத்துகளுமாம். பிற ஒலிகள் அலகு பெறாதன ஆம் இவையே மெய்யெழுத்துகளாகும். இவற்றிலே மூச்சு வரு வழி முழுதும் அடைபட்ட 'மூடுமெய்கள்' ஒரு வகை. அவ்வழி ஒரு சிறிது திறந்த 'திறப்பு மெய்கள்' ஒரு வகை. இத்திறப்பு மெய்களும், ஒலிப் பொலிகளாகவோ, ஒலிப்பிலா ஒலிகளாகவோ அமையலாம். இங்கும் மூடுமெய்களைப் போலத் தொடக்கநிலை, பிடிப்பு நிலை, விடுநிலை என மூன்று கூறுகளைக் காணலாம். இவற்றின் பிடிப்பு நிலையில், மூடுவதற்கன்றி ஒரு சிறிது

திறப்பதற்கே முயற்சி எழுகிறது. இந்தப் பிடிப்புநிலை மிகச் சிறு கால அளவினது எனலாம். விடுநிலையோ, ஒலி வகையாலும், அளவுவகையாலும், அசைகளின் கோல வகையாலும் சிறந்து தோன்றுவதும் உண்டு. இதனை யகர வகர உயிரில் காணலாம். திறப்பு ஒலிகளை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுப்பது உண்டு. வாய் மூடியிருந்தாலும், மூக்குத் திறந்திருக்கும் மெல்லொலிகள் ஒருவகை. வாய் இடையே முழுத்தடை எழும்போது நாவின் இருபுறத்தும், பற்களினூடும், இதழ்களினூடும் மூச்சு ஓட நிற்கும் திறப்பொலி இரண்டாம் வகை இவற்றை இதனால் ஓர மெய்கள் என்பர்.

உரசு ஒலிகள் மூன்றாவது வகையாகும் இடையண்ண வல்லொலியும், மெல்லொலியும் முறையே சகரமும் ஞகரமும் ஆம் இடையண்ண உரசொலிகளில் ஒலிப்பிலா ஒலி என்பதாம். மொழிக்கு முதலிலும் உயிர்களுக்கிடையிலும் வரும் தமிழ்ச் சகரம் பல இடங்களில் இந்த ஒலியே பெறுவதைக் கண்டோம். கரத்திற்கு இனமான ஒலிப்புடை ஒலி யகரம் ஆகும்; இதனை ஒலிக்கும்போது நாவின் மேற்புறம் தட்டையாக நிற்கும்போது, நவிற்கும் அண்ணத்திற்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி மிகமிகச் சிறிதாக அமையும்; ஆனால் பரந்து நிற்கும்; அவ்விடைவெளி வழியாக மூச்சானது உரசிக்கொண்டே வெளிவரும்

'அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்',

என்பது தொல்காப்பியம். 'மிடற்றெழு வளியிசை' என்பதால் யகரம் ஒலிப்புடை ஒலி எனக் கொள்ளலாம்; 'அண்ணம் சேர்ந்த' என்பதனால் அது வல்லண்ண ஒலி என்பது தெளிவு; 'கண்ணுற் றடைய' என்பது இஃது உரசொலி என்பதைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். 'உரலாணியிட்டாற் போலச் செறிய' என்று நச்சினார்க்கினியர் உவமை காட்டிப் பொருள் கூறுவர். இடை

வெளியானது ஒரு தட்டைப் பிளவு போலப் பரந்து நிற்பதன்றிக் குவிந்து நிற்குமென இந்த உவமைகொண்டு நாம் முடிவு செய்தலாகாது.

யகரம், இகரத்திற்கொத்த இடையெழுத்து எனலாம் உரசுதல் உள்ளபோது இகரம் யகரமாகும் அலகுபெறும் உயிரொலி ஈற்றில் படுத்துச் சொல்லப்பெறும்போது இகரம் யகரமாகும். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இந்த மாறுதல் நிகழ்ந்துவிட்டது 'போஇ' போய் என்றானது. 'இன்' என்ற இறந்தகால இடைநிலையின் மொழியீற்று மெல்லெழுத்தாம் னகரம். கெட்டுச் 'சூடி' என்பதைப் போல இகரமாக நிற்கும் போது உயிரெழுத்திற்குப்பின் யகரமாக ஈற்றில் மாறும்; அதனால் 'போ' என்பதன் அடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம் போய் என்று அமையக் காண்கிறோம்

'இகர யகரம் இறுதி விரவும்' என்பது தொல் காப்பியம். இகரத்தின் பிறப்பிடமே யகரத்தின் பிறப்பிட மாம். ஆனால் நாவானது இகரத்திற்கு எழ வேண்டிய தற்கு மேலும் சிறிது உயரமாகவே அண்ணத்தை நோக்கி நிற்கும்போதே யகரம் ஒலிக்கும் இந்த இடைவெளியின் உயரவேற்றுமை ஒன்று அல்லது இரண்டு மில்லிமீட்டர் தான் இருக்கும் எனவே, இவற்றிடையே உள்ள வேற்றுமை உயரத்தாலன்றி வேறு வகையால் எழுந்த தாதல் வேண்டும். ஒலிப்பு எழும்போது உள்நாவின் பின்புறத்தே நிகழும் ஒத்தொலிப்பின் வேற்றுமையே இந்த வேற்றுமைக்குக் காரணமென்பர். அகர ஆகாரத்தின் முன்னோ (மர யானை) உகர ஊகாரத்தின் முன்னோ (வரையூடு) யகரம் வரும்போது அதன் விடு நிலையில் நாவினியக்கம் பெரிதளவில் நிகழும். அங்கே, யகரம் ஒலிக்கும் முன்னண்ணத்தைவிட்டு நாவானது பின் செல்ல வேண்டுமன்றோ, அப்பொழுதெல்லாம் ஒலிப்பும், ஒத்தொலிப்புட்ம தொடர்ந்து நிகழ்வதால் ஒலி வேறுபாடு தெற்றெனத் தோன்றும். அத்தகைய

நிலையில் உரசுதல் குறைந்தும்போகும். அகர உகரங்களின் முன் நாவானது செறிந்தோ உயர்ந்தோ அமையவேண்டுவதில்லை. இகரத்தின் முன் யகரம் வரும்போதோ யகரம் ஒலிக்குமிடத்திலிருந்து இகரம் ஒலிக்குமிடத்திற்கு நாவானது மாறுதற்கில்லை. விடு நிலை ஒன்றும் அங்கு எழவேண்டுவதில்லை ஆதலின், அங்கே இகரமும் யகரமும் வெவ்வேறென்றே செவிப் புலன் ஆகவேண்டுமானால், யகரத்தின் பிடி நிலையில் உரசுதல் மிக்கெழுதல் வேண்டும்.

சில உயிரொலிகள் தொடங்கும்நிலைக்கும் முடியும் நிலைக்கும் இடையே வேறுபடுவதனைக் கண்டோம். அவற்றைக் கூட்டொலி என்று விளக்கினோம். தமிழிலே இவற்றின் தொடங்கு நிலை உரத்தும் நீண்டும் விளங்கும் ஐ என்பது அய் என்பதாம். இவற்றைக் குறைந்துவருங் கூட்டொலி என்பர் ஈகாரம் 'ஈய்' என ஒலிப்பதனையும் 'ஏ' என்பதும் 'ஏய்' என்று ஒலிப்பதனையும் குறிப் பிட்டோம் 'இய்' முதலியன கூட்டொலிபோல ஒலிக்கின்றன என்பர் ஆனால் இவை உண்மையில் கூட்டொலிகளா அல்லது இருவேறு ஒலிகளின் மயக்கமா என்றாராய்தல் வேண்டும். ஒரு முழு உயிரை அடுத்து உடம்படு மெய் போன்ற நெகிழுயிர் முன்னோ பின்னோ அமைய வருவதே கூட்டொலி என்பர் ரூ வீட்டு என்ற அறிஞர். இது எல்லா இடத்தும் உண்மை யாவதில்லை 'யு' என்பது ஒலியனாகவே ஆங்கிலத்தில் வரக் காண்கிறோம். ஆனால் தமிழில் யகரம் அவ்வாறு ஆகாமல் மெய்யும் உயிரும் மயங்கும் மயக்கத் தினிடையே தான் வரக் காண்கிறோம்.

யகரம் பழந்தமிழில் ஒலியனா என்பதொரு கேள்வி. யகரம் உடம்படு மெய்யாக வருவது தொல்காப்பியர் காலத்தே கட்டாயமில்லை எனவே அக் காலத்தில் உயிர்களும் ஒன்றோடொன்று மயங்கி வருமெனத் தெரிகிறது. 'போஇ', 'ஆஇ' என்பனவே பிற்காலத்தே

'போய்', 'ஆய்' என ஆயின. உயிரளபெடைகளும் ஈரலகு பெறும் உயிர் மயக்கமேயாம் உடம்படுமெய் வரும் இடத்தை ஆராய்ந்தாலும், இய், ஈய், எய், ஏய், ஐய் எனக் கூட்டொலிகள் போல் இவை ஒலிப்பதனைக் கண்டோம் இந்த நெகிழொலிகளே யகர உடம்படு மெய்யாக அமைந்தன எனலாம் இந்த வழக்கு மிகப் பழைய வழக்கன்று. பழைய வழக்கு இ, எ, ஏ, ஐ, என்பன மொழி முதலாக வரும்போது, அவற்றின் முன்னாக யகரமெய் நெகிழொலியாக வந்ததெனலாம். இன்றும் இந்த ஒலிகளைத் தமிழர் ஒலிக்கும்போது, மேனாட்டார் இவற்றின் முன்னே யகர ஒலி கேட்பதாகவே கூறு கின்றனர் இதற்கேற்ப 2, 3 நூற்றாண்டுகளாக வழங்கும் ஏட்டுச் சுவடிகளிலும், மொழிக்கு முதலிலும் இவை, யிகரம் முதலியனவாக எழுதப் பெற்றிருக்கக் காண்கிறோம். எனவே மாயிரு, கோயில், ஆயிடை முதலிய பழைய வழக்குக்களில் யகரவுடம்படு மெய் வருமொழி அல்லது வரு மொழி உறுப்பினை ஒட்டிவந்திருக்கக் காண்கிறோம். பிற்காலத்தோ, நிலை மொழியை ஒட்டியே யகரவுடம்படுமெய் வருதல் பெரு வழக்காயிற்று. இதனையே பவணந்தியார் குறிக்கின்றார் ஆனால் இதற்கும் பிற்காலத்திற்கு வருவோமானால், யகரம் நெகிழுயிராக, இகர முதலியவற்றின் பின்னும் முன்னும் வரக் காண்கிறோம் (தீய்.யிது). எனவே, மொழிக்கு இடையே வரும் யகரத்தை உடம்படுமெய் யென்று ஒதுக்குதல் கூடும்.

ஆனால் மொழிக்கோ, மொழியுறுப்பிற்கோ ஈற்றில் வரும் யகரம் இத்தகைய நெகிழொலியாகாது. எனினும், மொழியீற்று யகரத்தை, 'போய்' என்பதைப் போல இகரத்தின் ஈற்றுத் திரிபு என்று கொள்ளுதல் கூடும் ஆதலின், ஆராய எஞ்சி நிற்பது மொழிக்கு முதலாம் யகரமேயாம்.

பழந்தமிழில், தொல்காப்பியத்தின்படி யகரம் ஆகாரத்துடன்தான் மொழிக்கு முதலாம் இவ்வளவு சிறிய அளவில் யகரம் வழங்குவது அஃது ஒலியன் தானா என்ற ஐயத்தைக் கிளப்புகிறது அங்கும் நெகிழொலியாக வந்து யகரமாகத் திரியும் இகரமென்றே அதனைக் கொள்ளலாகாதா என்பது கேள்வி பிற்காலத் தமிழில் உயிர்கள் உயிர்களோடு உடம்படு மெய்யின்றி மயங்குவதில்லை ஆதலின், அந்த நிலையில் இ+ஆ=யா எனக் கொள்வதற்கில்லை ஆனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் உயிரோடு உயிர் மயங்கும் மயக்கம் உண்டு எனக் கூறியுள்ளோமாகலின் யகரத்தை இகரமெனக் கொள்வதில் அத்தகைய தடையொன்றுமில்லை

யா என்பது குறுகினால் எகரமாகவே குறுகக் காண்கிறோம். யான்-என்; யாது-எது; யாம்-எம் என வருதல் காண்க

ஆனால் வல்லண்ண ஒலியான சகர ஞகரங்கள் சான்றோர்>ஆன்றோர், ஞீர்-நீர்>ஈர் என்பவற்றிற்போல மொழிக்குமுதலில் கெட்டு நிற்பதும், மொழிக்கு முதலில் அகரத்திற்கு முன் வந்தால், செத்தான் ஞெண்டு-என அகரத்தை எகரமாக்கி வருவதுபோல வல்லண்ண ஒலியான யகரமும், யானை, யாது முதலியனவற்றில் யகரம் முதலில் கெட்டு அடு அறு என வருவதோடு, யகரத்தின் பின்வரும் ஆகாரம், யகரம் கெட்டபின் எகரமாகியும் வருதலை யாது- எது; யான்-என் முதலிய எடுத்துக்காட்டுக்களில் காணலாமென்றும் கூறத் தகும்

உயிர்-உசிர் என்பதுபோல யகரத்தினிடத்தே சகரம் வருவதனைச் சேரி வழக்கிலும், கன்னடம் முதலிய பிற மொழி வழக்கிலும் காண்கிறோம் யகரமோ சகரமோ பழையது என்பது கேள்வி உயிர்களுக்கிடையே வரும் வல்லெழுத்து பகல்>பால் என்பதைப்போலக் கெடுதலும் உண்டு. அதே போல உசிர் உஇர் என்றாகிப் பின் யகரவுடம்படுமெய் பெற்று உயிர் என்று நின்றதென்றும் கொள்ளலாம்

பிற்காலத் தமிழில் வடமொழி முதலிய பிறமொழிச் சொற்கள் புகுந்ததால் யுகம், யூபம், யோகம், யௌ கந்தராயர் என இகர ஈகார, எகர, ஏகார, ஐகாரங்கள் அல்லாத உயிரெழுத்துகளோடு யகரம் மொழி முதலாக வரக் காண்கிறோம் எனினும் இகர முதலான முன்னுயிர் களோடு யகரம் இன்றும் வாராமை காண்க. யகரத்தையும் இகர முதலியவற்றையும் மொழிக்கு முதலிற் பிரித்தறி யுமாறு ஒலிப்பது தமிழ் நாவிற்கு அருமை போலும் அவ்வாறு ஒலியாமையே தமிழ்ப் பழக்கம்

யகரம் வருமொழி முதலாக வரும்போது நிலை மொழி ஈற்றுக் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரமாகத் திரியுமென்று முன்னரே கண்டோம். பிற்காலத்தே மொழியின் ஈற்றில் வரக்கூடிய மெல்லெழுத்தும் இடை யெழுத்தும் உகரச் சாரியை பெற்று வருவது இயல் பாயது (மண்ணு, பல்லு) இந்த உகரமும் வருமொழி முதலில் யகரம் வரும்போது இகரமாகத் திரிவதனைக் காணலாம் (மண்ணியாது சொல்லியாது) இவ்வாறு உகரத்தின் திரிபாகக் கொள்ளாமல் ஈற்றில் வரும் மெல்லெழுத்து அல்லது இடையெழுத்தின் பின் இகரம் நெகிழொலியாக வருகிறதென்று கூறுதலும் கூடும் இந்த இகரத்தைச் சாரியை என்பாரும் உளர்

யகரம் மூக்கொலி பெற்றால் ஞகரம் போன்றே ஒலிக்கும். இவ்வாறு யகரம் ஞகரமாகத் திரிவதைத் தொல்காப்பியர் குறிக்கின்றார் மண், பொன் போன்று மெல்லெழுத்தில் முடியும் சொற்களின் பின்னே யாத்தல் என்ற வினைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த சொற்கள் வருமானால், யகரமும் மெல்லொலிச்சாயல் பெற்று ஞகரமாகும் என்பர் (மண்யாத்த மண்ஞாத்த). வட மொழி யமன் என்ற சொல்லுள்ள யகரம் பின்னே மெல்லெழுத்து வருவதால் ஞகரமெனும் மெல்லொலி ஆகும் (யமன் ஞமன்)

தமிழில் வாராத நிலையில் யகரம் ஆ அல்லாத உயிர்களோடு மொழிக்கு முதலாகிப் பிறமொழிச் சொற்களில் வந்தால், அவை தமிழியல்பிற்கேற்ப மாறியே தமிழில் வரும் அகரத்தோடு மொழி முதலாகும் யகரத்தின் முன் இகரம் முந்து நிலை ஒலியாக வரும் (யக்ஷன்-இயக்கன்; யந்திரம்-இயந்திரம்) உகரத்தோடு யகரம் மொழி முதலாகும்போது உகரம் முந்து நிலையாகும் (யுத்தம்-உயுத்தம்) யகரம் இத்தகைய இடங்களில் கெடுவதும் உண்டு (யுத்தி-உத்தி) மொழி முதலில் வரும் யகர அகரம் தமிழில் எகரமாகத் திரிவதும் உண்டு (யமன்-எமன் : யந்திரம்-எந்திரம்). பிற்காலச் சோழப் பேரரசின் காலத்தும், பல்லவர் காலத்தும் யுகம், யௌகந்தராயண் போன்ற வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் நிறையப் புகுந்தன ஒட்டக்கூத்தர் நூலில் இந்த நிலையைக் காணலாம் ஆனால் சேக்கிழார் காலத்தி லிருந்தே நிலைமை சிறிது மாறியதால் தமிழுக்கேற்பப் பிறமொழிச் சொற்கள் மாறுவதனை வரையறுத்துத் தம் காலத்திற் கண்டபடி பவணந்தியார் கூறலாயினர். வடமொழியில் மெய்யெழுத்துகளின் பின்னர் யகரம் கூட்டெழுத்தாக அமையும் (க்ய, ந்ய) இத்தகைய இடைநிலை மெய்ம்மயக்கம் தமிழில் இல்லாமையால் ந்யாயம்-நியாயம்; க்யாதி-கியாதி என அடுத்தடுத்து வந்த இரண்டு மெய்யெழுத்துகளைப் பிரிக்க இடையே இகரம் வரும்

பொருள் : யகரம் இகரத்தின் திரிபென்று கூறினோம். ‘இன்’ என்ற இறந்த கால இடைநிலை ‘இ’ என்று நிற்பதன் திரிபாக யகரம் வருதலின் அதுவும் இறந்தகால இடைநிலையாம். இகரம் பிறவி முதலிய வற்றிற்போலத் தொழிற்பெயர் விகுதியாகவும் வரும் உடம்படுமெய் வாராத காலத்து அகர இகரம் ஒன்றாகி ஐ என ஒலிக்கும் (பிற+ஐ=பிறை) இந்த ஐகாரம் உண்மையில் அ+இ, ஆ+ய் என்பதேயாம் இதனை முன்னரே குறித்துள்ளோம்

வடிவம் : இதன் வரலாற்றைக் கீழ்க்கண்டபடியே காண்க.

கோலெழுத்து :

அசோகர்

பிராமித் தமிழ்க் கல்வெட்டு

கி மு. 2, 3ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 8ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 13ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி 16ஆம் நூற்றாண்டு

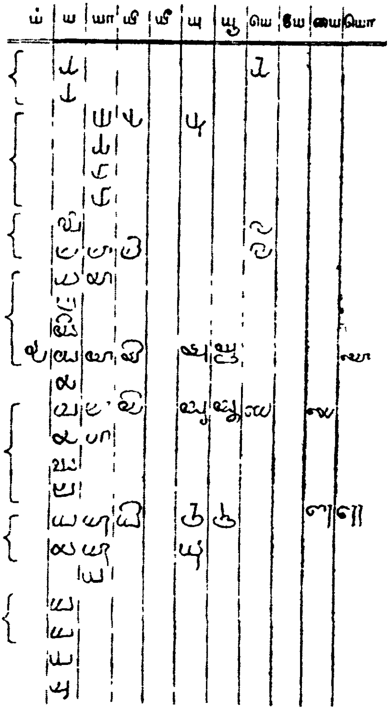

வட்டெழுத்து : இதன் வரலாற்றைப் பின்கண்டவாறே அறிந்துகொள்க.

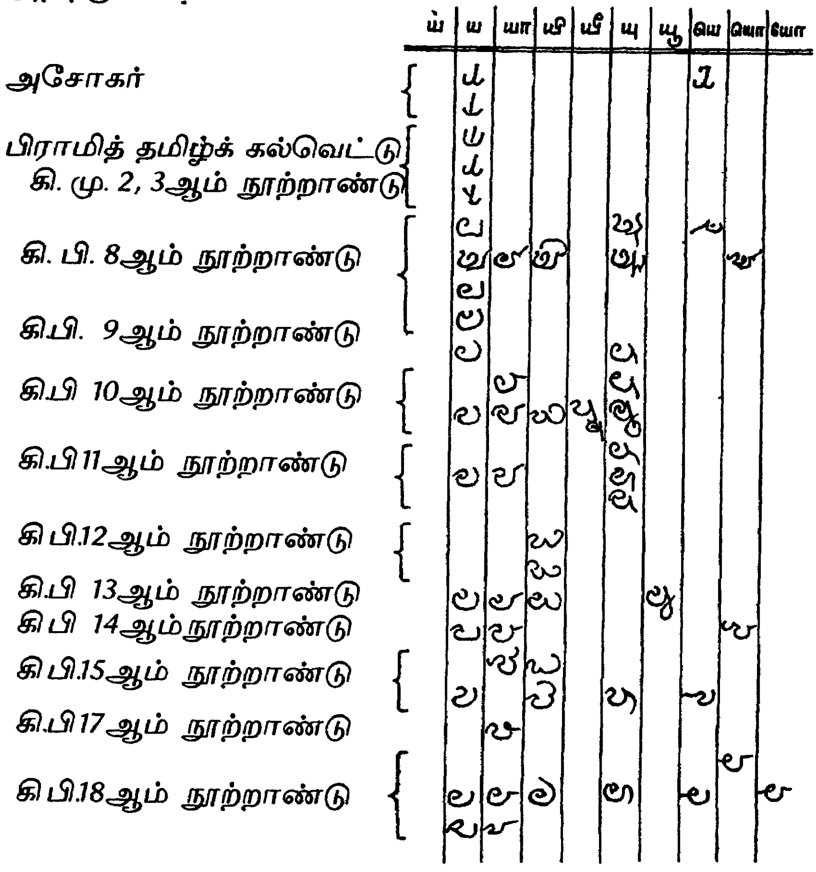

வட்டெழுத்தோடு கோலெழுத்து மயங்கிய மயக்கத்தில் வளர்ந்த தொண்டை நாட்டு வளர்ச்சியைக் கீழே காண்க

வட்டெழுத்தும்
கோலழுத்தும்
மயங்கிய நிலை :

7ஆம் நூற்றாண்டு

8ஆம் நூற்றாண்டு
9ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

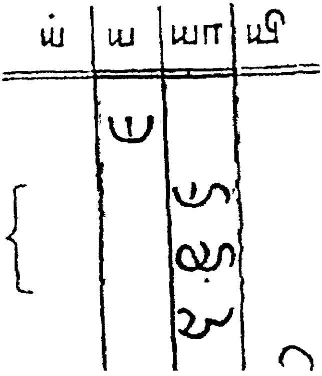

ல

இது இடையெழுத்துகளில் மூன்றாவது; மெய் யெழுத்துகளில் பதின்மூன்றாவது. மேலண்ணத்தின் இடையில் பல்லை யொட்டித் தடை யெழுவது இவ்வொலியின் பிறப்பில் நாம் காணும் சிறப்பியல்பாகும் ஆனால் அந்தத் தடையின் இருபுறத்தும், பற்களின் ஊடேயும், இதழ்களின் ஊடேயும் உள்ளெழுவளி புறத்தே போக இடமுண்டு இவ்வொலி பிறக்கும்போது நாக்கின் ஓரம் பரந்து, அருகேயுள்ள பற்களில் ஏறி, வீங்கி ஒற்றி நிற்கும் என்பர் ‘அண்பல் முதலை நா விளிம்பு வீங்கி ஒற்ற லகாரம் பிறக்கும்’ (தொல். எழு. பிறப்பு-14) என்பது இலக்கண நூல் இங்கும், இருபுறத்தும் வளிபுறத்தே ஓட இடமுண்டு. தமிழில் இந்த ஒலி குற்றியலுகரத்தின் சாயல் பெற்றிருக்கக் காணலாம். வட்டில் என்பது வட்ல் என ஒலிக்கும்போது இது புலனாகும் இந்த லகரம் வல்லெழுத்துப் பின்வரக் கற்பு முதலியவற்றைப் போலவோ, கற்குறை என்பது போலவோ, அப்பின்னொலியோடு ஒன்றி நிற்கும்போது றகரமாக மாறுமென்பது தமிழ் இலக்கணக் கொள்கை

இத்தகைய இடங்களில் ஒலிப்பொலியாக உள்ளது பின்வரும் ஒலிப்பிலா எழுத்தின் சாயல் பெற்று, ஒலிப்பிலா எழுத்தாக மாறக் காண்கிறோம் அதற்கு ஏறக்குறைய ஒத்த ஒலியாக றகரத்தை எழுதி வந்தனர். பிற்காலத்தே லகரத்தை எழுதி, அதன் பின்னர் வருகின்ற வல்லெழுத்தை இரட்டித்து எழுதும் வழக்கம் தென்னாட்டுக் கையெழுத்துச் சுவடிகளில் பெரு வழக்காகப் பயின்று வரக் காண்கிறோம் மலை யாளத்தில் இதுவே இலக்கண விதியாகவும் அமைந் துள்ளது கட்ல், வட்ல் என்பன போன்ற சொற்களில்

சிலபோது டகரத்தை ஒலித்த பின் லகரத்தை ஒலிக்க வாராமல் தகரத்தையே ஓர ஒற்றொலியாக ஒலிப்ப துண்டு ஆனால் பெரும் பான்மையும் இவற்றிடையே குற்றிய்லுகரம்போன்ற ஒரு மூச் சொலியும் கேட்ப துண்டு. யகரம் பின்வரும்போது லகரம் இகரச்சாயல் பெற்றது போலச் சிறிது சுரம் மிக்கு ஒலிக்கக் காணலாம் இந்த இடங்களில் இடையே யகரத்தை இட்டு எழுதுவதே வழக்கமாகி விட்டது: பல் யாது-பல்லியாது. ஆனால் பிற இடங்களில் உகரமிட்டு எழுதக் காண்கிறேம்: பல்-பல்லு.

லகரம் தமிழில் மொழிக்கு முதலாகவில்லை. லகரத்தின் பின்னே உகரமோ ஒகரமோ வருமானால், லகரத்தின் முன் உகரத்தை முன் வைத்தொலிப்பதே பழைய வழக்கம்: உலூகம்-உலோகம் லகரத்தின் பின் அகரம் வரும்போது அதில் எகரக்கூறு இருப்பதுபோலத் தமிழர்க்குத் தோன்றியது போலும்; லெட்சுமணன் என்று ஒலிப்பது காண்க. எனவே லகரத்தின் பின் இத்தகைய அகரம் வந்தாலும், இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ முதலியன வந்தாலும் முதலொலியாக இகரத்தையே அமைத்து வழங்கினர்: இலேசு, இலயம், இலக்குமணன். லகரம் மொழிக்கு ஈற்றில் வரும். ஆனால் இடைக் காலத்திலி ருந்து பெரும் பான்மையும் நகரம் நீங்கலாகப் பிற ஈற்றுமெய்யெழுத்துகள் பின்னே உகரத்தைப் பெற்றே ஒலித்து வரலாயின: பல்-பல்லு; சொல்-சொல்லு (யகர ஈறு ஈற்றில் இகர ஈறாகவோ, இகர ஈறு பெற்றே ஒலிக்கும்:-தாயி-தாஇ). மொழிக்கு இடையில் வல் லெழுத்தின்முன் றகரமாதலை முன்னரே கண்டோம்.

அவ்வாறு ஒன்றிவாரா நிலையில் லகரத்தின் பின்னர், க, ச, ப, வ, ய என்ற மெய்யெழுத்துகள் மட்டுமே மயங்கிவரும். பிற எழுத்துகளோடு மயங்காமையால் லகரத்தின் முன் தகரம் வந்தால் லகரமும் றகரமாகும். தகரமும் றகரமாகும். லகரத்தின் முன் நகரம் வந்தால் லகரமும் மெல்லெழுத்துச் சாயல் பெற்று னகரமாகும்

அவ்வாறே மகரமும் ஞகரமும் வருமொழி முதலாக வரும்போது ஈற்று லகரம் னகரமாகும். தனிக் குற்றசையின் ஈற்றில் லகரம் வரத் தகரத்தில் தொடங்கும் மொழி அல்வழிப் புணர்ச்சியில் பின்வருமானால் லகரம் ஆய்தமாகும். தகரம் முன்போல் றகரமாகும். கல்+தீது= கஃறீது. கஃறீது என்பது கற்றீது என்பதன் மாற்றொலி யமைந்த சொல் வடிவம். இங்கு வரும் ஆய்தத்தை ஆய்தக் குறுக்க மென்பர் பின் வந்த இலக்கண ஆசிரியர்கள்.

கி.மு.3 ஆம் நூ.

கி. பி 7ஆம் நூ.

கி.பி. 8ஆம் நூ.

கி. பி. 9 & ஆம் 10 நூ.

கி.பி.11 ஆம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு

கி. பி. 12ஆம் நூ.

கி. பி. 13ஆம் நூ.

கி. பி. 14ஆம் நூ.

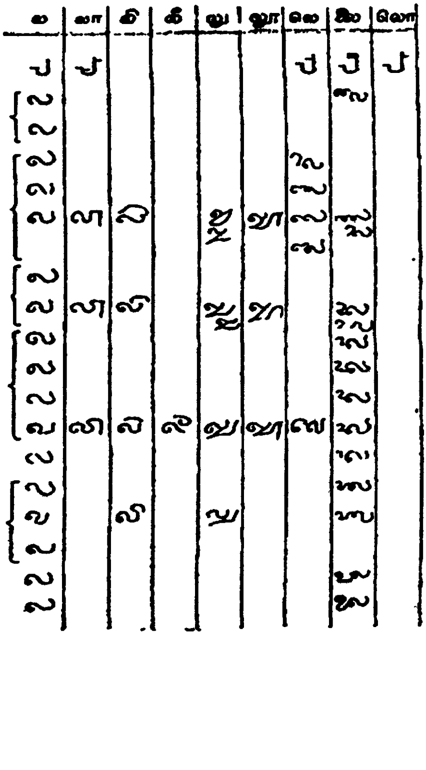

கி. பி 7ஆம் நூ

கி பி 8ஆம் நூ

கி பி 9ஆம் நூ.

கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 11ஆம் நூற்றாண்டு

கி பி 12ஆம் நூ

கி பி 13ஆம் நூ

கி. பி 14ஆம் நூ.

கி பி 15ஆம் நூ.

கி. பி. 17ஆம் நூ.

கி பி 18ஆம் நூ.

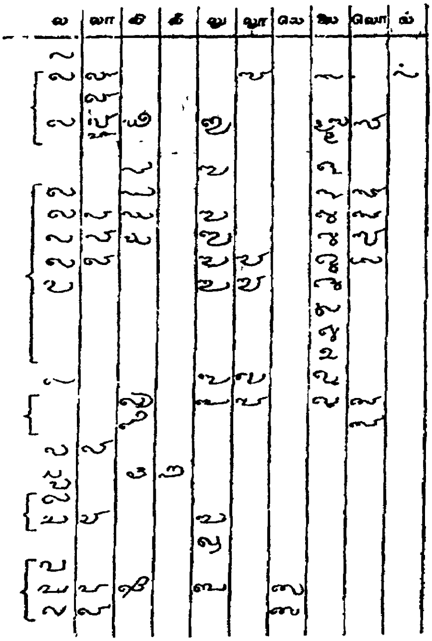

லகரம் ரகத்தோடு மாறாடிச் சில இடங்களில் வரும் லகரத்திற்கு ரகரம் போலியென்பர் இலக்கண நூலார்: பந்தல் - பந்தர், சாம்பல் - சாம்பர் குற்றியலுகரத்தோடு அர் மாறாடும் என்பாரும் உண்டு வண்டு-வண்டர்; பந்து-பந்தர். இவை இருவேறு வட்டார வழக்கையும் குறிக்கலாம். லகரவீற்றில் முடியும் வினையடிகள் பெற்று, 'அந்தத் தகரத்தையும் றகரமாக்கப் பார்க்கிறோம். இவ்விடங்களில் செல் முதலியவற்றின் பழைய வடிவங்களில் னகரமே ஈறாக வந்தது எனக் கருத இடமுண்டு மெல்லெழுத்துகள் ஈற்றில் மூக்கொலி யிழந்து நிற்பதும், கெடுவதும், தமிழிலும் திராவிட மொழிகளிலும் இயல்பு எனலாம் இன்-இல், ஆன்-ஆல் என்பனபோல, சென்-நின் என்பன செல்,நில் என்றாயின எனலாம். வேறு சில அடிச்சொற்கள் இறந்த காலத்தே, லகரம் றகரமாகிப் பின்வரும் தகரத்தையும் றகரமாக்கி நிற்கக் காண்கிறோம்; கல்-கற்று.

எல்லா மெல்லெழுத்துகளையும் போலத் தனிக்குற்றசையின் பின் ஈற்றொலியாக வரும் லகரம் உயிர் பின் வரும்போது இரட்டிக்கும்; கல்-அதர்-கல்லதர் இந்த விதி சில் முதலியவற்றிற்குப் பொருந்தாமையால் காலத்தால் பின்னெழுந்த விதியேயாம். எனினும் தொல் காப்பியத்தற்கும் முன்னரே நிலைத்துவிட்ட விதி யெனலாம் சில்ல, பல்ல என்பனபோன்ற வடிவங்களும் அக் காலத்தேயே தோன்றிவிட்டன. தனிக் குற்றசையின் பின்னன்றி வேறு இடங்களில்வரும் ஈற்று லகரம் பின்வரும் நகரத்தினை ணகரமாக ஆக்கியபின் கெடும்; நால்-நூறு-நானூறு

வ

வகரம் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் மெய்யெழுத்துகளின் வரிசையில் 14 ஆவது எழுத்து வல்லெழுத்தல்லாத வற்றை மெல்லெழுத்தென்றும், ஒரெழுத்தென்றும் பிரித்த பின்னர், எஞ்சியுள்ளவற்றை உர செழுத்து என்றோர் இனமாக்கிக் கூறுவர். லகர ளகரம் நீங்கியவை தமிழில் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவை எனலாம். உரு ஸென ஒலிக்கும் ஒலிகள் தமிழிலில்லை. தொல் காப்பியத்தின்படியும், பின்வந்த இலக்கணங்களின் படியும், இன்று ஒலிக்கின்ற முறைப்படியும் மேற்பல்லும் கீழிதழும் சேரும்போது ஒலிப்போடு மூச்சு வெளி வருகையில் கேட்கின்ற ஒலியாக வகரம் அமைந்து ள்ளது தமிழில் வகரம் உரசல் குறைந்து ஒழுகொலியாகக் கேட்கிறது தொல்காப்பியர் இதழென்று பொதுவாகக் குறிக்கின்றமையால் மேலிதழும் கீழ்ப்பல்லும் சேர்ந்த போதும் இவ்வொலி வருமென்பர் சிலர்; அது வலிந்து ஒலிப்பதாகவே முடியும். தொடப்பெறுமிடங்கள்,

போய்த் தொடும் உறுப்புகள் என்று வேறு பிரிக்கும் போது போய்த் தொடும் உறுப்பாகக் கீழிதழே அமையும்.

இவ்வாறு இதழ்ப் பல்லின் ஒலியாக வகரம் இருந்தாலும், அது ஆங்கிலத்தில் "W" என்பதுபோல, ஈரிதழ்த் திறப்பொலியாகவும் (Bi-labial) இருந்ததென்று கூறலாம்

(1) அகர உகரம், ஔகாரம் ஆமென்பர் தொல்காப்பியர். பின்வந்தோர் அவ் என்று சங்ககாலத் திலிருந்தே எழுதிவரக் காண்கிறோம். இவ்வாறு உ-வ மாறுவது வகரம் ஈரிதழொலியாக அமைவதாலேயாம். அரசஞ் சண்முகனார் ஔகாரத்தில் வகரமிருப்பதாகக் கூறுவது 'காண்டல் விரோதம்' என்பர். ஆனால் வகரத்தை ஈரிதழ் ஒலியாகக் கொண்டால் இந்தத் தடையெழுவதற்கில்லை.

(2) பொதுவாக வல்லெழுத்துகள் பிற்காலத்தில் மொழிக்கு முதலிலும், இரட்டித்து வரும்பொழுது மன்றிப் பிற இடங்களில் ஒலிப்புடை வெடிப்பொலியாக (Voiced plosives) அமைவதைக் காண்கிறோம். ஆனால் பகரம் இந்த வகையில் b என வாராது வகரமாகவே மாறக் காண்கிறோம். இதனாலேயே எதிர்கால இடைநிலை முதலியவற்றில் பகரமும் வரகமும் இடம் பெறுகின்றன; அங்கே இவை இரண்டும் வேற்றேலியாகாது மாற் றொலியே ஆம். இந்த வகரம் சில திராவிட மொழிகளில் ஒலிப்புடைப் பகரமாகவும் (b) வழங்குகிறது. எனவே, வகரம் பகரத்திற்கு இனமாகவேண்டுமானால் முதலில் இதுவும் ஈரிதழொலியாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

(3) மகரம் தம் மூக்கொலியை இழக்கும்போது வகரமாகவே திராவிட மொழிகளில் மாறக் காண்கி றோம். நீம்+இர் > நீவிர் எனத் தமிழிலும் காண்க.

(4) இவ்வொலி உகரத்திற்கு நேரினமான இடை யெழுத்து எனலாம். அதனால் இந்த உகரம் மெய்

யெழுத்தாவதால் வரும் வகரம் இதழ் குவிந்தெழுகிற உ ஊ ஔ என்ற உயிரெழுத்துகளோடு இணைத்து தமிழில் மொழிக்கு முதலாவது இல்லை. இருந்தாலும், மொழிக்கு முதலாக, இதழ் குவிந்தெழும் இந்த உயிர்கள் வரும் போது, வகரக்கூறு முதலில் கேட்கிறதெனப் பலரும் கூறு கின்றனர். இந்த வகரக்கூறும் ஈரிதழ் ஒலியாகவே இருக்கக்கூடும். இ ஈ எ ஏ ஐ முதலான எழுத்துகளின் சார்பில்லாத பிற இடங்களில், இரண்டு உயிர்கள் அடுத்த டுத்து வரும்போது இந்த வகரமே உடம்படுமெய்யாக வருகிறது. உடம்படுமெய் முதலில் வருமொழியின் முதலொலிக்கு இனமாயும், வருமெனக் கூறலாம். இதுகொண்டு சொற்றொடர் தொடங்கிய காலத்தை வரையறுத்தல் கூடும். ஆனால் மிகப் பழங்காலத்தில் உடம்படுமெய் வாராத வழக்கே உண்டு.

தன்மை முன்னிலையில் னகர ஈறு ஒருமையையும், மகர ஈறு பன்மைமையும் குறிக்கும். இந்த மகரம் நீவிர் என்பதில் வகரமாதலுமுண்டெனக் கண்டோம். அவ், இவ் என்பன பன்மை யென்பது, "இவ்வே பீலியணிந்து", "அவ்வே" என ஔவையார் புறத்தில் பாடுவதினின்றும் அறிகிறோம் இந்த அவ் என்பதே பின் ஐ எனவும் அ எனவும் திரிகிறதென்றும் கூற இடமுண்டு

"வகரக் கிளவி நான் மொழி ஈற்றது" என்று தொல்காப்பியர், அவ் இவ் உவ் தெவ் என்ற நான்கு மொழிகளில் தான் ஈறாக வருமென்று வரையறுக் கின்றார். ஆனால் அவரே வகரம், வல்லெழுத்துப் பின்வரும்போது ஆய்தமாகுமென்றும் கூறியுள்ளார். தனிமொழிக்குள்ளும், இந்தப் புணர்ச்சி வருவதாகக் கொண்டால், கஃசு, கஃபு, வெஃகா, பல பஃது முதலிய சொற்களில் கவ், வெவ் பல் முதலிய வகர ஈற்றுச் சொற்களைக் காணலாம் இந்த வழியே நோக்கம்போது அஃது என்பதிலும் அவ் என்பது பகுதியாக எஞ்சும்.

ஆனால் முதலில் பன்மையாக இருந்த அவ் என்பது அக் குதிரைகள் முதலிய இடங்களில் அ என்றும் அவ்

என்றும் பிரிக்கக்கூடிய நிலையில் அமைவதால், ஒருமையென்ற நிலையை மக்கள் மறந்தனர் அவ்விடம் முதலிய இடங்களில் வகரம் உடம்படுமெய்யெனக் கூறுவதற்குப் பொருந்தி இருந்தாலும், அவ் யானை என்பதில் வகரத்தை அவ்வாறு கூறுவதற்கில்லை எனவே, அங்கெல்லாம் அவ் என்பதே உளதெனக் கூறலாம் அவ் என்பது பன்மை என்ற நிலையை மக்கள் மறந்தபோது, மேலும் ஒருமை விகுதி சேர்த்து அஃது என வழங்கலாயினர் இவ்வாறு ஓரிடைச்சொல் தன் பொருளையிழந்தபோது வேறு இடைச்சொல் சேர்த்து வழங்குவது திராவிட மொழிகளின் இயல்பென்பதும், பொருளிழந்த இடைச் சொற்களைச் சாரியையெனத் தமிழ் மொழி வழங்கும் என்பதும் இங்கே குறிக்கத்தக்கன வகரம் இவ்வாறு மொழியின் ஈற்றில் பண்டைக் காலத்தில் வந்தாலும், இடைக் காலத்திலிருந்தே இவ் வீற்றுக்குப் பின்னும் உகரச்சாரியை தந்து உகர ஈறாக வழங்குவது வழக்கமாகிவிட்டது வவ்வு, கவ்வு, தெவ்வு எனக் காண்க

பு என முடிந்த சொற்கள் பிற்காலத்தில் வுகரமாக முடியக் காண்கிறோம் ஆனால் இன்றும் நகுபு முதலிய வினையெச்சங்கள், வகரவுகர ஈறாக இலக்கியங்களில் மாறவில்லை எனவே இன்று தின்பர், உண்பர் முதலிய இடங்களில் னகர ணகர பகரமே மெல்லெழுத்தின் பின், எதிர்கால முதலியவற்றில் வரும் கல், கேள், நட, பார் முதலிய பகுதிகள் செய்யும் அல்லது செய அல்லது செயின் என்ற வினை வடிவங்களில் வரும்போது பகுதிப் பொருள் விகுதியாகவோ, சாரியையாகவோ, பழம் பகுதிக்குப்பின் 'கு' பெற்று வரத்தக்கவை எதிர்காலத்தில் வரும்போதும் தொழிற்பெயர் விகுதி பெறும் போதும், ஈரேவல் வினை அமைக்கும் போதும் பகரமே பெற்றுபெற்றுவருகின்றன. மற்றைய பகுதிகள் வகரம் பெறக் காண்கிறோம் ஆனால், செய்பு என்னும் வாய்ப்பாட்டிலும், பிற பழைய இடங்களிலும் இவ்வாறு

வகரவெழுத்து

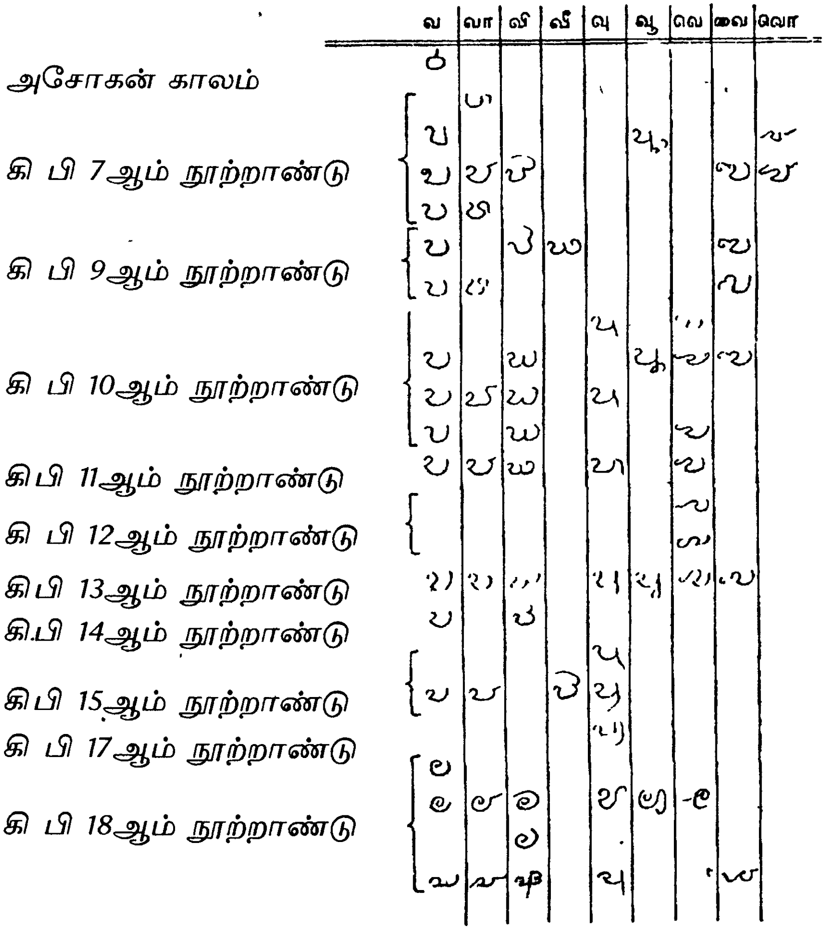
வ
வா
வி
வீ
வு
வூ
வெ
வை
வொ
அசோகன் காலம்
கி பி 7ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 10ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 12ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி 15ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 17ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 18ஆம் நூற்றாண்டு

வட்டெழுத்து

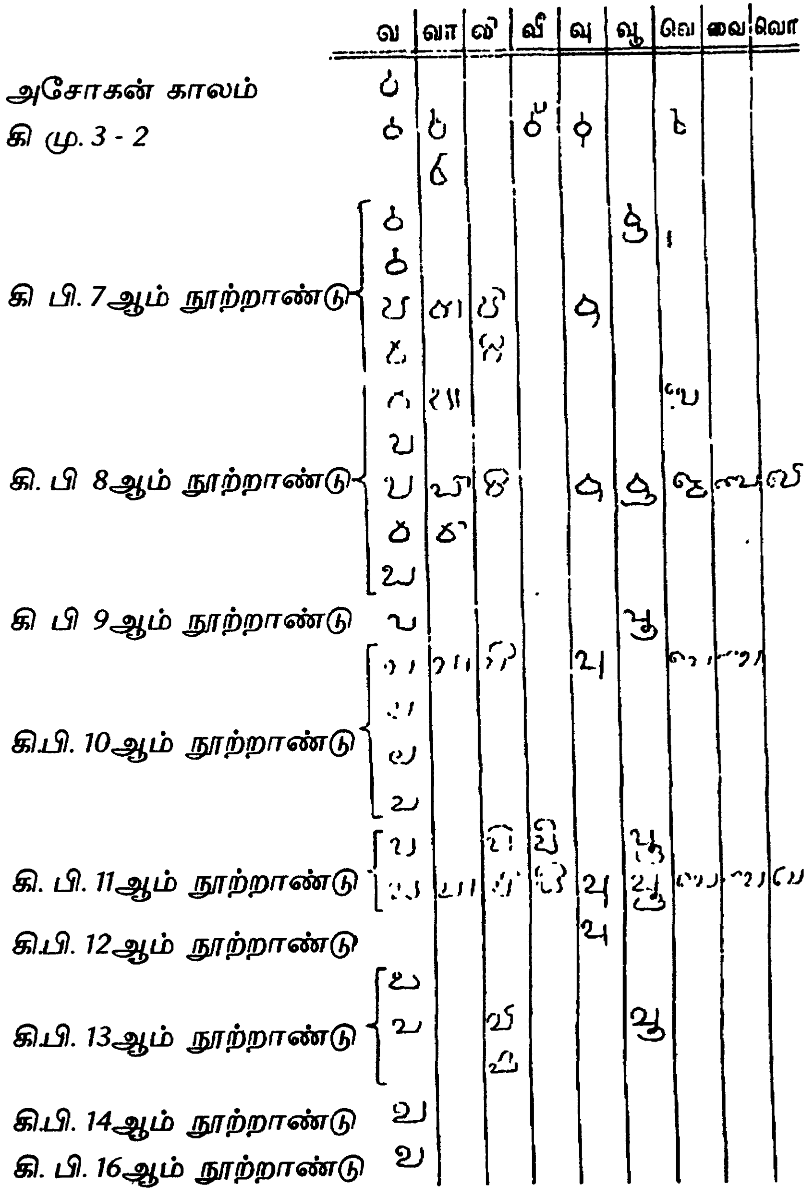
வ
வா
வி
வீ
வு
வூ
வெ
வை
வொ
அசோகன் காலம்
கி மு. 3 - 2
கி பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு
கி. பி 8ஆம் நூற்றாண்டு
கி பி 9ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு
கி. பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு
கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு
கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டு

பகரவகர வேறுபாடின்றிப் பகரமே வருதலால் அந்தப் பகரமே, பிற்காலத்தில் மேலே காட்டிய வருமிட வேறுபாட்டால் பகரமாகவும், வகரமாகவும் திரிந்த தெனலாம் ஆதலின் இன்றுளதுபோல முன்னரே வருமிடவேற்றுமை இல்லாமையால் அவ்விடங்களில் பகரமேயன்றி வகரம் வந்திருக்க இடமில்லை வான், பான் என்றும், வி, பி என்றும், பு, வு என்றும், ப், வ் என்றும் வரும் எதிர்கால இடைநிலைகள் ஈரேவல் விகுதிகள்; தொழிற்பெயர் விகுதிகள் பகர வடிவாகவே பான், பி, பு, ப் என்று வழங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

உயிர்மெய்ம் மயக்கத்தில் மெய்யெழுத்தில் தொடங்கி வரும் தனிக்குறிலின்பின் உள்ள வகரம் உயிர்வரின் இரட்டும், (உ.-ம்) அவ்+இடை=அவ்விடை பிற இடங்களில் உயிர் வகரத்தின் மேலேறி உயிர் மெய்யாகும்

மெய்யெழுத்தோடு மெய்யெழுத்துத் தனிமொழிக் கிடையிலும், புணர்மொழிக்கிடையிலும் வரும் மயக்கத்தைக் கூறும்போது வகரத்தின் பின்னால் யகரம் ஒன்றே வருமென்பர். யகரம் முதலான சொல்லுறப் போன்று மில்லாமையால் இவ்விதி புணர்மொழிக் கென்றே கொள்ளலாம். பிற்காலத்தில் வகர ஈறு உகரச் சாரியை பெற்றதனால் இம்மயக்கத்திற்கு இடமில்லாமற் போய் விட்டது. உகரச் சாரியை பெற்றபோதும் யகரத் தின் முன்னர் அவ்வுகரம் இகரமாக மாறியது. (உ-ம்) தெவ்வியாது. எனவே அவ்யாது முதலியனவாக இலக்கணத்தில் வரும் எடுத்துக்காட்டுக்களில் மட்டுமே பிற்காலத்தில் இம் மயக்கத்தைக் காணக்கூடும். வல்லெழுத்துப் பின் வந்தால் வகரம் ஆய்தமாகி மங்கும் (உ-ம்) அவ்+கடிய=அஃகடிய மெல்லெழுத்து வந்தால் வரும் மெல்லெழுத்தாக வகரம் மாறும் (உ.ம்) அவ்+நாழி=அந்நாழி.

வகரத்தின்முன் வகரம் வருவது இதுவரை கூறிய வேற்றுநிலை மெயம் மயக்கத்திலும் வேறான உடனிலை மெய்ம் மயக்கமாம் ர, ழ நீங்கிய எல்லாம் உடனிலை மெய்ம் மயக்கமாக வருவனவாதலின், வகரத்தின் முன் வகரம் வந்து உடனிலை மெய்ம் மயக்கமாகும்.

மொழிக்கிடை வரும் தனிவகரமும் இரட்டை வகரமும் பொருள் வேறுபாடுடையன அவை, அவ்வை என்றும் சுவை, கவ்வை என்றும் காண்க எனவே, இவ்விரண்டையும் வேறு பிரித்தே ஆராய்தல் வேண்டும். இரட்டை வகரம் மொழிக்கிடையன்றி வாராது

வகரத்தின் முன்னாக வரக்கூடிய எழுத்துகள் ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ண், ன், ம் என்பவை பிற மெய் இதன் முன் உகரச் சாரியை பெறும். வகரத்தின்முன் மகரம் வரும் பொழுது அந்த மகரம் கால்மாத்திரையாய்க் குறுகுமென்பார்கள். இன்று நோக்கும்பொழுது அந்த மகரம் இதழ்ப்பல் ஒலியாக வரும் மெல்லெழுத்தாக (Labio dentalnasal) ஒலிக்கக் காண்கிறோம். இதழ்ப் பல்லொலி யாம் வகரத்தின் சாயலை அதுவும் பெறுகிறதெனலாம்

இரட்டை வகரம் இயல்பாக வரும் இடத்தை மேலே கண்டோம் ஆனால் செயற்கையாகத் தனி வகரமே மொழயிடையில் செய்யுள் நெறிபற்றி இரட்டை வகரமாக வருவதும் உண்டு இதனை 'விரித்தல்விகாரம்' என்பர் அவி என்பது அவ்வியென்று வருவது போலாம் இவ்வாறன்றி வகரம் தொடங்கும்போது மட்டும் மெல்லெழுத்தாய் நின்று, பன் உரசலின்றி இசைபெற்று உயிர்போல் அலகுபெறுதலும் உண்டு இதனை ஒற்றளபெடை என்பர் இவ்வாறு ங ஞ ண ந ம ன வ ய ல ள ஆய்தம் என்ற மெய்யெழுத்தெல்லாம் ஒற்றள பெடையாய் வரும்

அவ், இவ், உவ் என்பன பழைய செய்யுள்களில் ஆயிடை என்பது போல நீண்டேவரக் காண்கிறோம். மலையாளம் முதலிய மொழிகளில் இன்றும் இவ்வாறு

நீண்டே வர உலக வழக்கிலும் காண்கிறோம் அவ் என்பன போல வகர ஈறாய் நின்றனவே இவ்வாறு நீண்டன என்று கூறி, அவ்=அவற்றின்; இடை=நடுவே எனப் பிரித்துப் பொருள் கூறுவர் ஆனால் எமனோ, பர்ரோ போன்றவர்கள் இயல்பாக நீண்டிருக்கும் பகுதிகளே பின் விகுதி பெறும்போது குறுகின்றன என்று பொது விதி கூறுகின்றனர் அப்படியானால், ஆ, ஈ, ஊ முதலியனவே சுட்டடிகள் என்றும், அவ் முதலியன அவை விகுதிபெற்ற வடிவங்களென்றும், அவை விகுதி பெற்றன என்றறியாத நிலையில் அவற்றையே சுட்டடி என்று பிற்காலத்தார் தொண்டனரென்றும் கூறுதல் வேண்டும்.

பிறமொழிகளிலிருந்து வகரம் தமிழ்மொழியில் வரும் போது சிலபோது இரட்டைப் பகரமாதலும் உண்டு. (உ-ம்) பர்வதம்=பருப்பதம்; ரகரத்தின் பின்னர் வகரத்தை இரட்டித்து எழுதும் பழக்கத்தால் இந்த முறை வந்தது போலும் பிற இடங்களில் உயிரிடையே வரும் பகரம் தமிழில் வகரமாகும் (உ-ம்) த.பம்=தவம் மொழி முதலில் வரும் ஒலிப்புடைப் பகரமும் (b) வகரமுமாகும் (உ-ம்) மானம்=வானம்; மிருகம்= விருகம்.

வட்டெழுத்து : தமிழ் நாட்டின் தென்பகுதியிலே முன்னாளில் தமிழை எழுதுவதற்கு வழங்கிவந்த எழுத்து வகையின் பெயர் வளைந்து வட்ட வடிவில் அமைந்த கோடுகளையே அதிகமாகப் பெற்றிருந்தமையால் இந்த வகைக்கு வட்டெழுத்து, வட்டம் என்ற பெயர்கள் உண்டாயின. சாசனங்களிலும் இங்ஙனமே குறிக்கப் பட்டுள்ளன. சுமார் கி.பி 1387-ல் பராக்கிரம தேவர் திருக்குற்றாலத்துக் கற்றாலநாத சுவாமி கோயிலின் கருப்பக்கிருகத்தைப் புதுப்பித்தபோது அதன் சுவர்களில் இருந்த சாசனங்களைத் தனியாகப் பெயர்த் தெழுதிக் கொண்டு, கட்டடம் முடிந்த பிறகு மறு படியும் அந்தச் சாசனங்களை வெட்டியதை, 'திருமலை ஜீர்ணிக்கை

யாலே உத்தாரணம்பண்ணினவிடத்து திருமலையிற் கல்வெட்டு வட்டமாகையினால் தமிழாகப் படி எடுத்து' என்று அக் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகிறது. தெலுங்கு, கன்னட எழுத்துகளைப்போல இவ்வகையும் இடப்புறத்திலிருந்து வலப்புறமாக எழுதப்பட்டு வந்ததாலேயே வட்ட வுருவம் அமைந்தது என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது

இவ் வகை எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட சாசனங்கள் பாண்டி மண்டலத்திலும் மலைநாட்டிலும் மலை நாட்டிலும் காணப்படுகின்றன தமிழ்நாட்டின் மற்றைப் பகுதிகளிலும் முக்கியமாகக் கொங்கு நாட்டிலும் இவ் வகை எழுத்தில் வெட்டிய கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கின்றனவாயினும், அந்தப் பிரதேசங்களிலே இவ்வகை தொடர்ந்து வழக்கில் இருந்துவந்திருக்கிறது என்பதை நிரூபிக்க போதுமான ஆதாரங்கள் கிடைக்க வில்லை

பாண்டிய நாட்டில் கிடைக்கும் வட்டெழுத்துச் சாசனங்கள் பொதுவாகக் கி. பி பதினோராம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்தனவாகவே உள்ளன சோழர்கள் ஆதிக்கம்பெற்றுப் பாண்டி நாடு சோழ சாம்ராச்சியத்தின் பகுதியாக மாறிய பிறகு அங்கே இதன் வழக்கு வீழ்ந்தது; காலக்கிரமத்தில் இதைப் படிப்பவர்களும் இல்லாமற்போயினர் என்று தெரிகிறது குற்றாலநாதர் கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்று அப்பொழுது வட்டத்தை ஒருவரும் படிக்க முடியாமையால் அவற்றைத் தவிரப் பிறவற்றை வெட்டியதாகத் தெரிவிக்கிறதென்று து. ஆ. கோபி நாதராயர் கூறுவதனின்றும் இது தெளிவாகும். எனினும், சோழர்களுடைய ஆதிக்கத்துக்கு அதிகம் உட்படாத மலைநாட்டிலே இது வழக்கில் இருந்து வந்தது. மலையாளிகள் தங்கள் மொழியை மணிப் பிரவாளமாக்கி, வடமொழிச் சொற்களை அதிகம் கலக்கத் தொடங்கியவுடன், ஆரிய எழுத்து என்று

அவர்கள் கூறும் கிரந்த லிபியை வழக்கத்தில் கொணர்ந்தார்கள். ஆயினும் ஆரிய எழுத்து என்று அவர்கள் கூறும் கிரந்த லிபியை வழக்கத்தில் கொணர்ந்தார்கள். ஆயினும் ஆரிய எழுத்துகள் க, ச, ட, த, ப ஆகிய வல்லினங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒலி வகையில் அமைந்த நான்கு எழுத்துகள் உள்ளமையால் வடமொழிச் சொற்கள் அதிகம் கலக்காமல் மொழியைப் பழைய முறையிலேயே வழங்கிவந்த நாட்டு மக்கள் ஆரிய எழுத்தைப் பயன்படுத்தவில்லை; வட்டெழுத்தையே பயன்படுத்தி வந்தனர் எனினும் அது தன் உருமாறிக் காலப்போக்கில் கோலெழுத்து வகை அண்மைக்காலம் வரையில் மாப்பிள்ளைகள் எனப்படும் முகம் மதியர்களிடையில் வழக்கிலிருந்தது.

இவ்வகையில் உற்பத்தியைப் பற்றி ஆசிரியர் களிடையே பலவிதமான கருத்துகள் இருந்து வந்தன. கரோஷ்டியினின்றும் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்று இந்தியாவில் வழக்கில் இருந்த ஒரேவகை எழுத்து இது வென்று மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஹரப்பிரசாத சாஸ்திரி கருதினார். ஆனால் அவ் விதம் கருதியதற்கான காரணம் ஒன்றையும் எடுத்துரைக்கவில்லை. அவ் விதம் இருக்க முடியாது.

இது பிராமியினின்றும் வளர்ச்சியடைந்ததன்று எனவும், அந்த பிராமிக்கு மூலாதாரம் என ஒருகாலத்தில் கருதப்பட்ட பீனீஷிய எழுத்துக்களினின்றும் தமிழ் மக்களால் நேராக அமைத்துக்கொள்ளப்பட்டது எனவும் டாக்டர் பர்ரெல் கருதினார். தமிழ் நாட்டில் ஆரியர் குடியேறித் தங்கள் நாகரிகத்தைப் பரப்புவதற்கு முன்பு இது பிராமியின் வழி வந்ததாக இருக்க முடியாதென்பதும் அவர் கொள்கை. ஆயினும் பிராமிக்கும் வட்டெழுத்துக்கும் உள்ள நெருங்கிய ஒற்றுமைகளைக் கவனிக்காமல் இல்லை.

டாக்டர் பீலர் இக்கொள்கையை மறுத்து, வட்டெழுத்து பிராமியினின்றும் வளர்ந்ததென்று ஒப்புக்

கொள்கிறார் ஆயினும் தமிழின் திரிபே என்றே எண்ணுகிறார் மஹாராட்டிரர்களுடைய பாலபோதத்திற்கு மோடி என்பது எப்படியோ, (காச்மீரத்து) தோக்ரர்களுடைய சாரதா என்னும் லிபிக்குத் தலகரி என்பது எப்படியோ, அதாவது எழுதும் எழுத்துகள் எவ்வகை உறவு கொண்டனவோ அப்படியே தமிழ் எழுத்துகளும் வட்டெழுத்துகளுமாகும் என்கிறார்

இங்ஙனமாயின் வட்டெழுத்துத் தனியான வளர்ச்சியைப் பெறாது தமிழின் திரிபாகவே இருத்தல் வேண்டும் இவ்விருவகை லிபிகளின் வளர்ச்சி யையும் ஒற்றுமை வேறுபாடுகளையும் நன்றாகக் கவனித் தால் இவ்விருவகையும் தனித்தனி வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தன வென்பது புலப்படும் சுமார் கி பி நான்காம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததெனக்கூறக்கூடிய திருநாதர்குன்றுக் கல்வெட்டால் இது நன்கு தெளி வாகும்

நமக்குக் கிடைக்கும் வட்டெழுத்துச் சாசனங்களில் மிகவும் பழமையானது கி பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சார்ந்தது அக் காலத்திலேயே இந்த லிபி நன்கு வளர்ச்சியடை:ந்து ஒரு தனி வடிவத்தைப் பெற்றிருந்தது கி பி எட்டாம் நூற்றாண்டில் வழங்கி வந்த வட்டெழுத்து, தமிழ் ஆகிய இருவகை லிபிகளையும் ஒப்பு நோக்கினால், ஈ, க, ங, ஞ, ஒ, ல, வ, ழ, ள ஆகியவை ஒரே வடிவத்தையும் பெற்றுள்ளனவென்பது புலப்படும் அ, உ, ஒ, ச, ட, ய ஆகியவை மிகச் சிறு வேறுபாடுகளையே உடையன. கிரந்தம், தமிழ் முதலிய லிபிகள் பிராமியினின்றும் வளர்ச்சி பெற்றதைப் போலவே வட்டெழுத்தும் பிராமியினின்று வளர்ந்து வந்தது என்பது புலப்படும்

இவ் வகையில் பொறிக்கப்பட்ட சாசனங்களை ஆராய்வதில் இரண்டு குறைகள் உண்டு காலத்தை நிச்சயமாகக் கூறக்கூடிய வட்டெழுத்துகள் அதிகமாகக் கிடைக்காதது ஒன்று; பிற லிபிகளைப்போலன்றி உயிர்

மெய்யெழுத்துகளில் உயிர்க்குறியை எழுதுவதில் பல முறைகள் காணப்படுவது மற்றொன்று சிலவற்றுக்குத் தனி உருவங்களும் உண்டு பிற்காலத்துச் சாசனங்களில் பல எழுத்துகள் ஒரே விதமான உருவங்களைப் பெற்றிருந்தன அதனால், பழைய காலத்துச் சானங்களை வாசிப்பது சுலப மாயினும், பிற்காலத்தனவற்றைச் சந்தர்ப்பத்தை ஒட்டியே வாசிக்க வேண்டும். இல்லையேல் பல தவறுகள் நேரிடக் கூடும் இவ்வகை எழுத்து வழக்கு ஒழிந்த தற்கான காரணங்களுள் இதுவும் ஒன்றாயிருக்கலாம் இவ் வகைக்குத் 'தெக்கன் மலையாளம்', 'நானாமோனா' என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு நானாமோனா என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு நானாமோனா என்பது நமோ என்பதை எழுத்துக் கூட்டிப் படிப்பதேயாகும், பிள்ளைகளுக்கு எழுத்துச் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது முதலில், 'நமோத்து-சிந்தம்' என்று தொடங்குவது வழக்கம் அதனால் இடவ்வகை யெழுத்து வழக்கு வீழ்ந்த பிறகும், ஒரு காலத்தில் பிள்ளைகளைப் படிக்கவைக்கும் போது இதனையே முதலில் கற்றுக் கொடுத்து வந்தார்கள்

வட்டெழுத்தின் வளர்ச்சியை முன்பக்கம் படத்திலிருந்து நன்றாக அறிந்துகொள்ளலாம்

பத்தி 1 : திருநாதர்குன்றக் கல்வெட்டு, சுமார் நான்காம் நூற்றாண்டு

பத்தி 2 : இதுவும் இதற்கு அடுத்த இரண்டு பத்திகளும் சுமார் கி பி 760ஆம் ஆண்டில் பாண்டிய அரியணை ஏறிய நெடுஞ்சடையன் எனப்படும் ஜடிலவர்மன் பராந்தகனுடைய காலத்து மூன்று வேறு சாசன எழுத்துகளைக் காட்டுவன இந்தப் பத்தி அவனுடைய வேலங்குடிச் (சென்னைப் பொருட் காட்சிசாலை) செப்பேடுகளினின்றும் எடுத்தது.

பத்தி 3 : அதே அரசனுடைய ஆனைமலைக் கல்வெட்டு

பத்தி 4 : அவனுடைய வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள்

பத்தி 5 : பாண்டிய அரசனான வாருணவர்மனுடைய ஐவர்மலைக் கல்வெட்டு. சக 792, அதாவது கி பி. 870ஆம் ஆண்டு

பத்தி 6 : பாண்டிய அரசன் வாருணவர்மனுடைய திருச்செந்தூர்க் கல்வெட்டு.

பத்தி 7 : இராஜசிம்ம பாண்டியனுடைய பெரிய சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள். கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி.

பத்தி 8 : முதற் பராந்தக சோழனுடைய ஆனைமலைக் கல்வெட்டு. கி பி 939ஆம் ஆண்டு

பத்தி 9 : கி. பி. பதினோராம் நூற்றாணடின் முற்பகுதியைச் சார்ந்தவனான வேணாட்டு அரசன் பாஸ்கர ரவிவர்மனுடைய திருக்கரத்தானம் கல்வெட்டுக்கள்.

பத்தி 10, 11 : உதயமார்த்தாண்ட வர்மனுடைய கொல்லூர்மடச் செப்பேடுகள். அந்தச் சாசனத்தின் முற்பகுதி ஒருவகையாகவும், பிற்பகுதி வேறுவகையாகவும் உள்ளன இருவகை எழுத்துகளையும் இந்தப் பகுதிகள் காட்டுவன. கொல்லம் 364, அதாவது கி. பி. 1188ஆம் ஆண்டு.

பத்தி 12 : கல்பாத்திக் கல்வெட்டு. சுமார் கி. பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு.

பத்தி 13 : கொச்சி அரசருக்கும் 'உலாந்தா கும்பெனி' என்னும் டச்சுக் கிழக்கிந்திய கம்பெனியாருக்கும் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கை பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாலியச் செப்பேடுகள். கி. பி. 6/63ஆம் ஆண்டு.

பத்தி 14 : மின்சிறை மடத்துச் செப்பேடுகள், கி. பி. 1770ஆம் ஆண்டு.

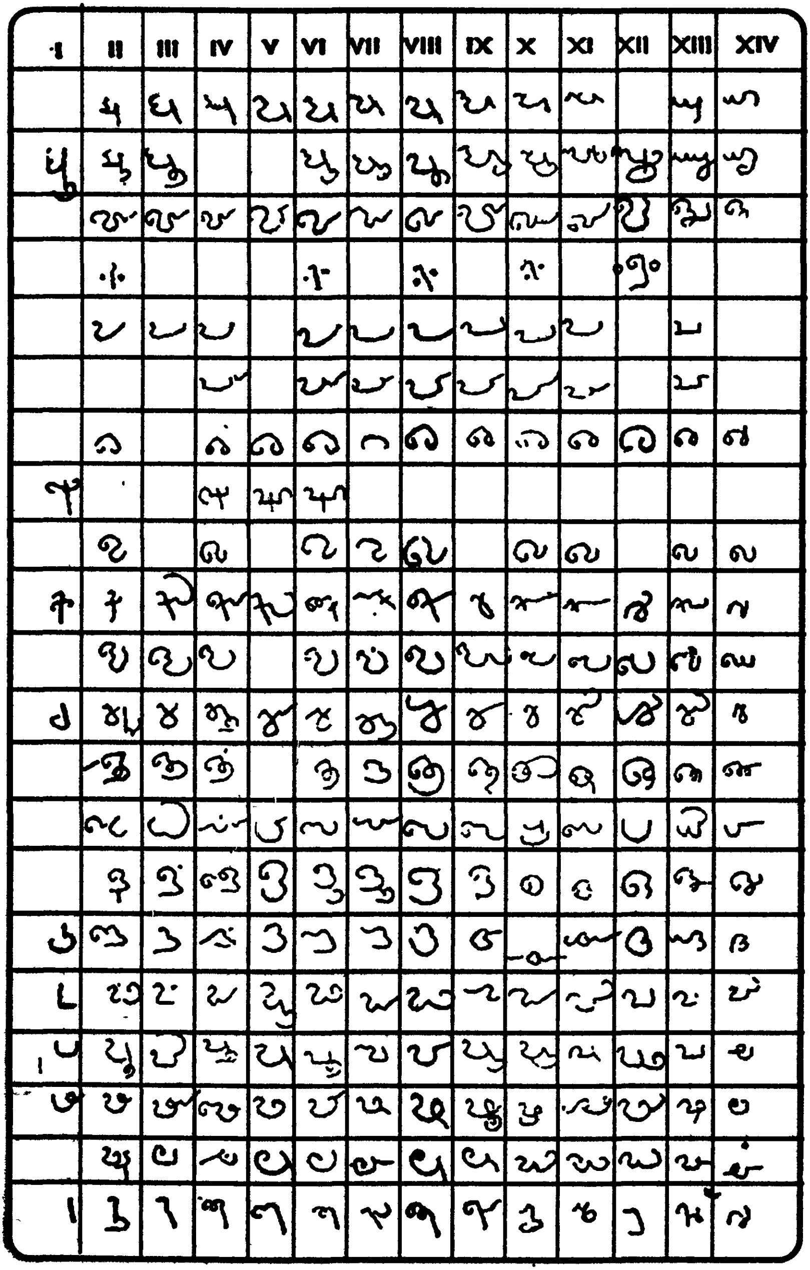
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV

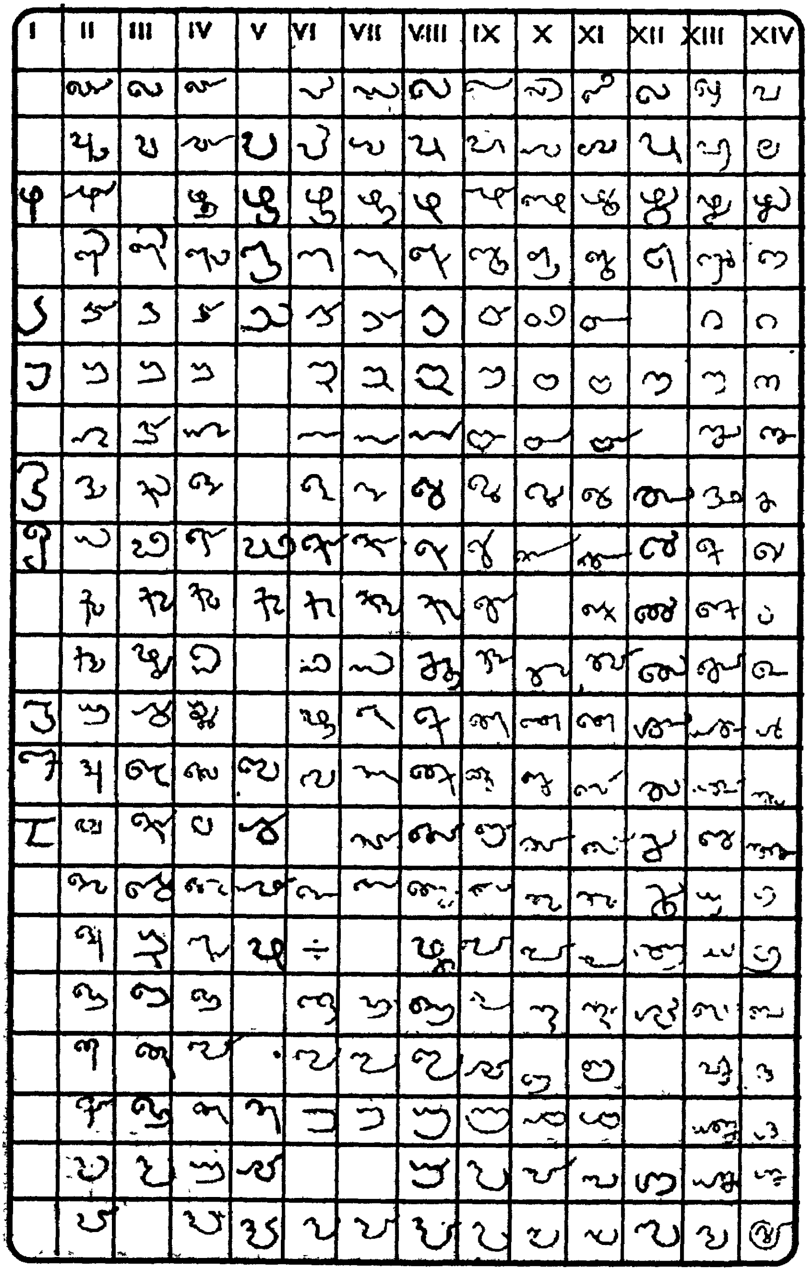
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV

ழ

இது தமிழ் மெய்யெழுத்து வரிசையில் பதினான்காம் எழுத்து இடையெழுத்தில் ஒன்றென்று இலக்கணப் புலவர் கூறுவர் இஃது ஒலிப்புடை ஒலி தொல்காப்பியத்தின்படி ரகரமும் றகரமும் பிறக்குமிடத்திலேயே இதுவும் பிறக்கும் (சூ 94) அவர் அணரி நுனிநா அண்ணம் வருட ரகரமும் ழகரமும் பிறக்கும் என்பர் (சூ 95) எனவே இவை நாமடி எழுத்து எனலாம், இன்று வல்லண்ணத்தில் இடைவரையில் நாநுனி செல்ல ழகரம் பிறக்கின்றது ஷ என்பது ஒலிப்பிலா ஒலியானால் அதற்கேற்ற ஒலிப்புடை ஒலியாக ழகரம் அமையுமெனலாம் ஆனால் ஒரு சிலர் ஒலிக்கும் முறையில் ழ என்பது உரசுதலில்லாது தொடர்ந்து ஒலிக்கும் ஒலியாக ஒலிக்கக் காண்கிறோம் ஆனால் இன்று ரகரம் பிறக்குமிடத்தில் இது பிறப்பதில்லை பிரேகு என்ற நகரத்தில் இதனை ஆராய்ந்த பொழுது வாயில் முன்னொலியாக அமைந்த ரகரத்திற்கு ஒப்ப அண்ணத்தினிடையே ஒலிக்கும் ஒலியாக ஒலிக்கக் கண்டனர். இந்த ழகரம் ரகரம் போல நாவானது அடுத்தடுத்து அசைவதால் ஒலிக்கும் என்பர் கமில் சுவெலெபில் போன்றார் சிலர். இது ளகரம் போல நாவின் இரு ஓரங்களிலும் மூச்சொலி நழுவிப் போவதால் எழுவது அன்று; இதனை ஒலிக்கும்போது நாவின் இரு ஓரங்களும் அண்பல்லை ஒட்டி நிற்கக் காண்கிறோம் அடிநா அடியண்ணத்தை நோக்கி வீங்கி நிற்கவும் காண்கிறோம். இதனால் அவற்றின் பின்னே யகரம் நீங்கிய இடையெழுத்துகள் ஒலிக்கும்போது உகர ஒலி விடு ஒலியாகக் கேட்கும்.

ழகரம் பிற திராவிட மொழிகளில் ரகரமாகவும், ளகரமாகவும், டகரமாகவும் மாறக் காண்கிறோம் பிற் காலச் சோழர் காலத்தில் ழகரம் ளகரத்தோடு மயங்கியது அதன் பின்னர்த் தென்பாண்டி நாட்டில் ளகரத்தோடு ஒன்றாகி விட்டது. நாஞ்சில் நாடும் இலங்கை நாடும் இவ்வாறே ழகரத்தை றகரத்திலும் வேறாக ஒலிக்க வில்லை. ஆழ்வார் என்பது ஆள்வார் (சுவாமி) என்று தான், முதலில் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் அரசர் களையும் கல்வெட்டுக்கள் ஆழ்வார் எனக் குறிப்பி டுகின்றன வீரசோழியம் 11ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த போது இந்த மாறாட்டத்தின் காரணமாக ளகரத்திற்கு உரிய சந்தி விதிகளெல்லாம் ழகரத்திற்கும் வரும் என விதிக்கின்றது (15, 18). வாழ்+நாள் >வாணாள் என இன்றும் வழங்கக் காண்கிறோம். திகழ்-சக்கரம்> திகட சக்கரம் எனக் கந்தபுராணத்தின் கடவுள் வாழ்த்தில் வந்ததைப் பலரெடுத்துக் காட்டுவர்.

ழகரம் மொழி முதலில் வாராது. முதலில் குற் றெழுத்துக்குப் பின்னாலும் ழகரமெய் வாராது மொழியின் ஈற்றில் ழகரமெய் வரும். பிற்காலத்தில் இதன்பின் உகரம் உச்சரிப்பிற்காக வரும். ஈற்றில் ழகரம் உயிர்மெய்யாக நிற்கும்போது எ, ஒ, ஔ என்பன நீங்கிய பிற ஒன்பது உயிரெழுத்தோடும் இணைந்து வருமாம். ஈகார ஊகாரங்களோடு இணைந்து ஈற்றில் இந் நாளைய வழக்கில் வருவதில்லை.

மொழிக்கு இடையே ழகர மெய்யின் பின்னர் க, ஞ, ச, ஞ, த, ந, ப, ம, ய, வ, என்ற மெய்யெழுத்துகள் வரும். இந்த ழகரமெய்யின் முன்னர் உயிரெழுத்தன்றி மெய் யெழுத்துகள் வருவதில்லை. ழகரத்தின் பின்னர்க் க, ச, த, ப என்பனவற்றில் ஏதேனும் இரட்டித்தும் வரும். ழகரத்தின் பின்னர் வரும் ங, ஞ, ந, ம, என்பனவற்றின் பின் முறையே க, ச, த, ப மயங்கும். ழகரம் அளபெடுக்காது; இரட்டித்தும் வாராது, ஆனால் அதன்பின் வரும் ங, ஞ, ந, ம பழம் பாடல்களில் அளபெடுத்து வரும்.

கோலெழுத்து

ழ்	ழ	ழா	ழி	ழீ	ழு	ழை	ழொ

தென்னாட்டுக் குகை எழுத்து :–

7ஆம் நூற்றாண்டு

8ஆம் நூற்றாண்டு

9ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

12ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

14ஆம் நூற்றாண்டு

16ஆம் நூற்றாண்டு

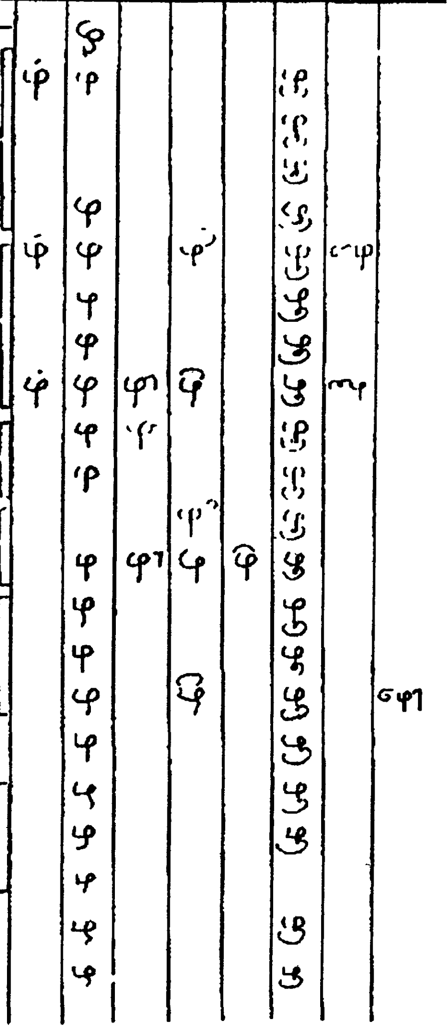

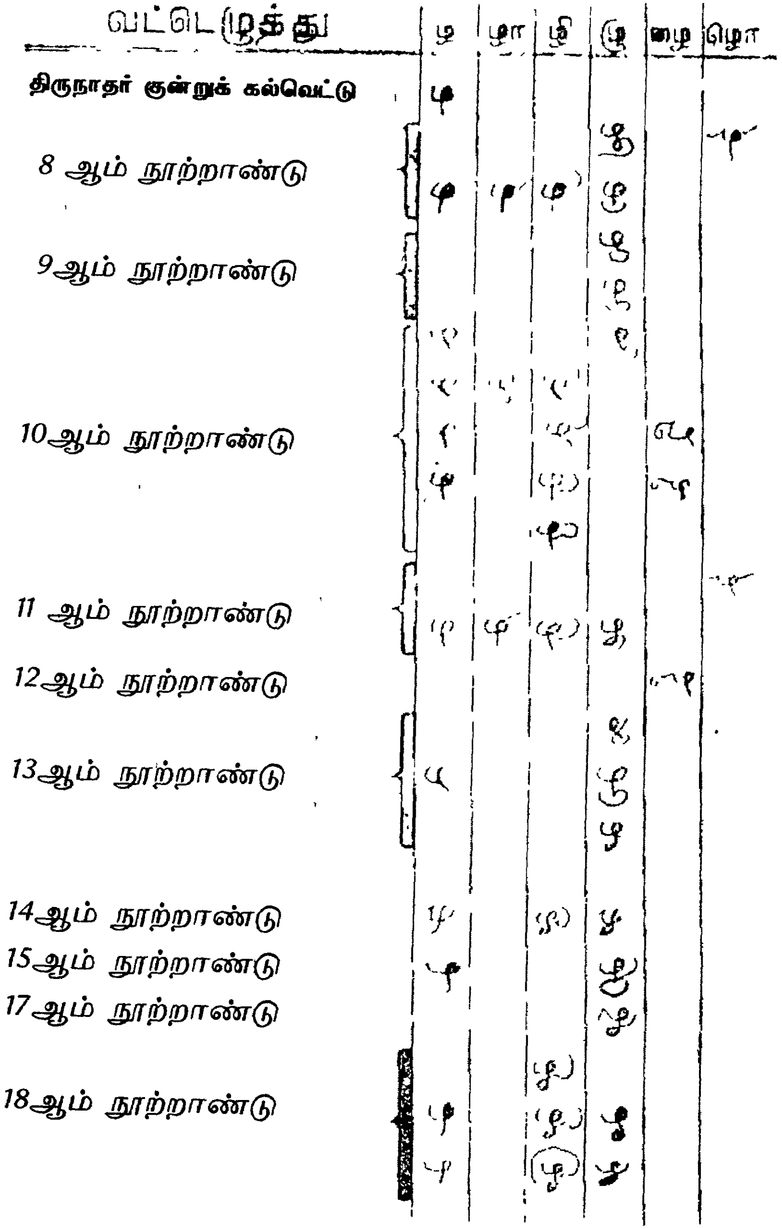
வட்டெழுத்து
ழ
ழா
ழி
ழு
ழை
ழொ
திருநாதர் குன்றுக் கல்வெட்டு
8 ஆம் நூற்றாண்டு
9ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
11 ஆம் நூற்றாண்டு
12ஆம் நூற்றாண்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு
15ஆம் நூற்றாண்டு
17ஆம் நூற்றாண்டு
18ஆம் நூற்றாண்டு

ழகார ஈற்றுச் சொல்லின் முன் வல்லினம் வந்தால், வேற்றுமையில் அந்த வல்லினம் இரட்டிக்கும் இது பழைய விதி தாழ்க்கோல், தாழக்கோல் என்றும், பழங்காலத்தில் வரும் தமிழ் பெற்றும், பெறாதும், வல்லொற்று மிக்கும் வரும். ஆனால் அகரச் சாரியை வருவது பிற்காலத்தில் வழக்கற்றுப் போயிற்று. ழகர ஈறு ளகர ஈறு போலச் சந்தி விதி பெறுமென வீரசோழியம் கூறுவதை முன்னரே குறித்தோம்

தாழ் என்பது தமிழ் நாட்டில் தாள் என்றே வழங்குகிறது இந்த ழகரம் சென்னையில் அறியாதார் சிலர் வழக்கில் ய என்றும் (பழம்>பயம்), சிலர் வழக்கில் ச என்றும் (இழுத்து>இசித்து), தென்னார்க்காடு செல்லச் செல்ல ஷ என்றும் (விழா > விஷா; திருமழிசை > திருமஷிசை) தெற்கே ள என்றும் ஒலிக்கும் பயம் என்பது சங்க கால வழக்கெனக் குறிப்பிடல் வேண்டும். பழங்காலத்திலேயே ழகரம் ஆசிடையிட்ட எதுகையில் வந்து மறைவதுண்டு இத்தகைய மறைவை வாழ்ந்தோம் > வாந்தோம் என்ற உலக வழக்கிலும், போழ்து > போது என வரும் இலக்கிய வழக்கிலும் காணலாம். வாந்தோம் என வரும்போது ஆகாரம் மூர்த்தண்ணிய உயிரொலி யாக இருக்கக் காண்போம் ஆங்கிலத்தில் Bird முதலிய சொற்களில் வரும் உயிரொலி இத்தகைய தென்பர். Government என்பதனைக் கவழ்மென்டு என்று எழுதுவதும் உண்டு. இந்த உயிரொலியை ஒலிக்கப் பழகி, ழகரத்தை எளிதில் ஒலிக்க இயலும் என்பாரும் உளர் ஷகரத்திற்கு ஒத்த ஒலிப்புடை ஒலியை ஒலித்துப் பின் அதில் உரசலிலாது ஒலித்தால் இவ்வொலி வரும் வட மொழியில் உள்ள ஷ தமிழில் ழ ஆக மாறும். (கஷாயம் > கழாயம், பாஷை > பாழை), வடமொழி ரகரம் தமிழில் ழகரமாதல் உண்டு. (அமிர்தம் > அமிழ்தம்) வட மொழியில் வரும் நாடி என்பது தமிழில் நாழி ஆயிற்று என்பாரும் உளர். இதனை நாடுரி என்பதில் காணலா மென்பர்.

தெலுங்கிலும், கன்னடத்திலும் இந்த ழகரவொலி பழங்காலத்தில் இருந்ததெனலாம் இன்றும் மலையாளத்தில் எங்கும் ஒரு நிகராய் ஒலித்துவரக் காண்கிறோம் எனவே இது தாய்த்திராவிடத்தில் இருந்த ஒலியாக ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகிறார்கள்.

ள

தமிழ் மெய்யெழுத்து வரிசையில் 16ஆம் எழுத்து. இது உயிர்ப் பொலி இன்று நாமடி ஒலியாக அண்ணத்தின் உயரத்தே ஒலிக்கின்றது நாவின் இரு ஓரங்களிலும் காற்று வாய்க்கு வெளியாக வந்துவிடும்; எனவே இன்று இது ஓர ஒலியுமாகும் (Lateral)

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இது நாவிளிம்பு வீங்கி அண்ணத்தை வருடப் பிறக்குமொலியாக நின்றது. அங்கே நா அணரி அண்ணத்தை வருடுவதைத் தொல் காப்பியனார் கூறினாரில்லை. ழகரத்திற்கே நாநுனி அணரி அண்ணத்தினை வருடும் நிலையினைக் கூறி யுள்ளார் அவர் காலத்தில் அணர்தல் இல்லாமையே ழகரத்திற்கும் ளகரத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை. அணர்தல் முழுதுந் தோன்றாத நிலையில் சோழர் காலத்தே இவையிரண்டும் மயங்கத் தொடங்கின. ஆனால் வட தமிழ்நாட்டில் இவை இரண்டும் இன்றும் வேறுபட்டே ஒலிக்கின்றன. இங்கே வேறு வகையான தொரு வேற்றுமை நிலைபெறக் காண்கிறோம். த, ட, என்றும், ந, ண என்றும், வாயின் முன்னொலியும் பின்னொலியும் அல்லது நாவின் தாழொலியும் உயிரொலியும் ஆக இவை இணை இணையாக அமைவது போல லகரமும் ளகரமும் அமைந்திருக்

கின்றன எனலாம் இந்த வேற்றுமை காரணமாக ளகரமும் ழகரத்தினின்று வேறுபட்டது; ழகரம் ஓர ஒலி ஆகாமை காண்க ஈரோடு முதலிய இடங்களில் லகர ளகர வேற்றுமையுங்கூட மறைந்துவரக் காண்கிறோம்

ளகரம் சிலபோது வல்லெழுத்துச் செறிவால் உயிர்ப்பிலா ஒலியாக மாறும். அப்போது இது டகர ஒலி போன்றதாம். ஆதலின் அந்த நிலையில் ளகரம் டகரமாக மாறும் என்று இலக்கணப் புலவர்கள் கூறி வந்தனர். (கள்+குடி=கட்குடி) ஆனால் 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குள் ளேயே இந்த நிலையிலும் ளகரத்தையே எழுதி வரக் காண்கிறோம். ஆனால் அப்போது அதனுடன் செறிந்து வந்த வல்லெழுத்து இரட்டித்து எழுதப்படும் (கள்+குடி=கள்க்குடி) இவ்வாறு மலையாளத்திலும் எழுதிவருதலைக் காண்கிறோம். தென்னாட்டு ஓலைச் சுவடிகளில் இந்த நிலையே தோன்றுகிறது

எனவே, வல்லினம், ளகரத்தின் பின் வந்தாலும் தொகைச் சொற்களில்போல ளகரத்தோடு மிகச் செறிந்து வாராதபோதும் ளகரம் உயிர்ப்பொலியாகவே நிற்கும். (உ-ம்) வாள் பெரிது. வாட்பெருமை என வரும்போது தொகைச் சொல்லாகி, இரண்டு சொல்லுக்கிடையே சொல்லீற்றிசை (Word pass or juncture) அல்லது விளம்பம் இலலாமையை உணரலாம். தொகைச் சொல்லுள்ளும் வினைத்தொகையில் இத்தகைய செறிவு எழுவதில்லை (கொள்கலம்). சிலபோது உம்மைத் தொகையிலும் (எள்கொள்) எழுவதில்லை. ஒரு சொல்லினுள்ளும் "கொள்கின்றான்," "கேட்கின்றான்" எனச் செறிவில்லா மையும் செறிவும் ளகரத்தின்பின் தோன்றக் காணலாம். மீள்கின்றான் மீட்கின்றான் என்ற இடத்தில் இந்த வேறுபாடு தன் வினை, பிறவினை என்ற வேறுபாட்டை உணர்த்தல் காண்க.

ளகரத்தின் பின் க, ச, த, ப, வ, ய என்ற மெய் எழுத்துகளே வந்து மயங்கும். இதன்முன் தகரம் வந்தால் தகரம் டகரமாகும். அப்போது ளகர ஈற்றுச் சொல் தனிக்குறிலின்முன் வந்த சொல்லீறினால் அதுவும்

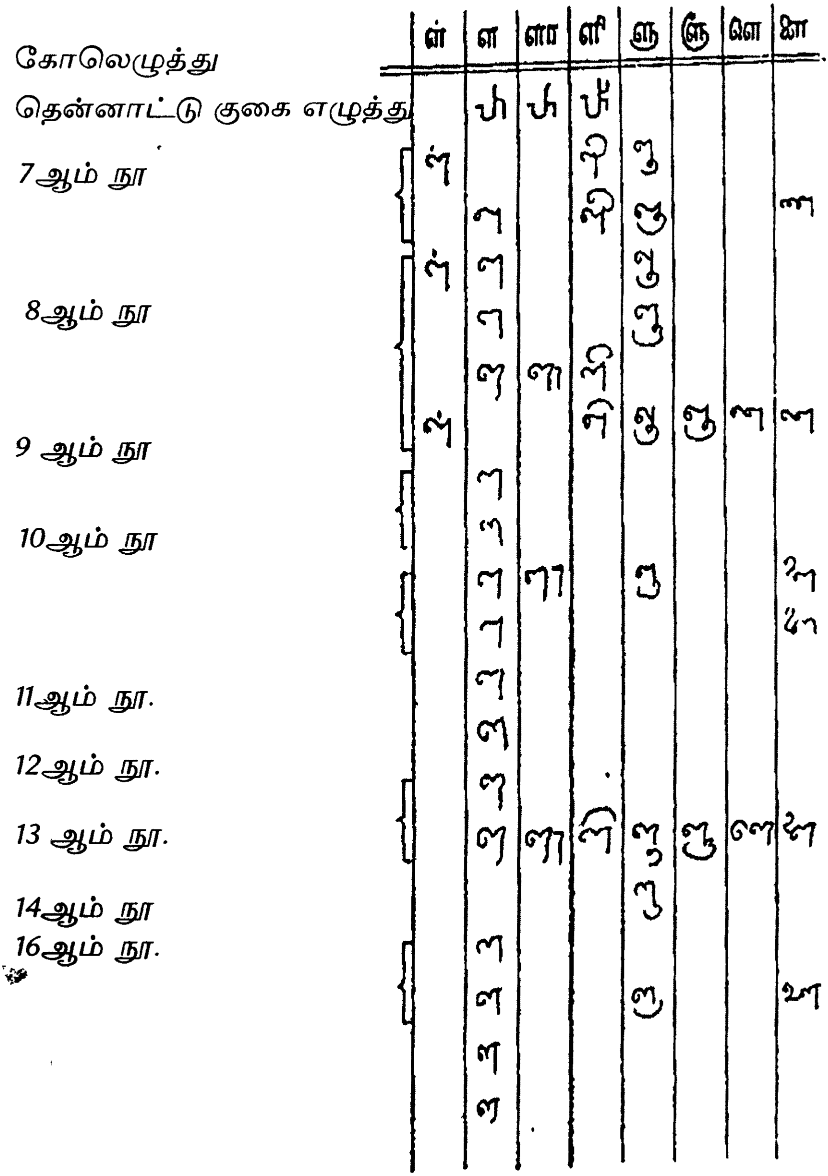
ள் ள ளா ளி ளு ளூ ளெ ளை
கோலெழுத்து
தென்னாட்டு குகை எழுத்து
7ஆம் நூ
8ஆம் நூ
9 ஆம் நூ
10ஆம் நூ
11ஆம் நூ.
12ஆம் நூ.
13 ஆம் நூ.
14ஆம் நூ
16ஆம் நூ.

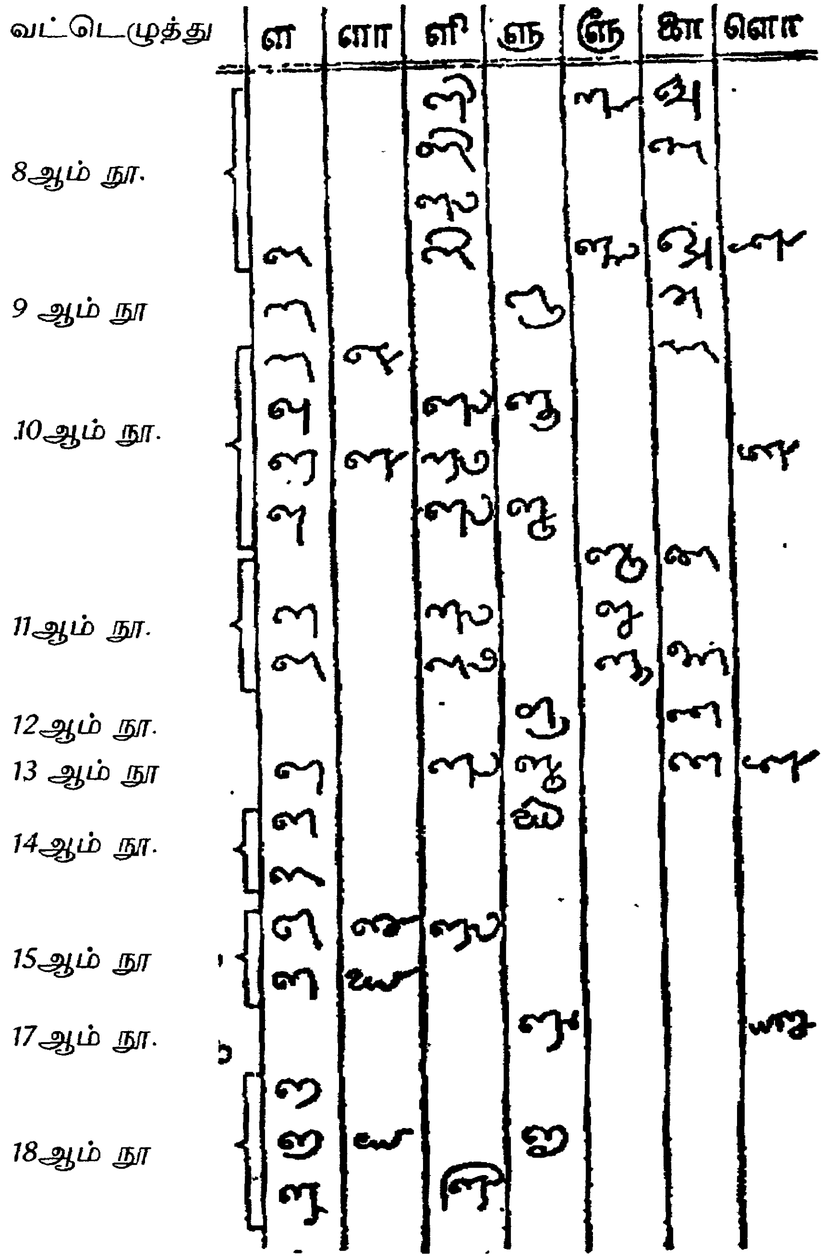
வட்டெழுத்து
ள
ளா
ளி
ளு
ளூ
கோ
ளொ
8ஆம் நூ.
9 ஆம் நூ
10ஆம் நூ.
11ஆம் நூ.
12ஆம் நூ.
13 ஆம் நூ
14ஆம் நூ.
15ஆம் நூ
17ஆம் நூ.
18ஆம் நூ

டகரமாகும். (முள்+தலை>முட்டலை) பழங்காலத்தில் அது ஆய்தமாக மாறியதும் உண்டு. (முள்+தீது> முஃடீது) இதனைப் பிற்காலத்தில் ஆய்தக் குறுக்கம் என்பர் இந்த ஆய்தமே தலை ஒலியென வழங்கப் பெற்றது போலும். தனிக்குறிலின்பின், சொல்லீறாக வாராத இடங்களில் ளகரம் கெடும். (நீள்+தல்> நீடல்) ளகரத்தின்பின் மெல்லினம் வருமானால் ளகரம் ணகரமாகும். ளகரத்தின் பின் நகரம் வருமானால் நகரம் ணகரமாகும் தனிக்குறிலசையின் முன் வந்த சொல்லீறானால் ளகரமும் ணகரமாகும் (முள்+நன்று> முண்ணன்று) இல்லையானால் ளகரம்கெடும். (கோள்+ நன்று>கோணன்று). பழைய ணகர ஈற்றுச் சொற்கள் பின்னே மெல்லோசையிழந்து ளகரமாயிருக்கக் காண்கிறோம்.

கொண்>கொள்

எண்>எள்

மாண்>மாள்.

இந்த ளகர மெய்யை விட்டொழித்து எதுகை கொள்ளுதலும் அசை பிரித்தலும் உண்டு "ஊன் கொள்பவர்" என்பது நேர்நேர் நிரை எனக் கனிச் சீராகாது, நேர்நிரை நேர் எனக் காய்ச்சீராம். ளகரம் மொழிக்கு முதலாகாது; மொழிக்கு ஈறாகும். ஆனால் பிற்காலத்தில் வினைமுற்று அல்லாதவை ளகரத்தில் முடியும்போது உகர ஈறு பெற்று வரும். இந்த நிலையில் அத்தகைய ளகர ஈற்றின்பின் யகரம் வரின் இடையே இகரம் தோன்றக் காண்கிறோம்.

ளகரம் பெண்பால் விகுதியின் ஈற்றில் வரும்; இது இக்காலப் பேச்சு வழக்கில் மறைந்தொழியக் காண்கிறோம். (வந்தாள்>வந்தா).

பிறமொழி லகரம் தமிழில் வரும்போது பெரும் பான்மையும் ளகரமாக ஒலிக்கும் (Plate> பிளேட்; Blade>பிளேடு).

றகரம் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் வரும் மெய்யெழுத்து வரிசையில் பதினேழாவது, இன்று அது நுனிநா துடிக்கும் வகையில் பல்லின் ஈற்றுக்கும் அப்பாலாக உள்ள அண்ணத்தின் பகுதியில் விட்டுவிட்டு ஒலிக்கும் வகையில் வைத்து வருடுவதால் எழும் ஒலிப்பு ஒலியாக அமைகிறது. இங்கெல்லாம் ரகரத்திற்கும் றகரத்திற்கும்

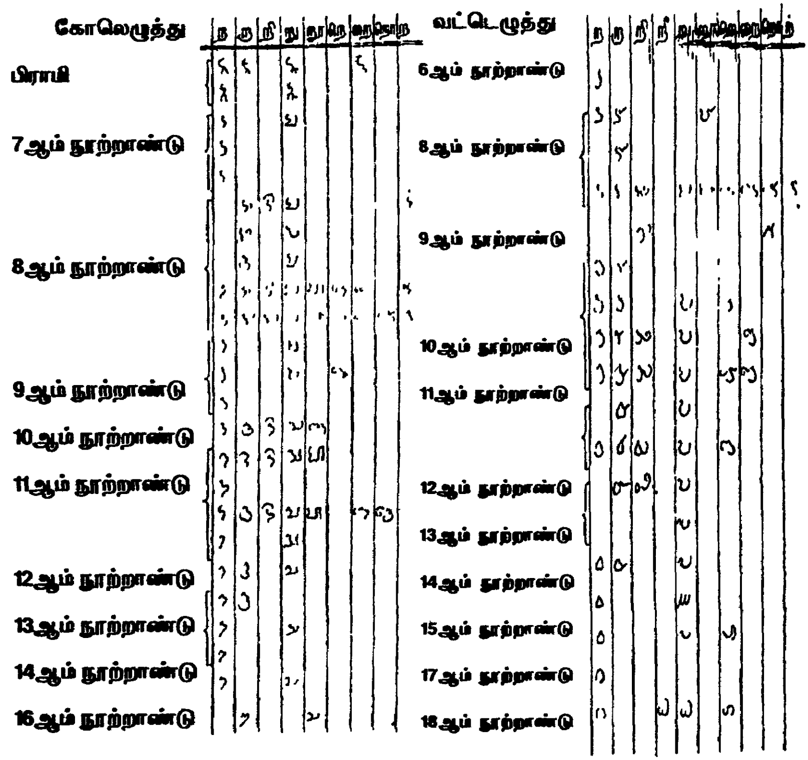

உயிர்களுக்குமிடையே வேற்றுமை இல்லை. நாஞ்சில் நாடு முதலிய இடங்களில் இந்த இரண்டெழுத்திற்கும் வேற்றுமையுண்டு. ரகரமே நாம் மேலே குறிப்பிட்டபடி ஒலிக்கப்பெறும். ரகரம் தமிழ் மெய்யெழுத்து வரிசையில் பன்னிரண்டாவது. றகரமே ஒரு முறையின்றி இரண்டு மூன்று முறை துடிக்கும் நாத்துடிப் பொலியாக (Trill) அமைந்து,'ரகரத்தினும் வேறுபடுகிறது. சிலபோது அண்ணத்தைச் சிறிது பின்னாக நா வருடுதலால் றகரமும், முன்னாக வருடுதலால் ரகரமும் பிறக்கும் வகையில் எழும் வேற்றுமையும் உண்டு

தொல்காப்பியர் காலத்தில் றகரம் வல்லெழுத்தாம் ஒலிப்பிலா வெடிப்பொலியாக அமைந்தது; நா நுனி அண்ணத்தை ஒற்றுவதால் பிறந்தது. எனவே நா மடிதல் மேல்நோக்கிச் சிறிது வளைதல் என்ற பொருளில் இதற்கன்றி டகரத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆனால் வடமொழி அறிவு பெருகிய பல்லவர் காலத்தில் தமிழ் டகரம் வடமொழி மூர்த்தண்ணிய நாமடி டகரம்போல எழுதப் பெற்றதாய், அவ்வாறே ஒலிக்கவும் பெற்று நாமடி எழுத்தாகியது. றகரம் அதனால் மாறத் தொடங்கியது. இரட்டை றகரம் இரட்டைத் தகரமாக மாறியுள்ளதனைச் சோழர் காலத்தில் இன்று போலக் காண்கிறோம். (முற்று>முத்து). வல்லெழுத்தின் முன் வரும் ரகர றகரங்கள் மயங்கத் தொடங்கின; அங்கே அவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை தெரியாமல் போயிற்று. பின்னர் உயிர் எழுத்துகளின் இடையிலேயும் ஒன்றாகி மயங்கின. ஆனால் இலக்கியத்தில் மட்டும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் போலவே எழுதி வந்தனர். இதனால் பள்ளிக்கூடத்தில் தனி எழுத்துகளைக் கற்கும்போது ரகர றகரத்தை மேலே கூறியதுபோலவே நாஞ்சில் நாட்டில் வேற்றுமை காட்டி ஓதுகின்றனர். பெரும் பான்மையும் பிற இடங்களில் உயிர்களுக்கு இடையில் ரகரமும் றகரமும் ஒன்றாகிப் போயின. இந்த ரகரக் கூறினால்

வட்டெழுத்து

4ஆம் நூற்றாண்டு

8ஆம் நூற்றாண்டு

9ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

12ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

14ஆம் நூற்றாண்டு

15ஆம் நூற்றாண்டு

17ஆம் நூற்றாண்டு

18ஆம் நூற்றாண்டு

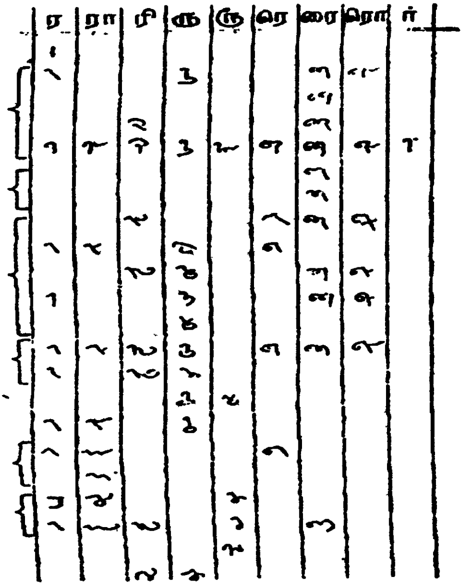

வட்டெழுத்து

பிராமி

7ஆம் நூற்றாண்டு

8ஆம் நூற்றாண்டு

9ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

12ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

14ஆம் நூற்றாண்டு

16ஆம் நூற்றாண்டு

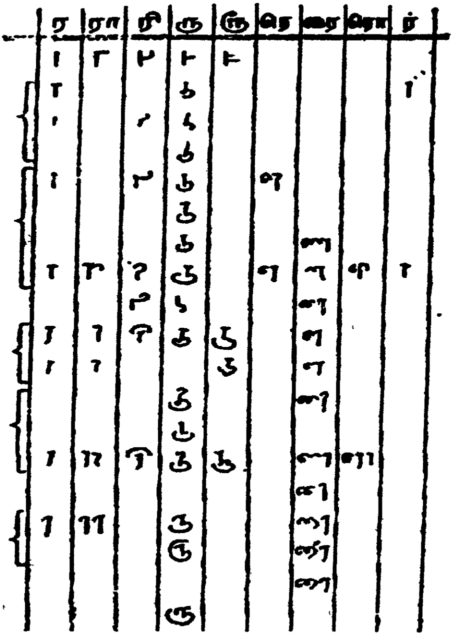

இரட்டை றகரம் இரட்டைத் தகரமான போதும், ரகரம் சிலர் பேச்சில்-பொதுவாகக் கற்றோர் பேச்சில்-ஒலிக்கக் காண்கிறோம் வெற்று=வெட்ரு எனக் காண்க. இரட்டை றகரம் யாழ்ப்பாணத்தில் t என்ற ஆங்கில ஒலியைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது. (Peter= பீற்றர்).தனக்கு ஒத்த மெல்லெழுத்தின் பின்வரும் றகரம் அங்கு d என்ற ஆங்கில எழுத்தின் ஒலியே பெறுகிறது. (இன்று-இன்டு) தமிழ் நாட்டின் சார்பால் இதனை மாற்றவும் பலர் அங்கே முயல்கின்றனர். முன்கூறிய காரணத்தால் தமிழ் நாட்டில் இந்த ஒலியின்பின் ரகரம் ஒலிக்கக் காண்கிறோம் (இன்று=இன்ட்ரு).

ரகரம் தொல்காப்பியர் காலத்தில் றகரமும் ழகரமும் பிறந்த இடத்திலேயே பிறந்தது. எனவே நாமடி ஒலியே ஆம் ஆனால் றகரம் ஒற்றப் பிறக்க, ரகரம் வருடப் பிறந்த (Fricative) ஒலிப்புடை உரசொலியாகும் இன்று ரகர றகர வேற்றுமை இல்லாத இடங்களில் ரகரம் அண்ணத்தின் முன்னிட ஒலியாகவும், ழகரம் பின்னிட ஒலியாகவும் அமையக் காண்கிறோம் யகர ழகரங்கள்போல ரகரத்தின் பின்னும் இரண்டு மெய்யொலிகள் வரும் (பார்த்து, சேர்ந்து) இதன் முன்னும் மொழிக்கு முதலாகும் எழுத்துகள் வரும் மொழிக்கு முதலில் தனிக்குறில் வரும்போது ரகரம் தனி மெய்யாக நிற்பதில்லை. அதனால் சர்க்கரை சருக்கரை என்றே பழங்காலத்தில் வழங்கியது பிற்காலத்தில் இந்த நியதி இல்லை. உழிதர்கின்றேன் என்று அப்பர் பாடும்போது இல்லை எனலாம்.

ரகரம் மொழிக்கு முதலாகப் பழங்காலத்தில் வருவதில்லை. வடமொழிப் பயிற்சி மிக்க சிந்தாமணி காலத்திலும் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தும் முதலில் வந்ததுண்டு. இன்று வருவது இயல்பாகிவிட்டது. மொழி முதலாகாத காலத்தில் ரகரத்தின்பின் உ ஊ ஒ ஓ என்ற எழுத்து வரும்போது, உகரம் முதல் ஒலியாக வரும்.

(உரோகம் உருசி). பிற இடங்களில் இப்போது இகரம் முந்து ஒலியாக அமைகிறது. (இராமன், இரேவதி, இருடி). ஆனால் சங்க காலத்திலும் பின்னும் ரகரம் அகர ஆகாரங்களோடு வந்தபோது இகரமன்றி அகரமே முந்தொலியாக வந்தது (ராகம்=அராகம்; அரதனம்) ரகரம் ஈறெ ற்றாகர் ர என வருவதில்லை உயிர் எழுத்தின் பின்னன்றி ரகரம் எங்கும் வருவதில்லை. அப்படி வரும் பிற மொழிச்சொற்கள் தமிழாகும்பொழுது அக் கூட்டுமெய்யொலியைப் பிரிக்க மெய்யினிடையே உயிர் ஒலி தந்து வழங்குவது வழக்கம். வடமொழிப் பயிற்சி மிகுந்ததாக முன்காட்டிய காலத்திலும் இன்றும் இந்தத் தடையில்லை. ஆனால் பழைய வடிவங்கள் இன்றும் வழங்கு வனவற்றில் முன்னாளில் அகரம் இடை ஒலியாகவும், பின்னாளில் இகரம் இடை ஒலியாகவும் அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம் (சக்ரம்=சக்கரம்-சக்கிரம்). பிராகிருதச் சொற்களில் இந்த ரகரம் மறைந்த வடிவங்கள் தமிழில் பழங்காலத்தில் வழங்கக்காண் கிறோம் (வ்ரதம் =வதம்; பூர்வம்=புவ்வம்). சர்க்கரை சருக்கரை என ஆதலை முன்னரே குறிப்பிட்டோம். பொதுவாகத் தமிழில் உயிரோடு ஒத்த யகர ழகரம்போல், பேச்சொலி நிறுத்தம் (Pause) வினைமுற்று , எழுவாய், உயர்திணைச்சொல் முதலிய இடங்களில் வரும் போதன்றிப் பிற இடங்களில் சொல்லின் ஈற்றில் வந்தால் வருமொழி முதலில் வரும் வல்லெழுத்து இரட்டிக்கும். (ஊர்க்கால்). ரகர ஈறு வினைமுற்றாய் இருந்தாலன்றிப் பிற்காலத்தில் பிற மெய்யெழுத்துகளைப்போல உகரச் சாரியையை ஈற்றில் பெற்றுவரும். (சேர்>சேரு). இந்த உகரம் சில இடத்து மறையும். இதனால் வல்லெழுத்தாம் றகரம் ரகரமாக மாறியபோதும், அது குற்றியலுகரத் தோடு ஈறான நிலையில், உகரத்தை இழந்து ஈ என்றே நிற்கக் காண்கிறோம். (வயிறு=வயிர். பாலாறு = பாலார்). இரண்டு மெய்யெழுத்துகளின் முன்வரும் ரகரம் பேச்சு வழக்கில் கேட்டிருக்கக் காண்கிறோம். (சேர்ந்தான்

சேந்தான். பார்த்தான் - பாத்தான்). ஒரு மெய்யின் முன்வரும் போதும், செய்யுளில் அதன் இருப்பினைக் கணக்கில் எடுக்காமலே சீர் பிரிக்கும் அளவிற்குப் பழங்காலத்திலேயே ஒலித்தல் பெற்றது. சேரர்பிரான் என்பது கூவிளங்கனியாகும்; ர் என்பது அங்கு இல்லா ததுபோல ரபி ஒரு நிரையாகும். இத்தகைய நிலையைப் பதினோராம் திருமுறையிலேயே காணலாம்.

ரகர லகரப்போலியும் உண்டு. (பந்தல் = பந்தர்); இன்றும் ரப்பர் = லப்பர் என வழங்குதல் காணலாம்

றகரம் பழங்காலத்தில் மொழிக்கு முதலாவது இல்லை; ஈற்றில் வருவதில்லை. குற்றியலுகரமாக முடிந்தது பழந்திராவிடத்தில் றகரம் ஈற்றில் வந்ததனைக் காட்டும் என்பர். இந்த றகரம் தன்னொடுதானே மயங்குவதோடு, தகரம் டகரம் நீங்கிய பிற வல்லெழுத் தோடும் மயங்கும். (எற்கு, எற்பு, பொற்பு, கற்சிறை). லகரமும் தகரமும் சேர்ந்து ற எனவாகும் இதனைத் தகரம் றகரமாக மாறிற்று என்றும், லகரம் தனிக் குறிலின்பின் வாராத நிலையில் மாறும் என்றும், தனிக் குறிலின்பின் வரும்போது லகரம் றகரமாக மாறும் என்றும் இலக்கண நூல்கள் கூறும் தனிக்குறில் முன் அவ்வாறு இரட்டை றகரம் வரும்போது முற்காலத்தில் ஆய்தமும் மாற்றொலியாக வந்தது. கற்றீது, கஃறீது எனக் காண்க. னகரத்தின் முன்வரும் தகரமும் றகரமாகும். பொன்தருவான்=பொன்றருவான். லகர ரகர மா றாட்டம் திசை மொழிகளில் நாம் குறித்ததை ஒட்டி ரகர தகரமும் றகரமாகும்போலும் (கார்>கர்>து) கறு, கறுப்பு) இவ்வாறு பல சொற்களைப் பிரித்துக் காணலாம். (நில்+து=நிறு). சொல் (நெல்)+து=சோறு). லுகரம் ஈறாக வரும் இடங்களில் இவ்வாறு காணலாம் போலும்.

இந்த றகரத்தின்பின் கசதப தவிர வேறு மெய் யெழுத்து வாராது. றகரம் ரகரமான பின் ரகரத்தைப் பற்றி முன்கூறியபடி எல்லாம் இதுவும் வரக் காண்கிறோம்.

முன்னர் ரகரம் பல சொற்களில் ஈறாக உள்ளது. பின் நீயிர் என்பதிற்போலப் பன்மையை உணர்த்த வந்தது. அற்று என்ற சாரியையும் அர்+து>அற்று என்று கொள்ள இடமுண்டு பின்னர் உயர்நிலைக்கே உரிய தாய்ப் பலர்பால் விகுதிகளில் அதாவது அர் ஆர் இர் (மகளிர்) என்பவற்றில் சிறப்பு நிலையாக அமைந்தது.

ன

ன கரம் தமிழ் மெய்யெழுத்து வரிசையில் பதினெட்டாவதாக அமையும் கடைசி எழுத்து. இது தொல்காப்பியர் காலத்தில் நுனியண்ணத்தின் ஈற்றில் நா அணர்ந்து ஒற்றுவதால் எழும் றகரத்திற்கு இனமாக மூக்கு வளியோடு ஒலிக்கும் ஒலிப்புடை மெல்லொலியாகும். பழந்திராவிடத்தில் நகரத்தோடு இதற்கு வேற்றுமை இல்லை எனலாம் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வெரிந்-வெரின் எனக் கடையிலும் முந்நூறு முன்னூறு எனத் தொகையின் இடையிலும் பொருள் வேறுபட்டு வருவதால் நகரத்திலும் வேறான ஒலியனே ஆம். னகரம் மொழிக்கு முதலாக வாராது.

இடையில் அனை-அன்னை என ஒன்றை மெய்யும் இரட்டை மெய்யுமாய்ப் பொருள் மாறி வருவது காண்க. இதன்பின் றகரம் பெரும்பான்மையும் வரும். க ச ஞ ப ம வ ய என்ற மெய்யெழுத்துகளும் வரும் இதன்முன் உயிர் எழுத்தே வரும் ஈற்றில் வரும்போது ஏவல் நீங்கிய வினை வடிவங்களல்லாதபோது உகரச்சாரியை பெறும் (பொன்-பொன்னு). யகரம் மொழி முதலாக இந்த ஈற்றின்பின் வரும்போது இகரம் வருவதும் உண்டு. (தேன்+யாது>தேனியாது).

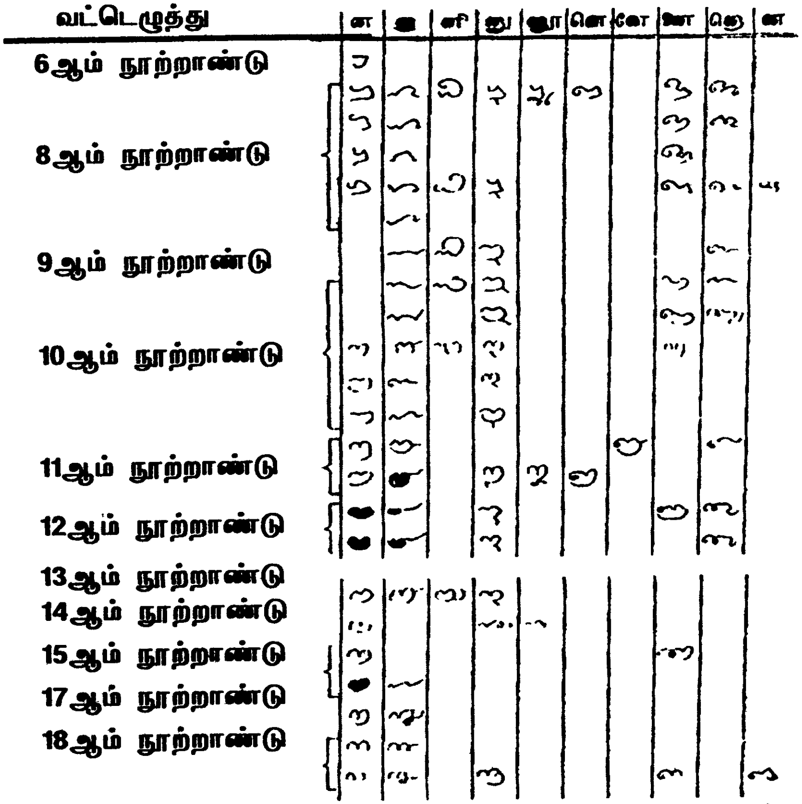
வட்டெழுத்து
6ஆம் நூற்றாண்டு
8ஆம் நூற்றாண்டு
9ஆம் நூற்றாண்டு
10ஆம் நூற்றாண்டு
11ஆம் நூற்றாண்டு
12ஆம் நூற்றாண்டு
13ஆம் நூற்றாண்டு
14ஆம் நூற்றாண்டு
15ஆம் நூற்றாண்டு
17ஆம் நூற்றாண்டு
18ஆம் நூற்றாண்டு

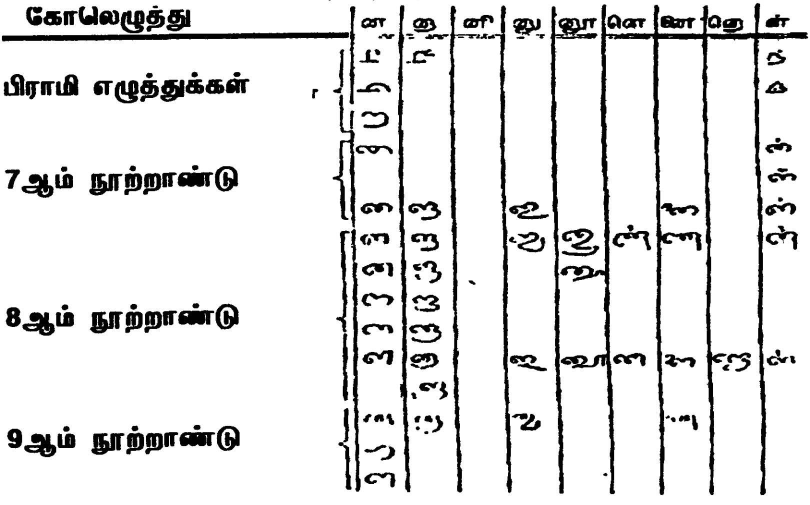
கோலெழுத்து
பிராமி எழுத்துக்கள்
7ஆம் நூற்றாண்டு
8ஆம் நூற்றாண்டு
9ஆம் நூற்றாண்டு

10ஆம் நூற்றாண்டு

11ஆம் நூற்றாண்டு

9ஆம் நூற்றாண்டு

13ஆம் நூற்றாண்டு

14ஆம் நூற்றாண்டு

15ஆம் நூற்றாண்டு

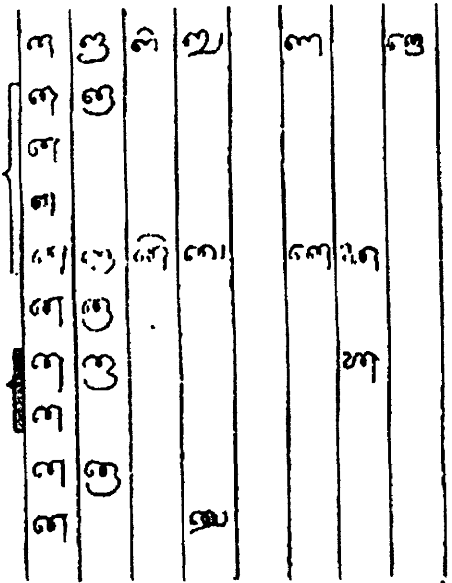

இந்த னகரத்தின் பின்வரும் நகரம் னகரமாகும்; தகரம் றகரமாகும் (பொன்+நன்று> பொன்னன்று பொன்+தீது> பொன்றீது). வல்லெழுத்தின் முன் ஈற்று னகரம் தொகைச் சொல்லினிடையே றகரமாதலும் உண்டு. (பொன்கலம்=பொற்கலம்). மெல்லினம் வலித்தல் விகாரம் பெறும் என்ற முறைப்படி என்பு எற்பு என வருவதும் உண்டு.

பலவிடங்களில் இந்த னகரம் மெல்லோசை இழந்து, இடை எழுத்தான லகரமாக மாறுவதுண்டு. இன், ஆன், அகன், நோனை என்ற பழைய வடிவங்கள் இல், ஆல், அகல், நோலை எனப் பிற்காலத்து மாறியது காண்க. சென்றான் என்பதில் சென் எனத் தோன்றும் பழைய வடிவம் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே செல் என வருதல் காண்க. இறந்த கால வடிவம் இதனால் பழையது எனலாம். ஒற்றுமை காரணமாக லகர ஈறும் பிற மெய்களின் முன்னர் னகரமாக மாறுகிறது (கல்+மனம்> கன்மனம்). சிலபோது னகரம் வருமொழி வலிக்கேற்ற மெல்லொலியாகவும் (தேன்+குடம்= தேங்குடம்);

ரெட்டி சாசனங்களிலும் காணப்படுகிறது இறுதியாக விஜயநகர எழுத்துகளின் வரிவடிவங்கள் முற்றிலும் இக்காலத்து எழுத்துகளையே போன்றவை (பார்க்க : எழுத்து-தமிழ் எழுத்துகள்.)

பிராகிருதம் :

இப்பெயர் பிரகிருதி என்ற சொல்லிலிருந்து வந்தது; பிரகிருதி என்றால் 'இ... ற்கை' அதிலிருந்து வந்தது, மூலம் காரணம் என்று பொருள் ஒரு மொழிப் பெயராகப் பிராகிருதம் என்ற சொல் வழங்கும்போது, மேற்சொன்ன இரு பொருள்களையும் அது சுட்டிக் காட்டும். உலகில் பேச்சு வழக்கில் ஏற்படும் கொச்சை மொழி பிராகிருதம் இலக்கணமாயும், இலக்கியத்தில் கையாளப்படும் செம்மையான மொழியிலிருந்து வழுவி, மக்கள் பேச்சில் வழங்கிவருவதுமான மொழி என இதைச் சொல்லலாம். பேச்சு வழக்கில் இருப்பதே, தூயதாக எழுத்து வழக்கில் கையாளப்படுவதால், பிராகிருதத்திலிருந்து எழுந்ததே சமஸ்கிருதம் என்றும் சொல்லலாம். வித்திலிருந்து மரம், மரத்திலிருந்து வித்து என்பதுபோலச் செம்மொழி யிலிருந்து கொடுமொழி, கொடுமொழியிலிருந்து செம்மொழி என்று சுற்றிச் சுற்றி வருவது மொழியின் இயல்பு.

சமஸ்கிருதத்தை நாம் முதன் முதலில் தெரிந்து கொள்வது ரிக் வேதத்திலாகும் ரிக் வேதம் ஒரு தொகை நூலாதலால் அதில் காணப்படும் பல தரப்பட்ட கவிகளின்பாட்டுகள், ஆங்காங்கு வேற்றுமையுள்ள மொழியில் அமைந்திருக்கின்றன. பண்டைக்காலத்தில் இம்மொழி ஆங்காங்குச் சற்று வேற்றுமைகளுடன் பேசப்பட்டுப் பலவகையான பேச்சு மொழிப் பிரிவு களைக் கொண்டிருந்ததென்பது பின்னால் இலக்கணம் வகுத்த யாஸ்கரர், பாணினி முதலியோர் வட வழக்கு, கீழை வழக்கு என்று கூறுவதிலிருந்தும் தெரிகிறது. இப்படி ஆங்காங்குப் பேசப்பட்ட மொழிப் பிரிவுகளே,

வலியாகவும் (தேங்குடம்; நாம்+பிரிந்தார்> நப்பிரிந்தார்) மாறுவதும் உண்டு பழங்காலத்தில் இதன் பின் வரும் யகரம் ஞகரமாதலும் உண்டு (பொன்+யாத்த> பொன்ஞாத்த)

பல்லவர் காலத்திற்குள் நகரம் மொழிக்கு ஈற்றில் வருவது மறைந்தது தொகையிலன்றி நகரம் இடையில் வருவதும் இல்லை றகரமாற்றம் இதனையும் மாற வைத்தது. இதனால் மொழிக்கு முதலில் மட்டும் வந்தால் ந என எழுதுவதும் பிறவிடத்தில் ன என எழுதுவதும் வழக்கமாகிவிட்டது. னகர நகரங்கள் பிற்காலச் சோழராட்சியில் முழுவதும் மயங்கி ஒன்றாகிவிட்டன. அதன் ஒலி பழைய னகர ஒலியே அன்றிப் பழைய நகர ஒலியன்று பந்து முதலிய வற்றிற்போலத் தகரத்தின் முன் மட்டும் நகரம் பல் லொலியாம். பிறவிடங்களில் முதலிலும்கூட பழைய னகர ஒலியேயாம். இதனால் இடைக்காலத்தில் நகரம் ரகரத்தோடு மோனை கொள்ளக் காண்கிறோம். ஒன்று முதலிய சொற்களில் உள்ள றகரமும் மெல்லொலியாகப் பிற்காலத்தில் மாறியது. ஒன்று=ஒண்ணு கன்று=கண்ணு என்ற ஒலியும் காண்க.

னகரம் மிகப் பழங்காலத்தில் யான் யாம், தான் தாம், நின் நும் என்பவற்றில்போல ஒருமை விகுதியாக நின்றது. அந்த நிலை மாறியபின் அஃறிணையில் ஈற்றில் னகரமும் மகரமும் மாறாடி வந்தன. (அறம் அறன்). இரண்டு தனிக் குறிலசையில் வரும் மெல்லெழுத்தே இவ்வாறு மாறாகும் என்பது நன்னூலுக்கு உரை எழுதியோர் பிற்காலத்தே கண்ட நியதி. னகரம் ஆண்பால் ஈற்றில் வரும்போது இவ்வாறு மாறாடுவதில்லை. இந்த னகரம் ஆண்பால் ஈற்ற்ன அன் ஆன் ஒன் ஓன் என்பவற்றில் சிறப்பியல்பாகும்.

சுருக்கெழுத்து (Short hand) : ஒருவர் பேசும்போது அவர்பேசுவதைப் பேசியவாறே எவராலும் சாதாரண

முறையில் எழுத முடியாது வேகமாகப் பேசுகின்றவர்கள் நிமிஷம் ஒன்றுக்குச் சுமார் 160 வார்த்தைகள் வீதம் பேச முடியும் ஆனால் நிமிஷத்திற்கு 60 வார்த்தைகள் வீதம் கூடத் திறமை மிக்க எழுத்தாளராலும் எழுத முடியாது. ஆகவே, ஒருவருடைய பேச்சை அப்படியே எழுதவேண்டுமானால், சுருக்கமான குறியீட்டு முறையில் தான் எழுதமுடியும். இம்முறையே சுருக்கெழுத்து முறை எனப்படும். நிமிஷத்திற்கு 250 வார்த்தைகள் வீதம் எழுதக்கூடிய சுருக்கெழுத்தாளரும் உள்ளனர். சாதாரணமாக நிமிஷத்திற்கு 150 வார்த்தைகள். வீதம் சுருக்கெழுத்து முறையில் எழுதலாம்.

சிறந்த ரோமானியப் பேச்சாளரான சிசரோவின் செயலாளராக இருந்த மார்க்கரூ டல்லியரூ டைரோ கி. மு. 100-ல் சுருக்கெழுத்து முறையைக் கண்டு பிடித்தார் இவர் கண்டு பிடித்த முறை சாதாரணமாக எழுதும் சொற்களின் விகுதிகளை விடுத்தும், சொற்களைக் குறிக்கச்சொற்களின் முதல் எழுத்தைமட்டும் வைத்துக் கொண்டும் சொற்களைச் சுருக்கமாக விரைவில் எழுதும் முறையேயன்றி வேறன்று ரோமாபுரியிலும் மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் இம்முறையே நீண்ட காலம் வழங்கியது. இம் முறையைப் பலரும் விரிவுபடுத்திப் பயன்படுத்தி வந்தனர் கி. பி. 400-ல் சுமார் 13,000 குறியீடுகள் இம் முறையில் இடம் பெற்றிருந்தன பண்டைய கிரேக்கரும் ஏதோ ஒருவகைச் சுருக்கெழுத்து முறையைப் பின்பற்றி வந்தனர். ரோமானியரின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு இச் சுருக்கெழுத்து முறை மறைந்துவிட்டது.

டிமத்தி பிரைட் என்ற ஆங்கிலயர்தாம் முதன் முதலாகச் சொற்களைக் குறியீடுகள் கொண்டு எழுதும் முறையை 1588-ல் கண்டுபிடித்தார். இது நடைமுறையில் மிகுந்த பயன் தரத்தக்கதாக இல்லாவிட்டாலும், இத் துறையில் முயல மற்றவர்களை ஊக்கியது. சர் ஐசக்

பிட்மன் என்ற ஆங்கிலேயர் 1837-ல் தம் சுருக்கெழுத்து நூலை வெளியிட்ட பின்னரே சுருக்கெழுத்து முறை உலக முழுதும் பரவத் தொடங்கியது காபல்ஸ்பெர்கர் என்ற ஜெர்மானியரும், ஏமீல் டியூப்ளவாயே என்ற பிரெஞ்சுக் காரரும் இத் துறையில் பாடுபட்டவர்களாவர்.

பிட்மன் சுருக்கெழுத்து மொழியின் ஒலிமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது 1852-க்குள் வாணிகத்தில் வழங்கும் ஒவ்வொருவகை ஒலிக்கும் ஏற்ற குறியீடு அமைத்துத் தம் சுருக்கெழுத்து முறையை இவர் ஒழுங்கு படுத்தினார். ஆங்கில மொழியிலுள்ள ஒவ் வோரடிப் படை ஒலிக்கும் ஏற்ற குறி இத்திட்டத்தில் உண்டு மெய் யெழுத்துக்கான குறியீடுகள் அநேகமாக நேர்கோடுகள் அல்லது வளைகோடுகள்; எனவே சிரமமின்றி எளிதில் விரைவாக எழுத ஏற்றது; குறியீடுகளையும் ஒன்றோ டொன்று இணைப்பது மிக எளிது. அடிக்கடி வரக்கூடிய ஒலிகளுக்கேற்ற சுருக் கெழுத்துக்களும், தொகுத்த ஒலி களுக்கேற்ற ஒற்றைக் குறியும் இத் திட்டத்தில் உண்டு இத் திட்டத்தின்படி ஒருவர் எழுதிய சுருக்கெழுத்துப் பிரதியை மற்றொருவர் எளிதில் படித்துச் சாதாரண முறையில் எழுத முடியும் இருபதுக்கு மேற்பட்ட வேற்றுமொழி களில், பிட்மன் முறையைப் பின்பற்றிச் சுருக்கெழுத்து முறை ஏற்படுத்தியுள்ளனர் எனக் கூறப்படுகிறது

ஜான் ராபர்ட்கிரெக் என்பார் 1888-ல் வகுத்த சுருக் கெழுத்து முறை கிரெக் முறை எனப்படும். கிரெக் இம் முறையை இங்கிலாந்தில் கண்டுபிடித்து அமெரிக்காவில் பரப்பினார். இம் முறையும் எழுத் தொலியைப் பின்பற்றி யதே இம் முறையே உலகில் மிகுதியாக வழங்கு கிறது.

ரூலோன்-டியூப்ளவாயே முறை ஜே. எம். ரூலோன் என்பவரால் 1882-ல் டியூப்ளவாயே முறையை ஆதாரமாக வைத்துக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இது எளிய வடிவ கணித முறையாகும். இது ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகளில்

பயன்பட்டு வருகிறது. இந்த முறை எந்த மொழிக்கும் எளிதில் அமைத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் அமைந் துள்ளது.

தமிழ்ச் சுருக்கெழுத்து : வேலூர் போலீசு பயிற்சிப் பள்ளியில் சுருக்கெழுத்து ஆசிரியராக இருந்த எம். சீனிவாச ராவ் என்பார், தமிழ்ச் சுருக்கெழுத்து முறையை வகுத்தார். இம்முறை பிட்மன் முறையை

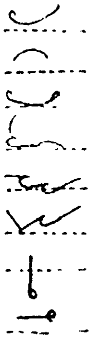

அண்ணா
மாதம்
எண்ணம்
திங்கட்கிழமை
கைத்தொழிலாளர்
பொருளாதார
இடையிடையே
ஆகையினாலே

அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவர் தமது முறையை 1910-ல் வெளியிட்டார். தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக உள்ள சில ஒலிகளுக்கேற்ற குறியீடுகளை இவர் உண்டாக்கினார். தமிழில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு களைச் சுருக்கெழுத்து முறையில் குறிக்கும் போலீசு அதிகாரிகளுக்காகவே தமிழ்ச் சுருக்கெழுத்து முறையை முதலில் வகுத்தபோதிலும், மற்றவர்களும் தமிழில் சுருக்கெழுத்து முறையைக் கையாள வழியுண்டாயிற்று.

பி. ஜீ. சப்பிரமணிய ஐயர் முறை என்பது தமிழ்ச் சுருக்கெழுத்து முறையில் வழங்கும் மற்றொரு முறை. தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த சிறந்த சுருக்கெழுத்தாளரான பி. ஜீ. சுப்பிரமணிய ஐயர் 1939-ல் தமது முறையை வெளியிட்டார். இதுவும் கிட்டத்தட்டப் பிட்மன் முறையைப் பின்பற்றியே வகுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழில்

பேசும்போது அடிக்கடி வரும் வார்த்தைகளின் பட்டியல் இவரது திட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. சிறப்பான சில வார்த்தைகளைச் சுருக்கு முறையில் எழுதும் வகையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவருடைய முறையில் உள்ள ஒவ்வொரு விதியையும், தத்துவத்தையும் பல எடுத்துக் காட்டுக்களுடன் விளக்கியுள்ளார்.

தொல்லெழுத்தியல்: *(நாகரி, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், வங்காளி, குஜராத்தி முதலானவை):* ஆதி இந்திய எழுத்து சித்திரம் போன்றது. அது மொகஞ் சதாரோ, ஹரப்பா ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த முத்திரைகளில் காணப்படுகிறது. அதை இன்ன எழுத் தென்று கண்டு பிடிப்பதும், அதன் பொருளை அறிவதும் முடியாமலிருக்கின்றன. வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆதி எழுத்துகள் பிராமியும் கரோஷ்டீயும் ஆவன. இந்த இரு எழுத்துகளையும் அசோகர் தம் முடைய சாசனங்களில் கையாண்டிருக்கிறார். அசோகர் காலத்தில் வழங்கிய எழுத்துகள் அவருடைய அறிக்கைகளுக்கு முன் பல நூற்றாண்டுகளாக முன்னேற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்தியாவில் சாசனங்கள் நாடெங்கும் பலவித எழுத்து வகைகளிலிருக்கின்றன. ஆனால் அவையெல்லாம் பண்டைய பிராமிய பொது வெழுத்தி லிருந்து வளர்ந்தவை. இந்தியாவில் ஒரெழுத்திலிருந்து மற்றொன்றைப் பிரிக்கும் திட்டமான குறிகள் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு மேற்பட்டுக் காணப்படும்.

குப்தர் காலத்தில் வழங்கிய மிகவும் பிற்கால வடிவ பிராமி எழுத்து திட்டமான இரு பிற்கால வகைகளைக் குறிப்பிடுகிறது. இவற்றில் ஒன்று குடில எழுத்துக்கு முந்தியது. அதனுடைய மிகப் பழைய தோற்றம் மந்தசோர் சாசனத்தில் காணப்படுகிறது. இதிலும் இடை அடையாளங்களையும், உட்பிரிவு எழுத்துகளையும் காட்டும் பேனா வீச்சுக்களும் கோடுகளும் மிகவும் தனிப் பட்டவை. ஏழாம் நூற்றாண்டில் பேனா வீச்சுக்கள்

நேர்த்தியான வளைவுடன் கூடிய அழகிய கோடு களாயிருந்தன. ஹர்ஷவர்த்தனரின் செப்பேடுகளிலும், மௌக்கரி முத்திரைகளிலும் உள்ள எழுத்துகள் அக்காலத்து நாகரி எழுத்துகளின் சிறந்த உதார ணங்கள் ஆகும்.

கங்கைப் பிரதேசத்தில் கையாண்ட எழுத்துகளின் பிற்கால வளர்ச்சி கூர்ஜரம்- பிரதிகரர்களின் சாசனங் களிலும் அதற்கும் பிற்பட்ட காஹற வாலர்களின் சாசனங் களிலும் காணப்படுகின்றன. 11, 12ஆம் நூற் றாண்டுகளில் வழங்கிய பரமார எழுத்தும், சந்தேல எழுத்தும் செவ்வக மான உயரம் குறுகிய எழுத்துகளாயிருக்கின்றன.

வங்காளத்தில் காணப்படுவது போன்ற வடிவங் களை ஏறத்தாழ ஒத்த மற்றொரு திட்டமான வகை கலிங்க எழுத்தாகும். ஏறத்தாழ ஏழாம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் நாகரி எழுத்தும் அரிதாகப் பயன் பட்டது. பல்லவர் காலத்து நாகரி எழுத்தைக் காஞ்சீ புரத்துக் கைலாச நாதர் கோயிலின் விருதுகளைக் காட்டும் அலங்கார எழுத்துகளில் காணலாம். இந்த எழுத்துகளில் ஆணித்தலை வகை மேற்கோடுகள் ஏரனில் கிடைத்த குப்தர் சாசனங்களில் உள்ள பெட்டித்தலை வகை போன்று காணப்படுகின்றன. ஆதிமேலைச் சாளுக்கியர்கள் நாகரியை மிகவும் அரிதாகவே பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தக்கண ராஷ்டிர கூடர் களுடைய சாசனங்களில் பல தெலுங்கிலும் கன்னடத் திலும் இருந்தபோதிலும், அவர்கள் நாகரியை அதிக மாகப் பயன்படுத்தியவர்கள்.

பிற்கால மேலைச் சாளுக்கியர்களும், காகதீயர்களும், அதற்குப் பின்வந்த விஜய நகர மன்னர்களும், கன்னடம், தெலுங்கு இவற்றுடன் நாகரியையும் பயன்படுத்தி னார்கள். யாதவர்கள் தங்களுடைய சாசனங்களில் நாகரியைத் தங்கு தடையில்லாமல் கையாண்டார்கள். விஜயநகர நந்தி நாகரி எழுத்து சாளுக்கிய, காகதீய, யாதவ

சாசனங்களில் காணப்பட்ட எழுத்துகளின் வடிவத்திலிருந்து வளர்ந்தவையாகும்.

ஏழாம் நூற்றாண்டில் வங்காளத்தில் வழங்கிய எழுத்து, கன்னோசிக்கு, அருகில் கங்கைப் பிரதேசத்திலிருப்பவற்றிலிருந்து வேறானதன்று. அது சசாங்கனுடைய செப்பேடுகளில் காணப்படுகிறது. கி. பி. 9, 10, அம், நூற்றாண்டுகளில் உண்டான பால சாசனங்கள் அப்பகுதியில் உண்டான வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. 12ஆம் நூற்றாண்டு சேன எழுத்து திட்டமாக வங்காளிக்கு முற்பட்ட வகையினதாகும். இதற்குச் சிறந்த சான்று தியோபரா சாசனமாகும். வங்காளம், அஸாம், மிதிலை இவ்விடங்களில் இப்போது வழக்காற்றிலுள்ள எழுத்து பதினைந்தாம் நூற்றாண்டினதான கிருஷ்ண கீர்த்தனக் கையெழுத்துப் பிரதியில் உள்ள எழுத்திலிருந்து உண்டானதாகும்.

பதினோராம் நூற்றாண்டில் மேற்கிந்தியாவில் வழங்கிய எழுத்து, கன்னோசியில் பயன்பட்ட நாகரியேயாகும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலும் அதுவே வழக்காற்றிலிருந்தது. தக்கணத்து நந்திநாகரியைப் போன்ற பிற்கால எழுத்தில் மேற்கோடு முக்கியமாயிருந்தது. இக்காலத்துக் குஜராத்தி எழுத்து, மத்திய கால இறுதியில் மாளவத்தில் வழங்கிய மேற்கோடுகளில்லாமல் நாகரியை ஒத்ததாகும். ஆபு மலையிலுள்ள சாசனங்களில் உச்சிக் கோடுகள் காணப்படுகின்றன. பிற்காலத்தில் உச்சிக்கோடுகளற் றதாக மாறியதுதான் இக்காலத்து குஜராத்தி எழுத்தாகும்.

பெட்டித்தலை போன்ற ஆதிக்கடம்ப எழுத்து கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு குப்த வாகாடக முறையைப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கிறது. அது மேலைக் காங்கவுக்கு முன்னோடியாகும். இந்த மேலைக் காங்க என்பது பாதாமியிலிருந்த மேலைச் சாளுக்கியர்கள் கையாண்ட ஆறாம் நூற்றாண்டு எழுத்தைப் பெருவாரியாக ஒத்திருக்கிறது.

இந்த எழுத்தில் சிறு குறுக்குக்கோடு ஒரு சிறிய படுக்கைக் கோடாயிருக்கிறது மங்களேசாவின் பாதாமி சாசனமும், புலிகேசியின் ஐஹொளே சாசனமும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். ஒன்பதாம்-பத்தாம் நூற் றாண்டுகளின் ராஷ்டிரகூட சாசனங்களில் மேலும் சற்று வளர்ச்சி காணப்படுகிறது அதில் தொடக்கத்தில் எழுத்துகள் சற்றுத் தட்டையாயிருக்கின்றன. பிற்கால மேலைச் சாளுக்கிய எழுத்திலிருந்து ஹொய்சள எழுத்து உண்டாயிற்று ஹொய்சள எழுத்தில் பேனா வீச்சுகள் மலிந்தும் சிறு குறுக்குக்கோடு திட்டமான இரட்டைக் கோடுகளாகவும் காணப்படுகின்றன. விஜயநகர சாசனங் களின் எழுத்து இதிலிருந்து வளர்ந்தது. அந்த எழுத்துச் செயலளவில் கன்னட, தெலுங்குப் பிரதேசங்களில் ஒன்றேயாகும் இக் காலத்துக் கன்னட எழுத்துப் பிற் காலத்தில் மாறித் தெலுங்கிலிருந்து சற்றே மாறுபடு வதாயினும், விஜயநகர சாசன எழுத்தே கன்னட, தெலுங்கு நாட்டில் வழங்கின.

கன்னடப் பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத் தைப்போல் தெலுங்கு நாட்டிலும், 7, 9, 10, 11, 13ஆம் நூற்றாண்டுகளின் வளர்ச்சியில் குறிப்பிட்ட கட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. நான்காம் நூற்றாண்டிலுண்டான சாலங்காயன எழுத்துமுறை தொடக்கத்தில் பிராமி முறையாகவேயிருந்தது. ஆறாம் நூற்றாண்டு விஷ்ணு கந்தின் எழுத்தில் ஒரு திட்டமான மாறுதல் காணப்படு கின்றது கிழக்குச் சாளுக்கிய எழுத்துத்தான் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கும் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் பெற்ற வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. ஆனால் பத்தாம் நூற்றாண்டில் தான் தெலுங்கு எழுத்து கீழைச் சாளுக்கியரின் ஆதரவில் நன்கு உருவாயிற்று. சிறு குறுக்குக் கோடு பதினோராம் நூற்றாண்டில் V வடிவம் போன்ற இரட்டைக் கோடுகளாக ஆயிற்று. வளர்ச்சியின் அடுத்தக் கட்டம், காகதீய சாசனங்களிலும், அதன் பிறகு

பின் பிராகிருதங்களாக வளர்ந்தன; இவற்றிற் சில வழக்குக்களிலிருந்து எழுந்து இலக்கியத்திற்காகக் கையாளப்பட்டு, இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டு, எல்லா விடங்களிலும் எல்லோராலும் ஒரே முறையில் கையாளப்படும்படி அமைந்ததே சமஸ்கிருதமாகும் இது பாணினியின் இலக்கணம் துவங்கிக் காப்பிய, நாடக, சாத்திரங்கள் அடங்கிய பரந்த இலக்கியத்தில் காணப்படும் மொழியாகும்.

பேச்சுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் இடையே, இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளைப் பலவாறாகத் தளர்த்திப் பேச்சு முறைகளைத் தழுவிய சில இலக்கியங்களும் எழுந்தன (எ-கா) இதிகாசங்களும் பௌத்த சமஸ்கிருதமும் இவற்றிற் காணப்படும் மொழி பிராகிருதம் சமஸ்கிருதம் இரண்டுக்கும் இடையே உள்ளதொரு நடை இதைச் சில ஆராய்ச்சியாளர் காதா (காதை) நடை என்பர்

உலக வழக்கிலுள்ள மொழியை நாட்டின் பிரிவைக் கொண்டு, வடக்கு; மேற்கு, தெற்கு, நடுநாடு, கிழக்கு என்று பிரித்து, இந்தப் பிராந்தியங்களில் வழங்கிய மொழிகளை, முதல் அல்லது மூலப்பிராகிருதங்கள் என்று சொல்லலாம் இவற்றிலிருந்து இடைக்காலத்தில் இலக்கியத்திற்கு உதவியதும் பேச்சு வழக்கில் இருந்து வந்ததுமான பிராகிருதங்கள் உருவெடுத்தன.

வடக்கத்திய பிராகிருதத்தின் வழிவந்தவை, வட மேற்கு, இமயமலை முதலிய இடங்களில் வழங்கின. மேற்கே பேசப்பட்டதிலிருந்து வளர்ந்தவை ஆவந்தி, லாடி, சௌராஷ்ட்டிரி என்றவை. தெற்கே பேசப்பட்டதிலிருந்து தோன்றியது மகாராஷ்ட்டிரி. நடுநாடென்ற மத்திய தேச மொழியிலிருந்து வந்தது சௌரசேனி. கிழக்கத்துப் பேச்சிலிருந்து தலையெடுத்தவை, மாகதி, அர்த்தமாகதி என்பவை. பாலி என்ற பிராகிருத மொழி மேற்கேயும் வழங்கிற்று, கிழக்கேயும் வழங்கிற்று. இவற்றைத் தவிர, வேத மொழிக்கு நிகரான பழமை

வாய்ந்த இனமொழி ஒன்றும் வடமேற்கு எல்லைப் புறத்தில் மிகப் பண்டைக்காலத்திலிருந்து வழங்கி வந்தது. இதற்குத் தரதம் என்று பெயர். இதன் பேச்சு வழக்கையே பைசாசம் என்ற பிராகிருதம் என்பர் பைசாசத்திற்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் மெய்யெழுத்துகளில் ஒற்றுமைகள் காணப்படும்

இந்த இடைக்காலத்திலேயே பேச்சிலிருந்த இம்மொழிகள் தாமும் இலக்கியத்தில் கவிகளால் கையாளப்பட்ட காரணத்தால் சமஸ்கிருதம்போல் ஒருமுகமாய் இலக்கணம் அமையப்பெற்றுப் பேச்சு வழக்கிலிருந்து விலகி, இலக்கிய வழக்கில் ஏறின மேற்சொன்ன பிராகிருதங்கள் பேச்சில் எவ்வகை யாய் உலவி வந்தனவோ, அவ் வகையை அபப்பிரம்சம் என்பர் அபப்பிரம்சம் என்றால் இலக்கணம் வழுவியது என்று பொருள்.

இடைக்காலத்தில் அபப்பிரம்சங்களும், பேச்சி லிருந்து நூல்களக்குச் சென்றன இக் காரணத்தால் பிற்காலத்தனவும், இப்போது வழங்குவனவுமான பேச்சு மொழிகள் தோன்றின. வடமேற்கிலுள்ள 'தரத' வகுப்பிலிருந்து 'காச்மீரி' வந்தது. வடக்கத்திய பிராகிருதத்தின் வழியே 'சிந்தி' தோன்றியது ; இதன் ஒரு கிளையிலிருந்து வந்ததே பஞ்சாபி. இதன் இமயப் பிரிவிலிருந்து வளர்ந்த மொழிகளுள் ஒன்றே 'நேபாளி' மேற்கே இருந்த ஆவந்தி, லாடி, சௌராஷ்ட்டிரி என்ற பிராகிருங்களிலிருந்து கிளம்பியவை குஜராத்தியும் ராஜஸ்தானியும். நடுக்கால மகாராஷ்ட்டிரியின் விளைவே இப்போதைய மராடி. கிழக்கிருந்த அர்த்த மாகதி, மாகதிப் பிரிவுகளிலிருந்து பின் தோன்றியனவே இந்தி, பிஹாரி, வங்காளி, ஆஸாமி, ஒரியா என்பன.

பிராகிருதம் மக்களின் பேச்சுமொழியாயிருந்ததின் காரணமாக இதில் மிகப் பழமையான காலத்தில் அசோகரின் கல்வெட்டு உபதேசங்கள் வரையப்பட்டன.

இதன் பாலி என்ற பிரிவில் புத்தரின் உபதேசங்களும் பௌத்த இலக்கியமும் எழுதப்பட்டன அர்த்தமாகதியில் ஜைன மத நூல்கள் தொகுப்பட்டன சௌரசேனி என்ற நடுநாட்டுப் பிராகிருதம் சமஸ்கிருத நாடகங்களில் கையாளப்பட்டது. சமஸ்கிருத நாடகங்களில் உயர் மக்கள் சமஸ்கிருதத்தையும், மாதரும் கீழ் மக்களும் பல்வகைப் பிராகிருதங்களையும் பேசுவர் இவ் வழக்கை ஒட்டிப் பரத முனிவர் தம் நாட்டிய சாத்திரத்தில் நாட்டின் ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் வழங்கும் பிராகிருதங்கள் எனப் பல மொழிகளின் பெயர்களைத் தந்திருக்கிறார் மகாராஷ்டிரி பிராகிருதம் காதல் துறைக் காப்பியங்களுக்குப் (உ-ம் காதா சப்தசதி) பயன்பட்டது. பைசாசத்தில் பிருகத்கதை (பெருங்கதை) எழுதப்பட்டது. பின் அபப்பிரம்சத்தில் காப்பிய நூல்களும், மத நூல் களும் எழுதப்பட்டன

இடைக்கால பிராகிருதங்களிலுள்ள முக்கியமான காப்பியங்கள்: காதாசப்தசதி, ஹாலன் என்ற அரசன் (கி. பி. 3ஆம் நூ.) தொகுத்த தொகை நூல் இதைப் போன்ற வஜ்ஜாலக்கம் என்ற தொகை, வாகாடக அரசன் பிரவரசேனன் (6ஆம் நூற்றாண்டு) செய்த இராவண வதம் அல்லது சேதுபந்தம், வாக்பதி (8ஆம் நூ) செய்த கௌடவதமும் மதுமதன விஜயமும், கௌதூ ஹலகவி செய்த லீலாவதி என்ற கதை, சர்வசேன அரசன் இயற்றிய ஹரிவிஜயம், உத்தியோதனின் குவலயமாலா, ஆனந்த வர்த்தனரின் விஷம பாண லீலா. அபப்பிரம்சத்தில் சிறந்த பழங்காப்பியம் சதுர்முகன் எழுதிய அப்தி மதனம். முழுப்பிராகிருதத்தில் எழுதப்பட்ட நாடகமும் உண்டு. இதற்குச் சட்டகம் என்று பெயர்; உ-ம் ராஜசேகரன் (10ஆம் நூ) இயற்றிய கருப்பூரமஞ்சரி

சமஸ்கிருதத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்த பாணினியே பிராகிருத மொழிகளுக்கும் முதன் முதலில் இலக்கணம் வகுத்ததாக அவருடைய பிராகிருதம் சூத்திரங்கள் பிற்

காலத்தில் மேற்கோளாகத் தரப்படுவதிலிருந்து தெரிகிறது. சமஸ்கிருத இலக்கணத்தின் வார்த்திகம் எழுதிய வரருசி பிராகிருதத்திற்கு எழுதிய பிராகிருத பிரகாசம் என்ற இலக்கண நூல் படிக்கப்பட்டு வருகிறது. சண்டர் எழுதிய பிராகிருத இலக்கணமும் பழமை வாய்ந்த நூலாகும் பிராகிருத மொழிக்கு வால்மீகி இலக்கணத்தைச் சூத்திர உருவாய் எழுதியிருக்கிறார் என்ற ஐதிகமுண்டு. இதைத் தழுவித் திரிவிக்கிரமன் என்பவர் பிராகிருத இலக்கணவுரை எழுதியிருக்கிறார். மற்றப் பிராகிருத இலக்கண ஆசிரியர்கள்: இலங் கேச்சுரன் (பிராகிருத காமதேனு), ஹேமசந்திரன் (12ஆம் நூ), மார்க்கண்டேயன் (17ஆம் நூ (பிராகிருத சர்வஸ்வம்), சிம்ம ராஜன் (14ஆம் நூ), (பிராகிருத ரூபாவதாரம்), லக்ஷ்மீதரன் (16ஆம் நூ) (ஷட்பஷா சந்திரிகை), அப்பைய தீட்சிதர் முதலியவர்கள் பாலி மொழிக்குக் கச்சாயனரும், பர்மாவைச் சேர்ந்த அக்கவம்சரும் (1154) இலக்கணம் எழுதியிருக்கின்றனர்

பிராகிருதச் சொற்களைத் தொகுத்த நிகண்டுகளு முண்டு உ-ம் : தனபாலனின் (972) பையாசலச்சி (பிராகிருத லக்ஷ்மி), ஹேமசந்திரனின் தேசிநாமமாலா.

பிராமி : இது ஒரு நெடுங்கணக்கெழுத்தின் பெயர். பிரமனால் உண்டாக்கப்பட்டது என்பதால் இதற்குப் பிராமி எனப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது என்ற விவரம் இந்துக்கள், சமணர்களாகிய இருமதத்தினர் பழைய வழக்குகளிலிருந்து கிடைக்கப்பெறுகிறது. இந்தியாவின் மிகப் பழைய கல் வெட்டுக்கள் கி. மு. சுமார் நாலாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவைகள். இவைகள் இந்தப் பிராமி லிபியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பிறகு கி. மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டிலிருந்து, இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளான கம்போடியா முதலிய இடங்களிலும், இந்தப் பிராமி எழுத்தையே கல்வெட்டுக்கள் எழுதப் பயன்படுத்தி யுள்ளார்கள். இந்தியாவில் கி மு மூன்றாவது

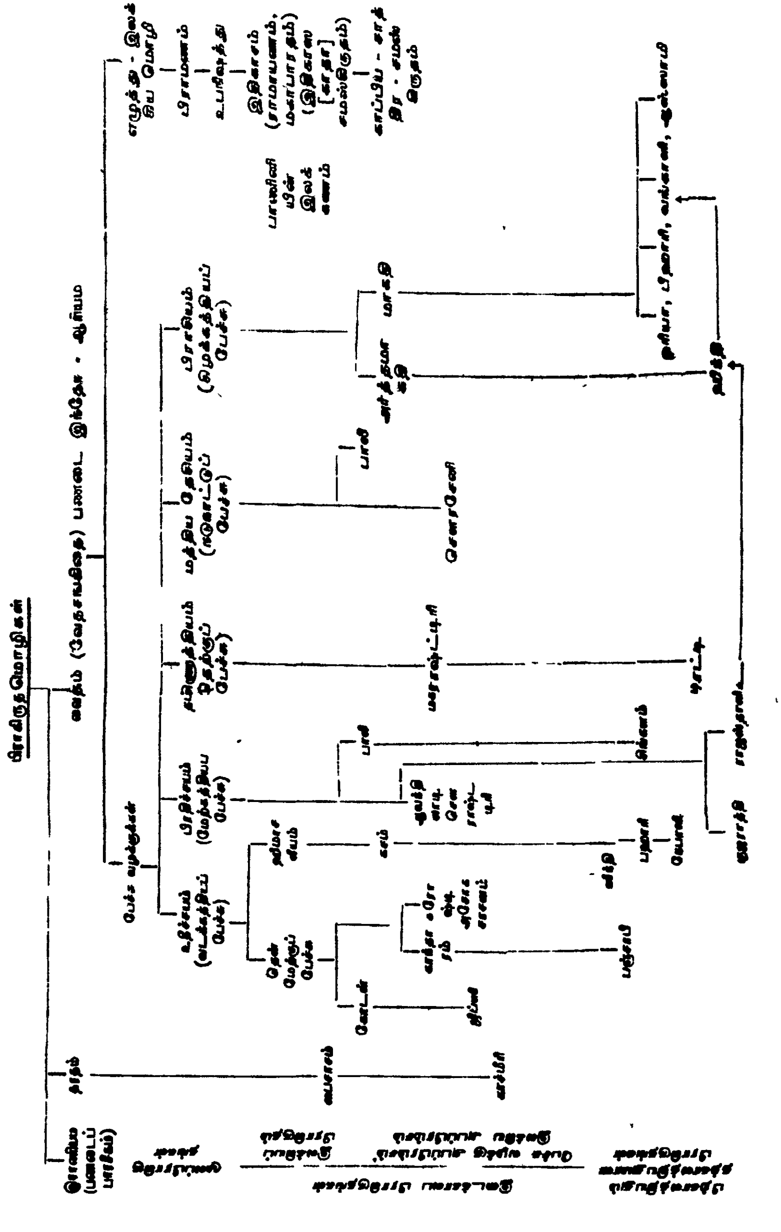

நூற்றாண்டில் ஆண்ட அசோக சக்கரவர்த்தியின் காலக் கல்வெட்டுக்கள் தென்னகத்தை தவிர மற்ற இடங்களில் (வரிப் படம் 1) இருக்கின்றன ஆனால் இவற்றில் முழு இந்தியாவின் வட மேற்கு எல்லை மாகாணத்தில் கிடைத்த இரு கல்வெட்டுக்கள் மட்டும் காரோஷ்ட்டி என்னும் லிபியிலும், மற்றவை பிராமி லிபியிலும் இருக்கின்றன. காரோஷ்ட்டி வலப்புறமிருந்து இடப்புற மாக எழுதப்படும் வளைவுகள் நிரம்பிய ஒருவகை எழுத்து. இதற்கு மூலமான எழுத்து மத்திய ஆசியாவி லிருந்த செமெட்டியர்கள் வழங்கிய எழுத்தென்பர். இப் பிராந்தியத்தில் மட்டும் இந்த எழுத்து கி. பி 5 ஆம் நூற்றாண்டுவரை வழக்கிலிருந்து பிறகு முழுவதும் வழக்கொழிந்தது.

பிராமி லிபியோ வெனில், முதலில் எவ்விதம் எழுதப் பட்டதென்று தெரியவில்லை ஆனால் இது அசோகர் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே இடப் புறமிருந்து வலப்பக்கமாக எழுதப்பட்டு வந்திருக்கிறது. தவிர, அக் காலத்திலேயே இவ் வெழுத்து மிகவும் வளர்ச்சி அடைந்த வடிவைப் பெற்றுத் திகழலாயிற்று. இந்தப் பிராமி எழுத்திலேயேதான் கி. பி சுமார் நாலாம் நூற்றாண்டு வரை இந்தியா முழுவதும், தென் கிழக்காசியாவிலும் கூட, கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்த லிபியே காலக்கிரமத்தில் பல வடிவ மாறுதல்கள் பெற்று, கி. பி. நாலாவது நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, இந்தியாவின் பல் வேறு பாகங்களிலும் உண்டான பல பிராந்திய லிபிகளுக்குத் தாய் லிபியாக ஆயிற்று. இதனால், தற்காலத்தில் இந்தியாவில் கையாளப்பட்டு வரும் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், குஜராத்தி, ஒரியா, வங்காளி முதலிய பல லிபிகளும் இந்தப் பழைய பிராமியினின்றே உற்பத்தியாயின என ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவர். தமிழ் நாட்டில் கி. பி. 8 முதல் 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை வழங்கிவந்த வட்டெழுத்தும் கூட இந்தப் பிராமியி

லிருந்தே தோன்றிற்று என்று ஒரு சாரார் கூறுவதை, மற்றொரு சாரார் ஒப்புக்கொள்ளாமல், அது வேறு ஒரு மூல லிபியிலிருந்து தோன்றியதாகும் என்பர்.

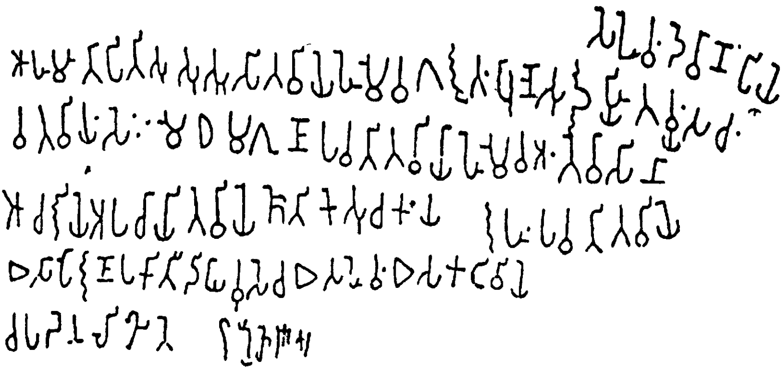

வரிப் படம் 1

அசோகரது பிரமகிரி கல்வெட்டின் ஒரு பகுதி (சு. கி. மு. 250)

....ஸே ஹேவம் தேவானம்பியே

ஆஹ மதாபிதிஸுதவியே ஹேமேவ குருதம் ப்ராணேஸு

த்ரஹ்யிதவ்யம் ஸசம்

வதவிஞம் ஸேஇமே தமகுணா பவதிதவியா ஹேமேவ அந்தேவாஸிநா

ஆசரியே அபசாயிதவியே ஞதிகேஸு சகம் ய(தா) ரஹம் பவதிதவியே

ஏஸா போராணா பகிதீ திகாவுஸே ச ஏஸ ஹம்வே ஏஸ கடிவியே

சபடேன லிகிதே லிபிகரேண

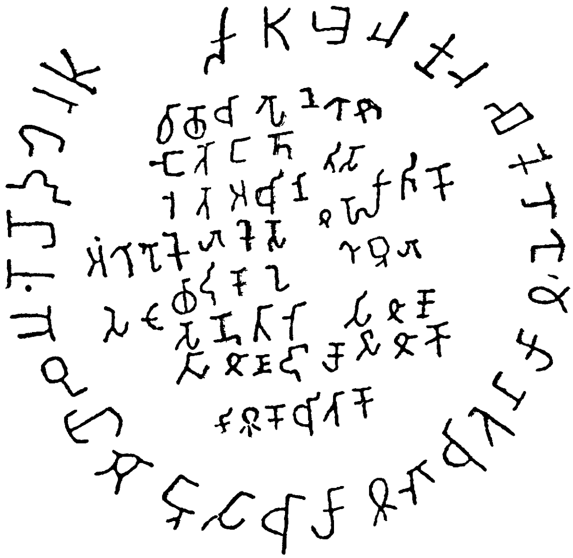

வரிப் படம் 2
பட்டிப்புரோலு (குண்டூர் மாவட்டம், ஆந்திரநாடு)வில் கிடைத்த பௌத்த கற்பேழையில் பொறித்த கல்வெட்டு (சு. கி. மு. 200)

உள்ளடங்கியன : நேகமா

வசோ சகோ

ஜேதோ ஜபோ திஸோ

ரேதோ அசினோ ஷபிகோ

அககோ கோலோ கேஸோ மாஹோ

ஸேடா ஸதிகோா ஓகபூலோ

ஸோணுதரோ ஸமணோ

ஸமணதாஷோ சாமகோ

காமுகோ சீதகோ

சுற்றிலுமுள்ளது : அரஹதிநாநாம் கோடியா மஜூஸ

ச ஷமுகோ ச தேந சுடம யேந குபிரிகோ ராஜா அகி

அசோகர் காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் பல மதுரை-இராமநாதபுரம்-திருநெல்வேலி மாவட்டங்களி லுள்ள குன்றுகளிலிருக்கும் இயற்கைக் குகைகளில் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் எழுத்தும், குண்டூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பட்டிப் புரோலு (வரிப் படம் 2) என்றகிராமத்தில் கிடைத்த கி. மு 200க்கு முந்திய தெனக் கொள்ளப்பட்ட கல்வெட்டின் எழுத்தும், இன்னும் மைசூர்ப் பக்கத்தில் கிடைத்த ஒருசில கல்வெட்டுக்களின் எழுத்தும் பிராமியே. ஆனால் இவற்றின் வடிவமைப்பு அசோகருடைய கல்வெட்டுக்களின் பிராமி எழுத்துக் களின் வரி வடிவைவிடக் கொஞ்சம் மாறுபட்டிருக்கிறது. தவிர இந்தத்தென்னாட்டுப்பிராமி எழுத்துக்களில் தான் மெய்யெழுத்துக்களைக் காண்பிக்க ஒற்றுப் பெற்றவை களாக இருப்பது நோக்கத்தக்கது. பிற்காலத்தில் இந்த ஒற்றே புள்ளியாக மாறிற்று. அசோகர் கல்வெட்டுக்களின் எழுத்திலோ நெடில், குறிலைக் காண்பிக்கும் குறிகள் மட்டும் காணப்படுகின்றன. தனித்து நிற்கும் மெய் யெழுத்துகளை உயிர் மெய்யெழுத்துகளாகவே படிக்க வேண்டும். இந்த முக்கிய வேறுபாட்டைக் கொண்டு, அசோகர் காலத்தை சேர்ந்த கல்வெட்டு எழுத்துகளைத் தென் பிராந்திய எழுத்து அல்லது திராவிடி என்றும் வட பிராந்திய எழுத்து என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் வகுத்துக் கூறுவர்.

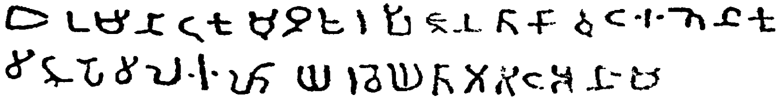

வரிப் படம் 3

சிற்றண்ணல்வாயில் (புதுக்கோட்டை) சமணர் படுக்கைக் கலவெட்டு (சு. கி. மு. முதல் நூற்றாண்டு)

எஉமி நாடு குமுடூஊர பிறாநதா காவுடி இ ஈதென கூ

சிடுபோசில இளயர செயதா அதிட அனம

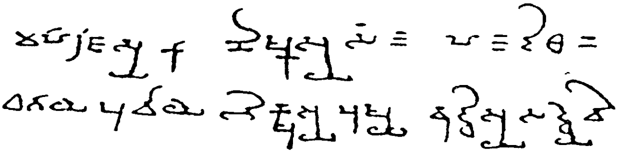

வரிப் படம் 4

காசியில் பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட பௌத்த படிமக் கல்வெட்டு

(குஷாணர் காலம், கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு)

மஹா ராஜஸ்ய காநிஷ்கஸ்ய ஸம் 3 ஹே. 3 தி. 22

ஏதாயே புவாயே பிக்ஷுஸ்ய புஷ்யபுத்திஸ்ய ஸத்த்யேவி

தவிர, கூட்டெழுத்துகள் பெரும்பாலும் இல்லாம லிருப்பதும், வடமொழியிலும், அதைச் சேர்ந்த பல மொழிகளிலும் உள்ள க, ச, ட, த, ப ஆகிய ஒலிகளின் வேறு மூன்றுவித ஒலிகளுக்கென ஏற்பட்ட மூன்று எழுத்துக்களும், ர, ஷ போன்ற ஒலிகளுக்கான எழுத்து களும் இந்தத் தென் பிராமி எழுத்தில் இல்லாமலிருப்பது நோக்கத் தக்கது. வடபிராமி எழுத்திலும், மேற்கூறிய எழுத்துகள் அவ்வளவாக இருக்கக் காணோம் காலக் கிரமத்தில்தான், அதில் மேற்சொல்லப்பட்ட ஒலிகளுக் கான எழுத்துகள் சேர்க்கப்பட்டன. இன்னுமொரு முக்கிய விஷயமாவது, இந்தத் தென் பிராமி எழுத்தில் மட்டுமே, ழ, ள, ற, ன என்ற நான்குவித ஒலிகளுக்கும் எழுத்துகள் இருக்கின்றன. இந்த ஒலிகள் திராவிட மொழிகளுக்கு மட்டும், அதில், தற்காலம்வரை தமிழ் மலையாளம் மொழிகளுக்கு மட்டும் இயல் பானவை என்பது தெரிந்த விஷயம்.

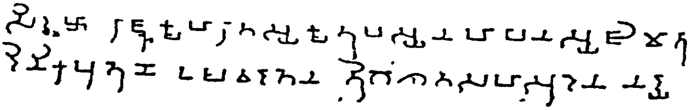

வரிப் படம் 5

நாசிக்கில் ஒரு குகைக் கோயிலிலிருக்கும் க்ஷத்திரப அரசன் உஷவதாதனின் கல்வெட்டின் ஒரு பகுதி *(கி பி 2ஆம் நூற்றாண்டு)*

ஸித்தம் ராஞ : க்ஷஹராதஸ்ய க்ஷத்ரபஸ்ய நஹபாநஸ்ய ஜாமாத்ரா
தீனீக புத்ரேண உஷவதாதேன த்ரிகோஸத ஸஹஸ்ரதேன நத்யா

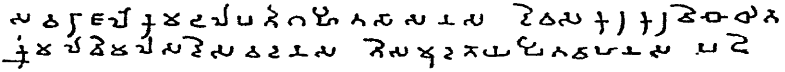

வரிப் படம் 6

நாசிக்கில் ஒரு குகைக் கோயிலிலிருக்கும் சாதவாஹன இராணி பாலசிரியின் கல்வெட்டின் ஒரு பகுதி *(கி பி 2ஆம் நூற்றாண்டு)*

ஸவராஜ லோகமண்டல பதிகஹீத ஸாஸநஸ திவஸகர கரவிபோதித
கமலவிமல ஸதிஸவதநஸ திஸமுத தோய பீதவாஹநஸ பஸி

மேற்கூறிய காரணங்களிலிருந்து ஆதியில் பிராமி எழுத்து ஒரு திராவிட மொழிக்கு ஏற்பட்டதாகும் எனக் கருதக்கூடும் அதையே அசோகர் காலந்தொட்டு, வடவர் தங்கள் மொழிகளை எழுதவும்பயன் படுத்தலானார்கள் என்று அண்மையில் ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவது நோக்கக்தக்க விஷயம். ஏற்கெனவே கூறியபடி பிராமி எழுத்திலிருந்து தோன்றிய தென்பதை முடிவு பெறக் கூற இயலாவிடினும், சில மேனாட்டு எழுத்தியல் வல்லுநர்கள் கூறும் மத்திய ஆசியாவில் வழக்கிலிருந்த அரபிக் எழுத்திலிருந்து இது தோன்றிற்று என்ற கூற்றை மறுத்து, இந்திய நாட்டின் மிகப் பழைய சிந்துவெளி நாகரிகத்தை வளர்த்த மக்களால் வழங்கப் பட்ட உருவெழுத்து, நெடுங்கணக்கெழுத்து இரண்டும் கலந்த ஒரு வகை எழுத்திலிருந்து இது தோன்றி யிருக்கலாம்

என்று வேறு சிலர் கூறும் கூற்று ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாகத் தோன்றுகிறது அண்மையில் இதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் சில வல்லுநர்கள், அசோகர் காலத்துப் பிராமியின் சில எழுத்துகளின் முந்திய வடிவங்களைச் சிந்து வெளி நாகரிக எழுத்துக் கூட்டத்திலுள்ள சில எழுத்துக்களுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது பொருத்தமுள்ள தாகத் தெரிகிறது. தற்சமயம் கத்தியவார் பிராந்தியத்தில் நடந்துவரும் புதை பொருள்களுக்கெனத் தோண்டி எடுத்து ஆராயும் ஆராய்ச்சியிலிருந்து சிந்துவெளி நாகரிகம் கத்தியவார் வரை பரவியிருந்தது என்பது மட்டுமல்ல, அதன் சின்னங்கள் கி மு சுமார் 1000ஆவது ஆண்டுவரை உள்ள சேர்ந்தவையாகவும் தெரிகின்றன என்பது ஒரு பெரிய விஷயம் இச் சின்னங்களில் பண்டைச் சிந்துவெளி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ள முத்திரைகளும் பல உள்ளன இந்த எழுத்துகளில் அசோகர் காலத்துப் பிராமி எழுத்துகளின் மற்றும் சில தனி எழுத்துகளின் மூல எழுத்துகளைக் காணலாம் ஆயினும் மேற்கூறிய கருத்துக்கள் தொடர்ந்து ஆராய்ச்சிக்குரியவை.

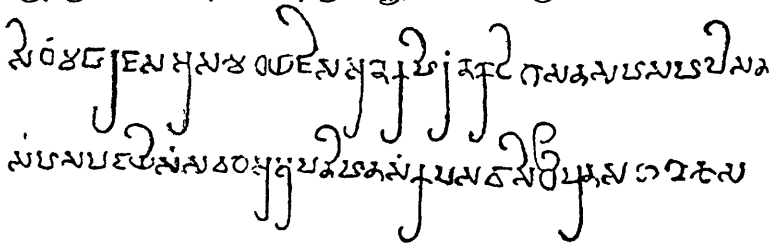

வரிப் படம் 7

நாகார்ஜுன கொண்டா (குண்டூர் மாவட்டம், ஆந்திராவிலுள்ள) இக்ஷுவாகு அரசர் கால கல்வெட்டின் ஒரு பகுதி *(கி பி 2ஆம் நூற்றாண்டு)*

ஸித்தம் மஹாராஜஸ அஸ்மேதயாஜிஸ அநேக ஹிரம்ணகோடி கோஸத

ஸஹஸ ஹலஸத

ஸஹஸ்பதாயிஸ ஸதேஸு அபஹித ஸம்கபஸ வாஸிடீபுதஸ இகாகுஸ

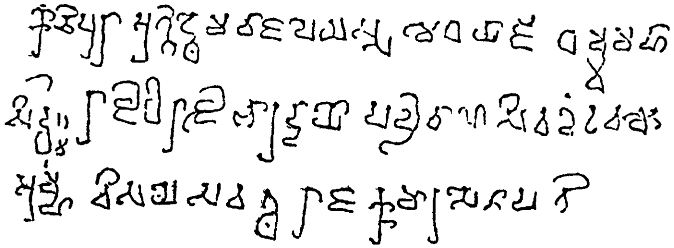

வரிப் படம் 8

ஹிரஹடகள்ளியில் கிடைத்த பல்லவ சிவஸ்கந்தவர்மன் காலத்துத் தாமிரப் பட்டயத்து எழுத்தின் ஒரு பகுதி *(சு கி பி 300)*

காஞ்சீபுரா அக்கிட்டோம வாஜபேயஸ்ஸமேதயாஜி தம்மா மஹா

ஸித்தம் !! ராஜாதிராஜோ பாரத்தாயோ பல்லவாண ஸிவகம் தவமோ

அம்ஸவிஸயே ஸவத்தராஜகுமார சேநாபதி

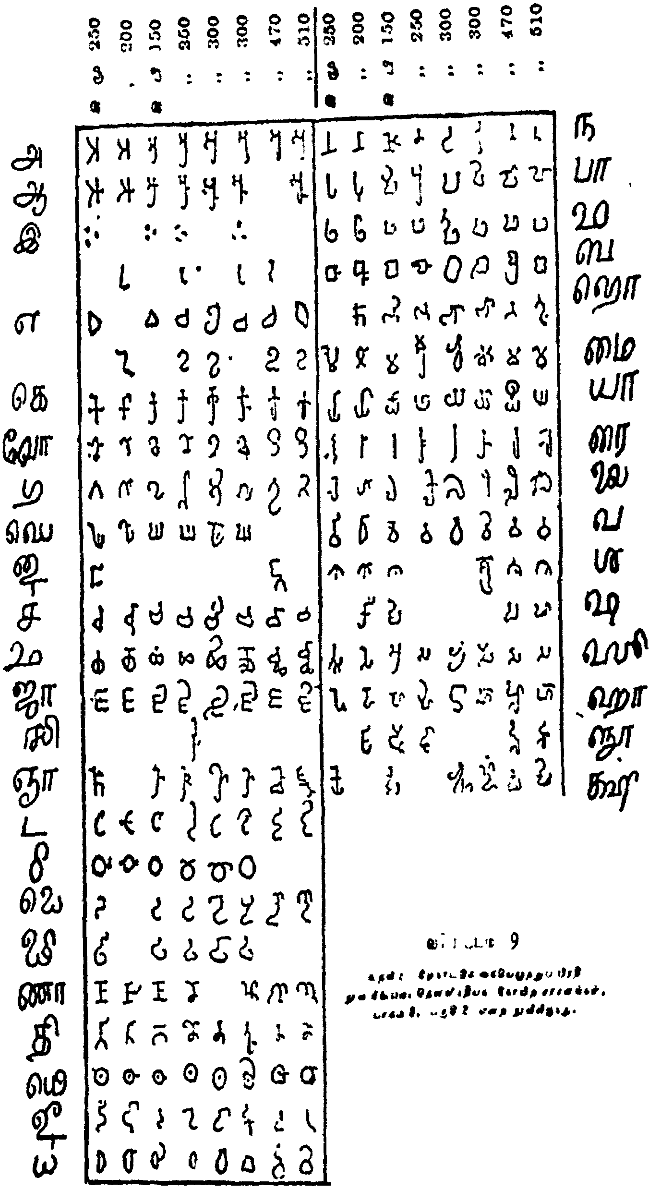

[illegible] 9

[illegible]